

Ut pictura poesis

COLEGIUL NAȚIONAL IAȘI

**Revistă de creație literară a Clasei a VII-a E
Anul III, nr. 6, APRILIE 2016**

COLEGIUL NAȚIONAL IAȘI

Director: *Profesor Cristina Diana Vâlcu*

REDAȚIA:

Mara MOIȘANU - redactor și tehnoredactor

Carina SÎRBU – redactor

GRAFICĂ

realizată de următorii elevii ai clasei a VII-a E:

Mălina CURPĂN

Ilinca STRATON

Ilinca LUPU

Maria MANOLE

Teodora ȚUGURLAN

Mara MOIȘANU

Ramona HONDRU

Nunu Carolina

COORDONATOR:

Profesor Carmen MARTINUȘ

Ut pictura poesis

**Revistă de creație literară
a Clasei a VII-a E**

SUMAR

05-34 *Poezia anotimpurilor*

05	Renăscut în dunele timpului	Mara Moişanu
15	Copacul	Mălina Maria Turtureanu
16	Povestea omului de zăpadă	Ilinca Lupu
17	Portretul muntelui	Mara Moişanu
18	Spectacolul Luminii	Carina Ioana Sîrbu
18	Tablou uitat de iarnă	Carina Ioana Sîrbu
19	Simfonia culorilor	Carina Ioana Sîrbu
20	Bucovina pitorească	Ilinca Straton
22	Peisaj în flăcări	Carina Sîrbu
23	La munte	Maria Petrescu
23	Liber...	Ilinca Straton
25	Dincolo de pânză	Maria Petrescu
25	O zi mohorată de toamnă	Eduard Țigănaș
26	Tablou de toamnă	Teodora Țugurlan
28	Cei dintâi flori ai unui apus de toamnă...	Mălina Maria Turtureanu
29	Copacul	Ilinca Lupu
29	Peisajele sentimentelor mele	Ilinca Straton
30	Înserare	Teodora Țugurlan
31	Noapte de iarnă	Teodora Țugurlan
32	Copacul	Ioana Vieru
33	Prietenul meu, copacul	Ilinca Straton
34	Toamna	Raluca Gribincea

35- 65 *Pulbere de timp*

35	Umbra unui vis de vară...	Mălina Maria Turtureanu
38	La bulivar birjar...	Mara Moişanu
39	Călătorie într-un tablou	Ilinca Lupu
43	Anastasia	Carolina Nunu
47	Pierdută în negura timpului	Pelaghia Panțiru
49	Prințesa și fiul de croitoreasă	Mălina Postolache
50	Basmul Rarăului	Sabina Haraga
51	Ultimul om de pe pământ	Eduard Țigănaș
52	Călătorie în amintirile unei flori	Sabina Haraga
53	Rază de Soare	Curpăn Mălina
53	Făt frumos din lacrimă	Ramona Hondru
55	Cutia fermecată	Pelaghia Panțiru
57	Tărâmul focului	Maria Petrescu
58	Visul meu	Mălina Postolache
59	Lumea bizară a Ginei	Pelaghia Panțiru
60	Fugind de Violeta	Manole Maria

61	Doctor pentru o zi	Ioana Vieru
62	Tânăra Crăiasă	Carolina Nunu
64	O schimbare neașteptată	Curpăn Mălina
66-81 <i>“A fi sau a nu fi?”</i>		
66	Alegerile timpului nostru	Mălina Maria Turtureanu
68	Privire în gol	Cătălina Isache
69	Ce este fericirea?	Sabina Haraga
70	Un viitor distopic	Smaranda Sandu
71	Scrisoare anonimă...	Mălina Postolache
72	Iris albastru	Sabina Haraga
73	Drumul amintirilor	Pelaghia Panțiru
75	Printre stele	Eduard Țigănaș
76	Cine sunt eu...?	Maria Manole
77	Descrierea unei persoane	Ilinca Lupu
78	Cine sunt eu?	Simone Alexandru Balcan
79	Eu	Raluca Gribincea
80	Bătrânul...	Carolina Nunu
80	Oglinda adevărului...	Ilinca Straton
82-96 <i>Repere ... de suflet</i>		
82	O nouă poveste...	Mălina Maria Turtureanu
83	Copilăria - o lume mirifică	Andrei Velicescu
84	Mama, ființă divină	Smaranda Sandu
85	Un suflet de aur	Pelaghia Panțiru
86	Mama	Raluca Gribincea
87	Taina picturii	Carina Ioana Sîrbu
87	Raiul ca o bibliotecă	Vlad Ibrian
88	Biblioteca din rai	Maria Manole
88	Prietenia	Smaranda Sandu
89	Într-o altă lume	Mălina Curpăn
89	Recenzie, “Nu plânge sub clar de lună”, de H. Davis	Raluca Gribincea
90	Recenzie, “Pulbere de stele” de Neil Gaiman	Teodora Țugurlan
92	Recenzie, “La Medeleni” de Ionel Teodoreanu	Mălina Postolache
92	Recenzie, “Manual pentru viață” de Joe Vital	Robert Ursache
93	Recenzie la filmul “Inside Out”	Carina Sîrbu
94	Recenzie la filmul “Orașe de hârtie”	Teodora Țugurlan
94	Recenzie la filmul “The Hobbit”	Răzvan Leonte
95	Recenzie la filmul “District 9”	Andrei Bîrsă
97-112 <i>Povești... din secolul XXI</i>		
97	Umbra	Mara Moişanu
98	Bicicleta misterioasă	Ramona Hondru
98	Farmecul lunii	Cătălina Isache

- 99** Întâlnire de gradul 3
- 100** Viața unui om mort
- 103** Călătoriile lui Goblin
- 104** Lacul
- 105** Mic dejun cu un extraterestru
- 105** Trenul spre Ghostville
- 108** Noaptea de Halloween
- 109** Mic dejun cu un extraterestru
- 110** Legenda păpușii
- 110** Prietenul meu extraterestu
- 111** Mic dejun cu un Extraterestru
- 112** O seară puțin neobișnuită

Vlad Ibrian
Sabina Haraga
Cătălina Isache
Robert Ursache
Ioana Vieru
Ilinca Straton
Alexandru Medvichi
Fabian Marcoci
Carina Sîrbu
Andrei Bîrsă
Răzvan Leonte
Fabian Marcoci

113-117 *Activități și rezultate*

- 113** Lansare de carte – autori, elevii clasei a VII –a E
- 115** În așteptarea Crăciunului împodobind sala de clasă
- 116** Premii obținute la competiții în anul școlar 2015-2016

desen: Ilinca Straton

Renăscut în dunele timpului

*Lucrare premiată la Concursul național de creație literară, ediția 2016,
cu Premiul Bojdeucii Ion Creangă*

de Mara Moişanu

—Ne-am adunat cu toții azi, o zi ce va rămâne în istoria lumii până la sfârșitul timpului, ne-am adunat aici, în palatul de jad, casa familiei regale și lăcașul Zeului Mării și a muzelor sale, ne-am adunat din toate colțurile lumii pentru a celebra încoronarea Reginei Kaleya, Ocrotitoarea

Pământului, Fiica născută din spuma mării,
Șarpele deșertului, Salvatoarea
Yamanarului, Cea făcătoare de minuni și
Conducătoarea poporului de acum și până
ce focul din sufletul ei va zbura ca o văpaie
spre Zeița Soare. Regina Kaleya!

—Regina Kaleya!

Poezia anotimpurilor

Ut pictura poesis

—Trăiască Regina Kaleya!

Sala tronului răsună de glasurile pătrunzătoare ale mulțimii ce aclamă noua regină, după părerea lor o salvatoare, viitorul cel drept și bun.

“După părerea mea... nici unul dintre titlurile acordate nu i se cuvin. Poate cu acest lucru chiar va rămâne în istorie, îmi spuneam încercând fără succes să-mi gonesc demonii care mă bântuie”.

Regina Keleya, a doua născută a lordului Toren din Regatul Emman, la est de Marea Navü a devenit Regina Yamanarului uncigându-și soțul și condamnându-și sora, sânge din sângele ei, la moarte.

“Vocile și tavanul care se cutremură sub greutatea întregului palat aflat în sărbătoare mă fac să-mi pierd simțul, gânduri negre și ură se strecoară în mintea și inima mea deja sfărâmate în mii de fragmente împrăștiate de sticlă. Obrajii catifelați, îmbujorați sunt acum inundați de lacrimi otrăvite care au lăsat pe fața mea murdară de praf dovezi ale durerii provocate, dâre ce pornesc din colțurile ochilor mei migdalați către bărbia îngustă. Aceștia sunt acum roșii de plâns, albul perlat devenind injectat de firișoare subțiri

ce înconjoară irisul de culoarea jadului, verdele filigranat fiind stropul de speranță ce a rămas în mine. Părul despletit cade pe umeri în bucle largi, iar câte un suspin, semn al disperării, se desprinde de pe buzele mele crăpate ... am nevoie de apă. Sunetul umple încăperea de piatră în care sunt închisă și îmi distrage atenția de la picăturile rubinii de sânge ce se scurg de pe mâinile mele mici ... la început am încercat să evadez, dar am renunțat demult a idee, acum nu mai simt nimic. E doar un gol în interiorul meu, o parte care a fost smulsă din mine atunci când propria mea soră m-a trădat. Și credeți-mă, nimicul doare mai tare ca orice. Toți cei care suțineau că-mi sunt prieteni, aliați, sunt acum prietenii credincioși ai noii regine Kaleya. Un fior rece trece prin mine ca o sabie din cel mai dur fier la amintirea numelui ei. A fost ca un trăgaci care m-a făcut din nou să simt. Acum simt timpul mai bine ca niciodată. A fost ca un trăgaci care m-a făcut din nou să simt. Acum simt timpul mai bine ca niciodată. Simt mirosul celor șaptezeci și unu de feluri de mâncare preparate pentru nunta regală și încoronare. Aud trompete și oameni care-i închină balade Kaleey.

Ut pictura poesis

Zâmbesc la gândurile mele, dar e un zâmbet amar care nu trece de masca impenetrabilă pe fața mea. Totuși... chipul îmi este învăluit de nedumerire mici încrețituri de pe frunte adunându-se deasupra sprâncenelor arcuite. Prin porțița din ușa temniței adie o suflare blândă care, atingându-mă, încearcă să-mi ștergă de pe față urma de îngrijorare. În zadar, căci nu dispere. Fără să ezit, cu un efort neomenesc, îmi împing spatele de peretele rece și cu mâinile mă apuc de pietrele umede, pline de licheni, degetele mele făcându-și loc printre crăpăturile din zid. Durerea este ca o săgeată care mă străpunge neîncetat, iar conștiința îmi spune să țip, să dau drumul, să fac ce toată lumea ar face, să fac ceva normal, să cedez... Adunându-mi ultima suflare reușesc să trec bariera pe care mintea mi-a creat-o. Rămân însă barierele fizice, reale ... zidurile ce mă țin captivă, iar îndată ce mă ridic în picioare sunt lovită de neputință, blocată de gratii de fier. Închid ochii, iar ploapele cad grele....Îmi amintesc de tatăl nostru care a promis că ne vom căsători cu prinții Yamanarului, pentru a restabili pacea între regatele Yamanar și

Emman, pământurile gemene despărțite de spuma Mării Navü, casa Zeului Mării. Călătoria a fost lungă, iar corabia care ne-a fost casă pentru câteva luni pe mare mie și Kaleey, se mișca pe valuri precum mâna unui om ce cântă balade la harpă. Briza era rece tăioasă, iar rochia mea din mătase roz, precum obrajii unei fecioare, se unduia la atingerea vântului asemeni unui șarpe care traversează dunele ce alcătuiesc nesfârșitul deșert al Yamanarului. În fiecare seară, mulțumeam zeului Mării și Zeiței Soarelui pentru vântul prielnic, apele liniștite și căldura arzătoare.

Eu nu eram ca sora mea. Eu puneam întrebări. Vroiam să știu adevărul. Îmi spuneam că nu sunt naivă, trebuia să înțeleg sensul ascuns al lucrurilor. Și părinții aveau păreri împărțite, fapt ce mă deruta, dar eu nu renunțam. Tatăl nostru era un lord. Toată lumea îl admira. Era un om cinstit și bun. Dar tot el mi-a zis că a fi cinstit îți poate aduce sfârșitul, vorbe care acum îmi răsună în minte, acum au sens. Mama mea era credințioasă și și-a dedicat viața zeilor, devenind preoteasă, lucru care mi-a încețosat cu siguranță părerea asupra acestora. În fiecare seară plângeam cu

Poezia anotimpurilor

Ut pictura poesis

capul sprijinit de tăblia patului după ce Kaleya adormea. Minteaa mea nu reușea să facă legătura cu sufletul. Credeam că mama, pe care am iubit-o a fost luată de lângă noi de către zei. Nu mai era ceeași persoană blândă, căreia atunci când îi pronunțai numele tot sufletul îți radia de bucurie, iar ochii începeau să-ți licărească doar dacă îi întâlneai privirea. Acesta era secretul meu, dar din dorința de a ști mai mult l-am întrebat pe tatăl meu, lordul Toren:

—Tată! și vocea mea timidă s-a strecurat în liniștea sinistră a camerei acestuia.

—Nissa, de ce ai venit? Glasul vibrant al bărbatului răspunde repede, tăind întunericul cu lumânarea pe care o ținea în mână.

—Zeiii chiar există? Întrebarea a venit tăioasă, în grabă, lăsând în urmă în gura mea un gust amar. Nedumerirea mea era de înțeles și acceptat chiar, având în vedere că eu credeam că zeii mi-au luat mama și acum vor să o ia și pe Kaleya. Aceasta o venera pe mama și îi urma orice vorbă fără să-i pună la îndoială cuvintele. Sora mea își dorea să devină și ea o preoteasă, fapt ce

îmi întreținea temerile precum vântul întreține focul.

Toren eliberează un oftat, iar fața lui blândă nu reușește să-i ascundă și de această dată sentimentele. Colțurile ochilor lui de chihlimbar se ridică, mici încrețituri formându-se în jurul lor și pe obrajii învesmântați cu o barbă deasă, de culoarea tăciunelui. Încearcă să-mi zâmbească, un zâmbet care să mă liniștească, dar chipul lui nu mai e tânăr, e trecut prin sita timpului, iar aceasta nu iartă.

—Oamenii au nevoie să creadă în ceva mai presus de ei, au nevoie de sprijin și ajutor, asta sunt zeii. Ești mică și ...e greu...

—Nu sunt mică! Îl întrerup eu cu mâna gesticulând prin aer. Ei deja mi-au luat-o pe mama și acum și pe Kaleya! Tonul meu nu mai e blând și simțeam cum o furie oarbă se acumulează în trupul meu cu cât mă gândeam mai mult la situația familiei mele. Familia... un lucru atât de important. Însă cedez. În mintea mea simțeam că puteam să lupt cu o întreagă armată, dar furia s-a transformat în tristețe, și în lacrimi. Plângeam.

—Șhh.... Tatăl meu mă liniștește. S-a apropiat și mai mult de mine, iar statura lui

Ut pictura poesis

Înaltă, masivă a devenit protectoare. Trebuie să-ți spun un secret. Va fi secretul nostru. Mâna lui mare mi-a dat cu grijă buclele negre, perfecte, după urechi, iar cu amândoua palmele mi-a cuprins blând obrajii îmbujorați, mișcându-și degetele sub ochii mei pentru a-mi șterge lacrimile. Mișcarea m-a alinat. Vârful nasului ușor cărn îmi era încă roșu, iar buza de jos o strângeam între dinți... încercam să nu mai plâng.

Atunci el a rostit:

—Nici eu nu cred în acești Zei.

Cuvintele m-au surprins și m-am simțit ca atunci când te trezești cu lumina soarelui orbitor exact în ochi. M-am bucurat. Îngrijorarea a dispărut pentru un timp de pe chipul meu. Atunci, fără să mai stau pe gânduri m-am aruncat la el în brațe.

—Trebuie să știi cum să te porți atunci când ești altfel decât ceilalți, căci nu te vor înțelege, iar un popor supus este mult mai simplu decât unul cu oameni ce au păreri proprii. Dar cel mai important... să nu-ți fie frică să fii diferit.. Vorbele au fost rostite cu multă încredere și iubire în timp ce mă strângea la piept.

—Nu-mi va fi frică ... i-am șoptit în ureche...

Amintirea îmi apărea în minte și trecea de orice încercare de a o opri, mai ușor decât vântul care desparte pânzele norilor din văzduh. Cuvintele îmi răsunau în cap și imaginea tatălui meu în odaia întunecată, zâmbetul lui sunt ca o năluca. Cu o urmă de regret mă conving de realitatea crudă... e rece ... îmi este frig.

Fiind fiica cea mare, ar fi trebuit să devin regină, să mă căsătoresc cu prințul mai mare și să conducem împreună Regatul Yamanarului. Dar fiind sora mai mare, întotdeauna am simțit nevoia să o protejez pe Kaleya, așa că i-am împărtășit secretele mele, planurile, am avut încredere în ea. Am fost cinstită... nu am ascuns, nu am mințit. Dar am ajuns să fiu închisă într-o temniță. Kaleya mi-a spus că zeii au sfătuit-o, au pus-o să facă acest lucru pentru binele poporului. Au convins-o că nu voi fi o conducătoare bună și că toți oamenii vor deveni păgâni. Acum, ea s-a căsătorit cu cel destinat mie și a devenit regină. Poate ea va fi viitorul bun, nu se știe. Nu mai simt ură. Poate chiar nu eram destinată să stau pe tronul Yamanarului. Poate e mai bine așa...

Poezia anotimpurilor

Ut pictura poesis

Întotdeauna am fost diferită, dar nu am știut cum să folosesc acest lucru așa cum tatăl meu mi-a spus. Și astfel am ajuns aici. Viața nu e întotdeauna corectă.”

Prințesa Nissa din Regatul Emman stă în mijlocul temniței aducându-și aminte de trecut, iertându-se pe sine și pe toți cei care au greșit.

“Pași grăbiți și o lumină pală se întrezărește în capătul holului întunecos. Zgomotul devine din ce în ce mai puternic și în câteva secunde ușa celei în care sunt prizonieră se deschide cu un scârțâit răsunător. Un om înveșmântat într-o robă neagră, de catifea, mă apucă de mână și fără să realizez alerg pe holul cel lung sprijinindu-mă de străin. Îmi ridic încet capul și simt cum mi se împăiejenește privirea. Piciorul meu se împiedică și alunecă pe podeaua de piatră gri cenușie, plăcile masive rănindu-mi pielea de pe genunchii care acum par de două ori mai mari, mai proeminenți. Impactul cu solul a fost mai puțin dureros decât mă așteptam, dar tot mi-am pierdut cunoștința.

Când mă trezesc simt gustul metalic al sângelui în gură. Cineva mă cară în brate în ... sala tronului. Clipesc nedumerită și

recunosc coloanele masive din marmură care se împletesc precum crengile unor arbori seculari, printre care misteriosul slujitor mă cară cu mâini puternice, acoperite de mâneci largi. Gluga îi pune în umbră trăsăturile feței, pe care sunt foarte curioasă să le descopăr. Un zâmbet îi scapă și un semn se distinge pe bărbia ascuțită a salvatorului ai cărui pași creau un echilibru muzical împreună cu sunetul respirației mele în ecoul coridorului impunător, străvechi. Nu încerc să mă eliberez de frânghia împletită care-mi strânge încheieturile. Conștiința mea mă mustră pentru faptul că am renunțat, pentru faptul că nu încerc să fac ceva pentru a mă elibera, dar nicăieri nu este mai rău decât în casa singurătății. Gândurile mele iau o altă cale atunci când sunt înconjurată de întuneric din nou, dar tot sub protecția mantiei din noapte. Ochii mei sunt umezi, și le ia câteva clipe să se obișnuiască cu mediul obscur. Nările îmi sunt invadate de un miros puternic de frunza veninului, o plantă rară, care crește numai în dunele deșertului Yamanarului. Expir aerul parfumat și observ în fața mea un templu ce are la intrare aprinse lumânări cu flacăra

Ut pictura poesis

tremurândă, ce luminează sinistru un șarpe cu solzi translucizi din diamant, ce este încolăcit pe scepstrul regatului. Străinul mă conduce prin ușile înalte ce se deschid cu un scârțâit asurzitor. Înaintea mea se așterne un coridor mai scurt decât cel din sala tronului, dar cu siguranță mai impunător și decorat cu cele mai scumpe sculpturi ale Șarpelui Deșertului, animalul mistic care a ajutat pe primul Rege adevărat al Noului Yamanar să elibereze poporul din sclavia Primilor Oameni. Mistica reptilă a dispărut cu mii de ani în urmă și mulți cred că a fost doar un mit. Dar înțelepții știu că a existat cu adevărat, căci au dovada în acest templu, jertfă pentru “Cel ce ne-a eliberat”.

În capătul coridorului, spre uimirea, dar și spaima mea, stă Kaleya, Regina, al cărei chip radiază de împlinire. Omul cu roba neagră mă lasă jos și îmi desface frângia care-mi rănea mâinile firave, dispărând în liniștea sacră a templului.

Kaleya este îmbrăcată într-o rochie roșie, sângerie ce contrasta cu ochii ei gri deschis și buzele trandafirii, purtând pe cap Coroana Yamanarului. Se apropie încet de

mine și îmi ridică bărbia ajutându-se de degetele ei lungi pline de inele circulare. Parcă tot ce aveam să-i spun, să țip, să-i cer explicații s-au evaporat odata cu funia care m-a ținut prizonieră, mintea mea fiind blocată în căldura emanată de focul lumânărilor. Privirile noastre se întâlnesc, iar inima începe să-mi bată necontrolat, amenințând că va zbura din pieptul meu acoperit de ... o rochie. Abia acum am observat că nu mai port cămașa cenușie, murdară și ruptă ci o rochie lungă, bruncafenie împodobită de o broderie cu fir de aur în forma unor solzi, o mantie lungă și o curea de chihlimbar ce-mi încojura talia. Un lanț în forma Șarpelui Deșertului suflat în aur, cu ochii și colții din nestemate era așezat pe gâtul meu, inele și diferite brățări acoperindu-mi mâinile. Ce s-a întâmplat? Încerc să vorbesc, dar sunt singura care mă aude, căci timp îndelungat nu am rostit nici un cuvânt. Kaleya, parcă citindu-mi gândurile spune:

—Ai trecut testul!

Vocea ei melodioasă, așa cum dintotdeauna mi-o amintesc, dezleagă jurământul tăcerii în locul sacru în care se aflau cele două fiice ale lui Toren.

Poezia anotimpurilor

Ut pictura poesis

—Știi că nu înțelegi ce s-a întâmplat, Nissa, mă liniștește cu o privire blândă Regina. Ea se ridică de pe genunchi și într-o secundă, cât clilesc odată din genele mele, se retrage în spatele altarului Șarpelui și se întoarce cu o cupă de cristal ce conținea un lichid negru. Îmi întinde mâna:

—Bea! Jumătate e poruncă, jumătate e rugămintele!

Mâna mea se ridică sigură și cuprinde pocalul cu fermitate. Când sticla rece îmi atinge buzele, care acum ard ca jăratecul, un fior profund îmi străbate corpul. Cobor cupa de la gură și observ că lichidul rămas se învârte într-un vârtej ce oglidește expresia feței mele ... sunt terifiată, ochii îmi sunt măriți, iar două lacrimi amare se scurg încet pe obraji. Sora mea îmi șterge bland lacrimile și mă sărută pe frunte... la fel cum a făcut Toren odata.

Abia acum poziunea neagră își face simțit efectul ... știi totul. Îmi amintesc ce s-a întâmplat cu adevărat, îmi amintesc visele cu Șarpele Deșertului și puii lui când am stat închisă în temniță, conștientizez realul scop al vizitării Yamanarului și știu de ce Toren îmi spunea că sunt diferită. Acum totul are sens și știu că am venit aici pentru

a împlini profeția care spune: se va naște o fată în în Regatul Emman, la est de Marea Navü care va fi Mama Șerpilor Deșertului și care va învinge Primii Oameni și armata lor cu care aceștia vor să recucerească Yamanarul. Ea va fi protectoarea Ymanarului pentru totdeauna.

Mică fiind am auzit mereu povești despre acest salvator. Dar eu nu i-am crezut că sunt doar povești. Am cercetat, am pus întrebări pentru că am simțit o legătură tainică între noi. De aceea Kaleya l-a convins pe tatăl nsotru să ne ducă în Yamanar fără însă a-i dezvălui adevăratul motiv al călătoriei. Temnița a fost testul. Și în tot acel timp am fost protejată și ghidată de Șarpele Deșertului: viziunile, visele, ... suferința.

Realizarea adevărului mă lovește ca un fulger și nemaiputând să-mi ascund trăirile izbucnesc într-un plâns amar, dureros și cu toată forța pe care o mai am strig:

—Cum ai putut?! Cum ai putut să-mi iei aceste amintiri? Cum ai putut să mă faci să sufăr atât de mult?!

Kaleya se uită plină de milă în ochii mei. Dar eu nu am nevoie de mila nimănu.

Ut pictura poesis

—Ai trecut testul! Rostește Regina.

—Ce test tot spui acolo?! răspund grăbită aruncând cuvintele printre dinții încleștati.

—Testul! Nissa, tu ești fata din profeție. Temnița singurătății a fost încercarea pentru a vedea dacă tu ești aleasa. Ai trecut prima dată de Poarta Sângelui, furia, durerea fizică și sângele vărsat au deschis viziunile. Glasul ei este încărcat de mândrie și admirație.

—Apoi ai trecut, își continuă pe un ton înțelept explicațiile Regina, ai trecut prin Poarta Sufletului, tristețea și cicatricea trădării... Kaleya face o pauză căci vocea ei se stinge la rostirea cuvintelor. Tuturor amintirilor demonilor care ți-au întunecat mintea le-ai făcut față. Iar apoi celelalte viziuni.... Acum vocea devine din nou tristă pentru că viziunile se referă la secretul meu și al tălului meu, mărturisirea mea....

—Iar ultima poartă a fost Poarta Cristalului Copil, înțelegeră, iertarea, acceptarea. Aceasta a fost și cea mai grea și știi că nu ești încă pregătită să mă ierți pe deplin. O lacrimă scaldă fața îmbujorată a Kaleey. Te rog să mă ierți... sora mea începe să plângă și cade în genunchi. Întind mâna spre chipul ei și îi șterg lacrimile, repetând gestul

pe care l-a făcut și ea mai devreme. Un zâmbet printre suspine răsare pe buzele Reginei. Pentru o secundă simt nevoia să o îmbrățișez, dar ... am nevoie de timp pentru iertare. Am trăit clipe sumbre, în minciună. Am nevoie de timp.

Cugetând la faptele ei mă ridic și pășesc ușor, dar hotărât spre cușorul de pe altarul străvechi în care se află învelite în catifea roșie ultimile ouă ale Șarpelui Deșertului. Puii m-au așteptat mii de ani... pe mine. Nici eu nu mai am răbdare, așa că ating coaja verde crudă a primului ou și îmi închid pleoapele. În jurul meu totul dispare. Sunt în mijlocul unui uragan ale forțelor Deșertului, iar tot ce pot simți este viața care se scurge din prețioasele ouă în mine, oferindu-mi puterea lor, care acum îmi curge prin vene. Ne-am legat pentru totdeauna în această existență, o legătura mai puternică de cât Marea, Soarele, decât iubirea pentru propria persoană. Valul de energie este copleșitor. Intensitatea vârtejului scade treptat, precum talazurile colosale după furtună, precum căldura soarelui spre miazănoapte. Nu am timp de pierdut, așa că deschid ochii... dar ochii mi s-au schimbat. Verdele are mici pete cu

Poezia anotimpurilor

Ut pictura poesis

străluciri de chihlimbat, iar pupila îngustă, neagră, traversează irisul asemeni ochilor de șarpe. Șarpele Deșertului s-a unit prin puii săi cu mine formând o singură ființă din două suflete destinate dintotdeauna pentru a fi împreună.

Prințesa Nissa a murit, dar acum am renăscut eu, Mama Șerpilor Deșertului, cea care am fost menită să fiu, cea care va asigura protecția Yamanarului pentru totdeauna Am renăscut prin ochii "Celui care ne-a eliberat".

Corabia se îndreaptă spre insula Kantarr, acolo unde îmi voi crește puii, aceasta mișcându-se pe valurile mării precum mâna unui om ce cântă la harpă... Privirea mea este ațintită către orizontul ivoriu, iar cufărul cu pui stă în fața mea purificându-ne ființa în suflarea vântului.

Las în urmă trecutul și primesc în suflet prezentul privind încrezătoare spre viitor. Am înțeles, am iertat, am acceptat și *m-am deschis pentru energia și puterea Șarpelui Deșertului.*

Și se rescrie povestea mea... a fost odată, demult, Mama Șerpilor Deșertului...."

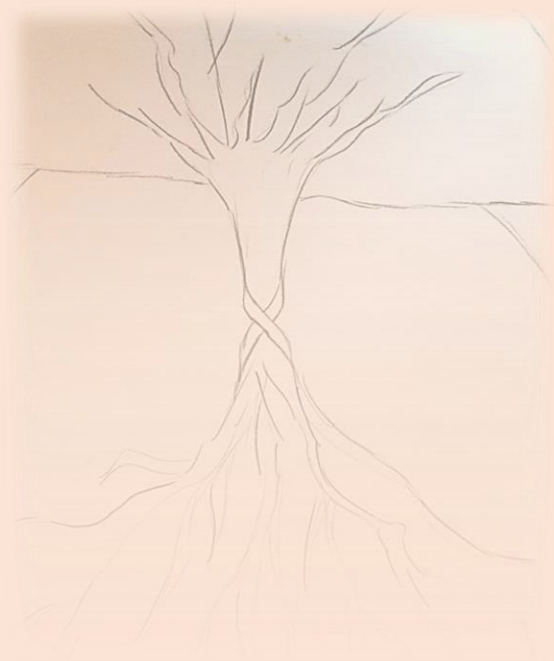
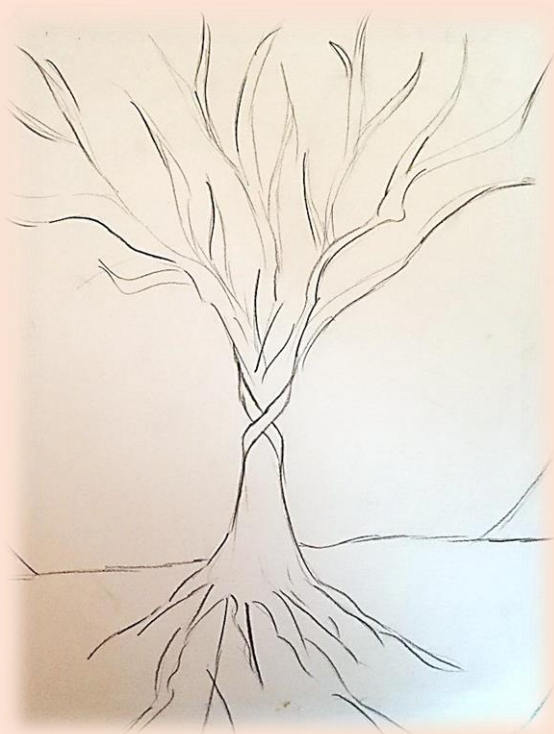

Fotografie: Mara Moșanu

Ut pictura poesis

Desen: Mara Moişanu

Copacul

de Mălina Maria Turtureanu

Sub copacul anilor de ieri,
copacul mândru ce-n
albastra noapte fruntea și-o ridică,
ramurile și le înalță, spre bolta cerurilor străină,
gândurile și le creează, asupra lor veghează...
Acolo, sub răsăritul ce demult a apus,
stau acum două mâini împreunate...
Zâmbete timide se disting ușor,
șoapte surde se preschimbă în nori,
în noapte se cufundă toate...
Totul e mister... toate sunt moarte...
Copacul trunchiul și-l apleacă,
cu un surâs plăcut, de toamnă,
își lasă lacrimile surde
să plutească deasupra lor...
Privirea lui urcă spre cerul alburii,
ochii ei strălucesc ca argintul viu...
O frunză chipurile atinge,
cu o gândire mângâioasă,
el o îmbrățișează în adierea răcoroasă...
Îmbrățișarea caldă a brațelor reci...
Totul e mister... toate sunt pierdute...
Copacul...

Poezia anotimpurilor

Ut pictura poesis

Povestea omului de zăpadă

de Ilinca Lupu

După zile lungi de toamnă,
Sărbători, bucate alese,
A-nceput ușor a ninge
Cum se întâmplă mai adese.

La-nceput un fulg de nea
A căzut din cer....așa,
Apoi gerul a-nghetat
Toate apele din sat.

Toți copiii, de dimineață,
Au ieșit cu mic, cu mare,
Uite colo o gogoloață
Care cade din picioare.

Am ieșit și eu din casă,
Să ma bucur de zăpadă
Ai mei parcă nu mă lasă
Și-mi strigă să intru-n cadă.

Dintr-un bulgăre de nea
Am făcut unul mai mare,
Să știe că-s cineva
Și că sunt destul de tare.

Știu că sunteți curioși,
Și puțin invidioși,
Și-o să fac ca baba Aneta
Eu vă spun la toți rețeta.

Când zăpada este moale,
Faci un bulgărel mai tare
Ș-apoi .... ce tura-vura
Începi să îl dai de-a dura
Și nici cât ai zice "pește"
Bulgărelul începe-a crește.

Și se face un morman
Cam cât calul cel troian
"Apoi repetați rețeta!! "
Strigă dintr-un colț Aneta.

Faci vreo trei
Le-așezi frumos
Micul sus și mare jos.
Un fular și o tigaie
Cinci cărbuni și-un ardei
Pentru nasul lui Andrei.

Hai, săriți cu toții sus:
"Morcov..... da de ce n-ai pus!?"

Știți, vă spun un mic secret:
Moș Andrei cum e discret,
Mi-a șoptit încetinel
Cum n-ar vrea un morcovel
Că îl papă un șoricel,
Șoricel sau iepuraș, ăla care-i mai poznaș,
Știu că n-are legătură,
E un vers de umplutură.

Omu ăsta, moș Andrei,
Se îmbracă cu temeii,
Tigaia-i ca o căciulă,
Din cărbuni îi faci o gură,
Fularul să nu răcească
La vară să nu se topească.

Poți să-l faci și gospodar,
Să-i pui măturoi sau păr
Harnic dacă vrei să fie,
Când primăvara o să vie.

Desen: Ilinca Straton

Portretul muntelui

de Mara Moişanu

A nins pentru prima oară anul acesta. Fulgii împrăştiaţi de nea, suflaţi de vântul rece atingeau cu marginile lor dantelate pământul. Lacrimile cerului se topeau şi deveneau apa pământului, care apoi răspânda aburi ca fantasmе străvezii. Răsuflarea lui se ridica deasupra muşchilor, şi rădăcinilor de copac, alunecând în neant.

Pe o rădăcină încovoiată a unui arbore secular urca necontenit o găză mică, roşie înaintând spre adânciturile tulpinii groase. Ca nişte riduri, acestea înviau sufletul adormit al copacului sî până în crengile din vârful său pompau seva dătătoare de viaţă. Bradul împrăştia mirosul răşinii şi conurilor spiralate în cerul dimineţii, conturând mireasma muntelui. Coroanele de jad ale brazilor ascundeau o tăcută fiinţă cu ochi pătrunzători, nemişcaţi, aţintiţi asupra zării albastre.. Penajul cenuşiu o făcea să pară una cu crengile brune, noduroase ale copacului ce o găzduia.

Împingându-se cu picioarele puternice în ramura pe care stătea, pasărea îşi deschise aripile lungi, maiestuoase şi se avântă în aerul răcoros al răsăritului, lăsând în urmă bradul cu vârful până la cer, legănându-se.

Din înălţimile vazduhului ivoriu admira pădurea nesfârşită, de un verde adânc , misterios, ca o mantie regală a măreţului munte. Din loc în loc, scânteieri rubinii şi aurii de nestemate sclipeau în lumina răzleaţă a unei raze de soare, împodobind vestmântul grandios al

Desen: Mara Moişanu

Poezia anotimpurilor

Ut pictura poesis

crestelor uriașe, iar sus de tot, acolo unde doar îngerii își găsesc popas, zăpada scânteietoare, argintie, ca o blană de hermelină, adaugă un ultim detaliu mantiei regale.

Născut din adâncuri întunecate, muntele "leagă" amfiteatrul ceresc, ocrotitor și atotcuprinzător de pământul clocotitor, plin de energie, de freamăt, susținând precum zeul Atlas amândouă lumile.

Spectacolul Luminii

de Carina Ioana Sîrbu

Arbori întunecați, încrustați în cer, mă înconjurau într-o horă a tăcerii, sădind în sufletul meu speranța și dorința de a deveni ca ei.

E răcoare. Valul nopții se lasă alungat de lumina din ce în ce mai limpede a dimineții. Încep să se distingă contururile copacilor din pădure. Lumina dulce se cernea printre ramurile arborilor, iar sufletul meu vibra în foșnetul și freamătul pădurii.

Îmi îndrept privirile spre răsărit. Un fior mă străbate din creștet până-n tălpi. Sunt martorul singuratic al unui spectacol feeric. Din pădure se ridică lin o geană de lumină. E ca un arc strălucitor care crește, crește, iar câmpia prinde scilipiri de diamant. Astrul aruncă asemenea unui disc incandescent ploaia de raze aurii peste pădure. El zâmbește din înaltele bolți ale cerului și își continuă urcușul.

O clipă a durat miracolul naturii și, copleșită de emoție, mă întorc în cameră.

Tablou uitat de iarnă

de Carina Ioana Sîrbu

Iarna aceasta nu mai e deloc ca odinioară. Zăpada nu se mai arată din primele zile ale lui decembrie, formând un ocean de ninsoare în care copiii de altădată ieșeau și înotau în el.

Zăpada nu ne mai încântă cu strălucirea ei orbitoare. Acum a rămas doar soarele, palid și pustiu în infinitul albastru. Își mai arată și el colții din când în când, parcă dorind să-și exprime și el tristețea față de timpul trecut. Poate cerul e fericit și nu vrea să-și verse lacrimile înghețate peste noi. Sau poate doar a pierdut noțiunea timpului și ne face să așteptăm dornici hora fulgilor de nea. Gerul a pus stăpânire pe noi și se pare că nu va pleca până la primăvară.

Eu încă trăiesc cu amintirea iernilor din copilărie când mergeam la bunici. Leșeam dimineața pe derdeluș și nu izbuteam să mai intru seara în casă, unde eram așteptată la căldură.

Iarna, muza care a inspirat atâția scriitori, poate nu îi va dezamăgi chiar și anul acesta.

Sinfonia culorilor

de Carina Ioana Sîrbu

După multe zile grele, în care iarna și-a scris amintirile, prin flori pe geamurile caselor, a sosit și timpul când primăvara își poate recita poeziile și cântecele adunate în „jurnalul vieții”.

—Se face primăvară, a zis un măr. Aud și simt cum simfonia acestui anotimp începe să îmi curgă domol printre ramuri.

—Chiar și mie mi s-a dres glasul, afirmă un pițigoi. Acum, pot participa și eu la concert!

—Păcat că florile albe ca zăpada mi s-au lipit de mâini! a spus un cireș. Acum, nu mai pot aplauda de teamă să nu cadă.

—Pe dealurile mucegăite, au început să apară flori multicolore! a spus un câine aflat în trecere.

Cerul, cu privirea-ngândurată, strigă dintr-o dată:

—Priviți-l că vine. Împăratul zărilor s-a îmbrăcat în haine de aur.

—Să ne ferim! au strigat speriați norii.

—Dar...

—Nici un „dar”. A sosit primăvara și odată cu ea, a venit noul Împărat, soarele. A spintecat glasul cerului întregul vazduh.

Astfel soarele urcă din nou pe scara cerească, înfrumusețând atmosfera. Acum, totul este trezit la viață, iar poeziile și cântecele primăverii, din „jurnalul vieții”, încă mai încântă sufletele sensibile ale oamenilor.

Desen: Mara Moişanu

Poezia anotimpurilor

Ut pictura poesis

Bucovina pitorească

de Ilinca Straton

"Pentru puține popoare se găsește un ținut relativ mic ca acesta în care să se cuprindă atâta frumusețe, atâta bogăție de astăzi și amintiri din trecut așa de îmbelșugate, de îndepărtate și sfinte", spunea Nicolae Iorga despre Bucovina - un ținut ascuns între munți, un loc unde tradițiile încă se mai păstrează, unde oamenii încă mai zâmbesc domol când te întâlnesc, un loc unde fiecare biserică și mănăstire are povestea ei desprinsă parcă din basme. Am fost de multe în Bucovina, mai ales pentru că aproape toate rudele mele trăiesc acolo, și poate de aceea acest loc are pentru mine un farmec aparte.

Nu aș putea uita niciodată satul copilăriei mele, satul bunicilor materni unde scăpam de griji și de probleme pentru un timp: îmi petreceam zilele de vară la umbra viei a cărei struguri copti de timpuriu își dăruiau văzduhului parfumul și unde mâncăm în anotimpul autumnal roșii mari și dulci, mere aromate și cartofi delicioși proaspăt scoși din pământ. Solemne și pline de bărbătească hotărâre erau chipurile pârlite de soare ale sătenilor ce munceau zile întregi de vară pentru a avea destule provizii pentru iarnă grea. În aerul căldicel era un permanent miros dulce de fâneață și de sulcină... Cumpăna

fântânii bunicilor se pleca și se înălța ca un cocostârc ce vrea să bea apă. În fiecare zi priveam uimită în toate părțile, respiram din adânc acel aer proaspăt, ochii mei sorbeau cu nesaț depărtările...

Colindând la pas împrejurimile, poți observa o mulțime de lucruri pe care în alte locuri nici cu cea mai ageră privire nu le-ai putea vedea. Tocmai din acest motiv obisnuiam să merg cu câteva fete din sat în plimbări lungi

Desen: Ilinca Straton

pana la malurile Siretului, în expediții prin păduri și în vizite la alți săteni. Când închid ochii, parcă văd și acum imaginea panoramică a așezării, văzută de pe vârful unui deal pe care am admirat-o în cadrul celei mai lungi aventuri din câte avusesem până la acel moment.

Casele, rar semănate pe amândouă laturi ale drumului, începuseră a dormita în mijlocul ogrăzilor largi, împrejmuite cu garduri de răzlogi în zigzag. Soarele își

Ut pictura poesis

ridicase de pe față zăbranicul său de aburi roșietici și, ajuns în înălțimi, își cumpănea, parcă neclintit, pe albastrul șters al cerului, discul său alb de lumină topită. De prin adâncul văilor, de peste înălțimea coamelor codrului, de pe întinderea scânteietoare a pajiștilor acoperite cu mici petice de zăpadă, valuri străvezii de aburi sclipitori se ridicau în unde crețe și, tremurând în zare, se topeau în văpaia înaltă a cerului aprins. Mergeam tăcute, iar umbrele noastre, însoțindu-ne, îngânau cu pași de uriaș cadența leneșă a mersului nostru. Fără să ne dăm seama ne-am petrecut câteva ore în plimbare, până spre seară. Soarele scapăta spre asfințit, iar umbrele lungi ale munților înaintau încet pe vale spre munții dimpotrivă, trăgând pe pământ o nesfârșită linie de umbră frântă, tivite cu lumină. Văile adânci se asemănau cu o mare cu valuri încremenite. Un vânt ușor legăna molatic coamele despletite și plângătoare ale mestecenilor blonzi cu trunchiuri de argint, aducând cu el mireasma dulce de iarbă proaspăt cosită. Întoarsă acasă, am găsit pe bunici îngrijorați. Ce-i drept, nu-mi aminteam să le fi spus că voi lipsi atât de mult, deci... da, înțeleg de ce li se citea spaima pe chipurile brăzdate.

Intrarea pe scena istoriei a acestui spațiu a început încă din a doua jumătate a secolului al XIV-lea, perioadă în care acest teritoriu a constituit nucleul în jurul căruia s-a format statul medieval Moldova, dar și regiunea unde s-a desfășurat o viață spirituală activă, concentrată mai ales în jurul unor mănăstiri celebre precum Putna,

Moldovița, Sucevița, Voroneț, Arbore, Solca, Dragomirna. Partea de nord a țării a cunoscut o dezvoltare economică puternică atât datorită stabilirii capitalei Moldovei la Suceava (începând cu anul 1387), cât și articulării unei rețele de căi comerciale interne și internaționale și puncte de apărare (cetățile Suceava și Hotin). Tradiția bizantină și influențele venite din vestul Europei s-au regăsit materializate în splendidele monumente de arhitectură medievală, majoritatea fiind ridicate în secolele XV-XVI prin contribuția financiară a domnilor și boierilor moldoveni, dar și prin efortul populației țării.

Bucovina este cunoscută pentru costumele sale populare, mobilă, olăritul, tapiserie și covoare. Fiecare detaliu al acestor meșteșuguri reflectă istoria și moștenirea culturală a regiunii, fiind în același timp îndeletniciri unice care pot fi transmise de la o generație la alta. În plus, lucrările complexe de artă, cum ar fi ouăle încondeiate de Paște, pâinea împletită, măștile populare și costumele tradiționale sunt realizate pentru a celebra anumite sărbători religioase. În Bucovina - "Țara Fagilor" binecunoscută pentru întinderile-i vaste de păduri, meșteșugul prelucrării lemnului a prins contur încă din vremuri arhaice.

O adevărată comoară a culturii populare bucovinene, meșteșugul încondeierii ouălor este strâns legat de arta broderiei și a decorurilor care se găsesc pe costumele naționale. Toate aceste arte transformă un lucru obișnuit

Poezia anotimpurilor

Ut pictura poesis

Într-un lucru deosebit de frumos. Oul reprezintă filosofia existenței umane și istoria străbună, o mărturie a datinilor, credințelor și obiceiurilor pascale. Meșteșugul se învață în familie și se transmite din generație în generație. Pentru ochiul expert există o abundență de creativitate exprimată prin diverse tehnici de lucru și stiluri personale. Cei neinițiați vor descoperi o sărbătoare a culorilor, un adevărat test al răbdării și o pasiune unică ce încântă văzul și sufletul.

Meșteșugul de a "încondeia" ouă se observă în armonia culorilor, delicatețea modelelor transmise din generație în generație și măiestria execuției, ridicând acest meșteșug la rangul de artă. Ouăle sunt încondeiate în trei-patru culori, de obicei, ținând cont și de simbolul fiecărei culori în parte: roșu (soare, foc, dragoste), negru (eternitate, statornicie, absolutism), galben (lumina, bogăția recoltelor, tinerețea, ospitalitate), verde (forța naturii, rodnicie, speranță, prospețime), albastru (sănătate, seninul cerului), violet (stăpânire de sine, răbdare, încredere, dreptate). Paleta cromatică a ouălor încondeiate face diferența între principalele zone în care se practică acest meșteșug.

Icoanele pe sticlă și pe lemn din Bucovina sunt de o rară frumusețe artistică remarcându-se prin cromatica folosită, care nu depășește paleta alțițelor geometrice, mergând de la tensiunea albastrului de Voroneț până la culorile aureolelor, care, în marea lor majoritate, sunt lucrate în foiță de aur.

Unul dintre cele mai vechi meșteșuguri, olăritul a apărut ca o necesitate a oamenilor de a prepara și păstra hrana. Acum acest meșteșug este continuat de meșteri olari din Rădăuți și Marginea. Specificul vaselor din Rădăuți îl reprezintă culorile folosite pentru decorare. Astfel vasele sunt desenate cu figuri geometrice sau florale de culoare maro, verde, sau galben, pe fond roșu sau alb. Ceramica de Marginea este deja o marcă binecunoscută în întreaga lume. Ceramică de culoare neagră este o mărturie a originii dacice, ea întâlnindu-se astăzi acolo. Tehnica realizării vaselor este aceeași folosită acum sute de ani, adaptată însă vremurilor noastre.

Așadar, ce mai așteptați? Veniți în Bucovina, țară a oamenilor ospitalieri, a tradițiilor și obiceiurilor păstrate cu sfințenie, a bucatelor alese, a mănăstirilor medievale, a peisajelor mirifice și al armoniei depline!

Peisaj în flăcări

de Carina Ioana Sîrbu

Într-o zi toridă de vară, soarele mușcă pământul cu mii de sulite arzătoare. Aerul vibrează și în apele lui se încheagă imagini ciudate.

Câmpia respiră greu, prin scoarța crăpată și uscată. Lanul auriu de grâu a încremenit în așteptare, dar nicio adiere nu-i răcorește spicele. Parcă și viețuitoarele au amuțit, ascunse prin adăposturi neștiute. Doar furnicile aleargă bezmetice pe pământul încins ca o plită,

Ut pictura poesis

grăbindu-se să dispară în mușuroaiele cu răcoroase coridoare. Poate acolo, în adâncuri, izvoare subterane își unesc forțele pentru a trimite la suprafață stropii de viață. Aici, pe pământ, e doar un iad de flăcări cu care sus, în ceruri, se luptă, fără putere, câțiva nori alburii, apoape neclintiți.

Timpul a încremenit și el. Clipele se scurg greu, ca într-o agonie prelungită.

La munte

de Maria Petrescu

Albastrul intens al cerului era acoperit de o pătură pufoasă de nori și tivit cu o dantelă argintie. La linia orizontului se proiectau munți ondulați, căptușiți cu un strat subțire de zăpadă.

Aburii ușori se strecurau printre ramurile încovoiate ale copacilor, învăluindu-i într-un vârtej fumuriu. De undeva din zare se apropia șerpuind poteca, asemeni unei panglici lungi. Picături mici de rouă sclipeau printre firele subțiri de iarbă, strălucind sub lumina slabă a razelor soarelui. Pământul îmbrăcat în catifeaua verde a ierburilor era presărat cu flori învinețite de frig.

Cu brațe puternice, întinse spre cer, arborii bătrâni admiră farmecul priveliștii. Frunzele îngălbenite de vreme se legănau visătoare în bătaia vântului, urmând să se așterne în covorul înghețat al iernii.

Aripile decorate cu vise ale păsărilor se zbăteau pe cer, străpungând norii. Liniștea cuprinsese în ghearele ei întreaga pădure.

Seara cobora ușor pe pământ, învăluindu-l în vraja nopții. Întunericul se extindea încetul cu încetul, ascunzând în voalul lui negru acea priveliște mirifică.

Desen: Mălina Curpăn

Liber...

de Ilinca Straton

Ce bine este aici, in Durău! Să stai și să te relaxezi, să nu ai nici o grijă. Să realizezi faptul că micile plăceri îți dau o stare de bine. Să lași deoparte toate gândurile și problemele și să evadezi într-o lume imaginară unde să poți afirma că ești "acasă". Închid ochii.

Poezia anotimpurilor

Ut pictura poesis

Mă las purtată pe aripile vântului, atât de liberă, să zbor carte tărâmurii necunoscute... Oare cine nu și-ar dori libertatea infinită și frumusețea simplă din viața unei frunze?

Mereu mi-am imaginat timpul ca un copac. Rădăcinile lui sunt anii în care am învățat să citesc, să scriu, să socotesc și așa mai departe. Trunchiul reprezintă perioada în care ne formăm ca oameni, în care ne pregătim pentru viață. Iar coroana simbolizează totalitatea amintirilor și clipele petrecute alături de cei dragi. Cele care cad sunt momentele pierdute în negura timpului. Însă cele care rămân, cele care rezistă în fața tuturor încercărilor, acelea sunt amintirile care niciodată nu vor fi uitate, din care voi învăța mereu câte ceva de câte ori mă voi gândi la ele.

Deschid ochii. Mă trezesc pe o pajiște, însă nu oriunde, ci langa cabana unde eram cazati. Casele, rar semănate pe amândouă laturi ale drumului, începuseră a dormita în mijlocul ogrăzilor largi, împrejmuite cu garduri de răzlogi în zigzag. Soarele își ridicase de pe față zăbranicul său de aburi roșietici și, ajuns în înălțimi, își cumpănea, parcă neclintit, pe albastrul șters al cerului, discul său alb de lumină topită. De prin adâncul văilor, de peste înălțimea coamelor codrului, de pe întinderea scânteietoare a pajiștilor acoperite cu mici petice de zăpadă, valuri străvezii de aburi sclipitori se ridicau în unde crețe și, tremurând în zare, se topeau în văpaia înaltă a cerului aprins.

Prietenele mele mă invitau la o scurtă plimbare prin pădurea din spatele nostru. Accept. Mergeam tăcute, iar umbrele noastre, însoțindu-ne, îngâneau cu pași de uriaș cadența leneșă a mersului nostru. Curând desimea ne sorbi în adâncurile sale nestrăbătute și, rareori numai, câte un strop de cer azuriu sau câte un fulg de lumină mai picurau răzlețe din înălțimile încâlcite ale bolților de crengi, peste umerii și peste capetele noastre. Pătura subțire de nea pufoasă învelea gingaș frunzele ruginii. Fără să ne dăm seama ne-am petrecut câteva ore în plimbare, până spre seară.

Acum soarele scapătă spre asfințit, iar umbrele lungi ale munților înaintau încet pe vale spre munții dimpotrivă, trăgând pe pământ o nesfârșită linie de umbră frântă, tivite cu lumină. Văile adânci se asemănau cu o mare cu valuri încremenite. Un vânt ușor legăna molatic coamele despletite și plângătoare ale mestecenilor blonzi cu trunchiuri de argint, aducând cu el mireasma dulce de iarbă proaspăt cosită.

Așa mi-aș dori să fiu mereu. Să zbor cu gândurile mele în lumi îndepărtate și să călătoresc întotdeauna oriunde cu ajutorul imaginației. Să fii liber... ce îți poți dori mai mult?

Ut pictura poesis

Dincolo de pânză

de Maria Petrescu

”Vântul sufla ușor printre crengile palmierilor, deranjând nisipul fin de pe plajă. În oglinda de cleștar a apei se răsfrângea o parte din priveliște, căpătând reflexii de trandafiriu și violet datorită razelor multicolore ale soarelui. Valurile înspumate se mișcau cu repeziciune, ajungând la mal și pictând nisipul fierbinte. În depărtare, câțiva surferi se luptau cu pereții de apă, oferind un adevărat spectacol de măiestrie și control. Un banc de pești se plimba încet prin mare, îndepărtându-se de țărnișă.”

Bolta cerească era străbătută de un stol de păsări, care desenau cercuri în zbor. Lumini divine străluceau pe cerul senin.

Dar încetul cu încetul, întunericul începea să se lase ușor peste vârful copacilor, vântul prinzând viață, iar crengine trosnind. Oamenii au început să părăsească plaja, lăsând în urmă o explozie de culori, ce străfulgera cerul. Acum, norii erau pictați de soarele arzător cu un galben lucios, iar lumina trandafirie a amurgului pătrundea printre crengile pomilor, răspândindu-se prin zare. O pulbere de aur fină presăra marea, trasând o pânză subțirea deasupra valurilor.

Când întunericul a învăluit complet locul, plaja era pustie. Doar un grup de adolescenți a rămas să se plimbe pe malul mării, ochii lor reflectând razele slabe ale lunii.”

O fetiță cu părul auriu privea atentă imaginea pictată pe pânza tabloului. O mulțime de gânduri se roteau prin mintea ei, în timp ce își imagina cum ar arăta în realitate acea destinație de vis.

O zi mohorată de toamnă

de Eduard Țigănaș

Este toamnă, iar ziua din ce în ce mai scurtă a ajuns la final. Soarele a apus supărat, alungat de nori groși, aproape negri. Seara se așează cu greutate peste pădurea amortită. Doar mândra lună, la ora aceasta un contur palid gălbui, mai păstrează o doză de optimism. Prea slabă pentru a împrăștia căldură, se mulțumește să lumineze ca o lampă de veghe întunericul dens din pădure. Frigul împresoară copacii și-i strânge cu putere ca-n niște chingi. Trunchiurile arborilor, aproape înghețate, se resimt și scrâșnesc, de parcă ar fi niște fălci încleștate. La nivelul solului, un vâjâit prelung bănuie precum o fantomă, urmat de un vânt rece de toamnă târzie. Un maldăr de frunze uscate se lasă în voia sorții și este împrăștiat în toate părțile, ca niște fulgi de zăpadă. În întunericul pădurii, frunzele arată precum niște umbre care plutesc în mijlocul unei mări agitate.

Codrul format din copaci bătrâni, unii seculari, este obișnuit cu o astfel de vreme. A văzut el în ani ce au trecut lucruri și mai grozave. Cei mai tineri însă sunt impresionați de vuietul nopții de toamnă.

Ut pictura poesis

Se îndoie în stânga și-n dreapta, iar în mișcare scot zgomote asemănătoare unor gemete. Crengile acestora, verzi și elastice, nu se pot opune vântului dur. Se zbat și suspină neîncetat a pustiu. Atmosfera generală este una de jale, iar tristețea pădurii este resimțită de întreaga natură.

Un moment scurt de acalmie se instalează în mijlocul pădurii. Vântul s-a retras în cotloanele știute doar de el. Odată cu el și frigul pătrunzător s-a domolit. Preț de câteva clipe o liniște profundă se așterne peste pădurea ruginie. Niciun sunet nu sparge întunericul nopții. Obosită, pădurea se odihnește în tăcere, ca un rănit întors recent de pe un câmp de luptă. Apoi, dintr-o dată, vântul re apare. Mai nervos decât înainte, suflă supărat răceală peste codrul încă înțepenit. Sleit de putere, codrul se-ndoaie, semn că vântu-l biruie cu ușurință. Puținele frunze din copaci sunt smulse cu ură și sunt îndepărtate ca niște veșminte rupte. Scenariul se repetă până în zori, când vremea rea se retrage, făcând loc razelor de soare timide.

Dimineața găsește codrul fără vlagă, dar bucuros că a făcut față unei nopți dure de toamnă târzie. Ca un om cu părul răvășit, pădurea pare buimacă, dar în cele din urmă adoarme mângâiată discret de razele slabe ale soarelui de toamnă. Singurul treaz este foșnetul frunzelor din pădure, care își plimba pașii peste pământul înghețat

Tablou de toamnă

de Teodora Țugurlan

Toamnă...iar ziua din ce în ce mai scurtă a ajuns la final. Soarele a apus supărat, alungat de norii, groși, aproape negrii. Seara se așază cu greutate peste pământ. Doar mândra lună, la ora aceasta, un contur palid gălbui, mai păstrează o doză de optimism. Prea slabă pentru a împrăști căldură, se mulțumește să lumineze ca o lampă de veghe întunericul dens. O potecă schimbă misterul căci, în drumul său ne iese în cale pădurea. Frigul împresoară copacii și-i strânge cu putere. Trunchiurile arborilor, aproape înghețate, se resimt și scrâșnesc, de parcă ar fi niște fălci încleștate. La nivelul solului, un vâjâit prelung băntuie precum o fantomă urmat de un vânt rece de toamnă târzie. Un maldăr de frunze uscate se lasă în voia sortii și este împrăștiat în toate părțile, ca niște fulgi de zăpadă. În întunericul pădurii, frunzele arată precum niște umbre care plutesc în mijlocul unei mări agitate.

Codrul format din copaci bătrâni, unii seculari este obișnuit cu o astfel de vreme. A văzut el în anii ce au trecut lucruri și mai grozave. Cei mai tineri însă sunt impresionați de vuietul nopții de toamnă. Se îndoie în stânga și-n dreapta, iar în mișcare scot zgomote asemănătoare unor gemete. Crengile acestora, verzi și elastice, nu se pot opune vântului dur. Se zbat și suspină neîncetat a pustiu. Atmosfera generală este una de jale, iar tristețea pădurii este resimțită de întreaga natură.

Ut pictura poesis

Un moment scurt de acalmie se instalează în mijlocul pădurii. Vântul s-a retras în cotloanele știute doar de el. Odată cu el și frigul pătrunzător s-a domolit. Preț de câteva clipe o liniște profundă se așterne peste pădurea ruginie. Niciun sunet nu sparge întunericul nopții. Obosită, pădurea se odihnește în tăcere, ca un rănit întors recent de pe un câmp de luptă. Apoi, dintr-o dată, vântul reapare. Mai nervos decât înainte, suflă supărat răceală peste codrul încă înțepenit. Sleit de putere,

codrul se-ndoaie, semn că vântul biruie cu ușurință. Puținele frunze din copaci sunt smulse cu ură și sunt îndepărtate ca niște veșminte rupte. Scenariul se repetă până în zori, când vremea rea se retrage, făcând loc razelor de soare timide.

Dimineața găsește codrul fără vlagă, dar bucuros că a făcut față unei nopți dure de toamnă târzie. Ca un om cu părul răvășit, pădurea pare buimacă, dar în cele din urmă adoarme mângâiată discret de razele slabe ale soarelui de toamnă. Singurul treaz este foșnetul frunzelor din pădure, care își plimba pașii peste pământul înghețat.

desen: Mălina Curpăn

Poezia anotimpurilor

Ut pictura poesis

Cei dintâi fiori ai unui apus de toamnă...

de Mălina Maria Turtureanu

Îmi deschid ochii și
îmi înalț privirea către cer:
amurgul l-a colorat în rozul însângerat
al unei toamne timpurii...
Privesc tăcută în zare,
căutându-ți zâmbetul anonim,
dar mi el se ascunde
după un nor stînger
de noiembrie...
Măinile mi se ating de geamul înghețat
al lacrimilor de ieri...
Tresar... mi-e frig...
Îmi închid ochii și mă pierd
pe o aripă din imaginația
copilăriei...
Brațele tale mă cuprind
și-mi las capul obosit
să se sprijine pe pieptul tău...
Îmbrățișarea-ți e caldă,
iar respirația-mi învăluită
de cei dintâi fiori ai iubirii,
cei dintâi...

Îmi cuprinzi mâna rece,
de a vânturilor asprime,
între cele două ale tale...
Mi-o strângi cu putere,
dar nu mă doare...
Privirile ni se întîlnesc
într-un treacăt de toamnă;
vreau să spun ceva,
dar tu mă oprești ușor;
ne întoarcem și privim
apusul unei seri de toamnă,
să ne cuprindă cu brațele sale
de foc...
să uităm tot ce ne-a rănit,
să fim împreună,
să zâmbim,
să lăsăm frunzele să cadă
peste noi,
să le prindem amândoi...

Desen: Mălina Curpăn

Ut pictura poesis

Copacul

de Ilinca Lupu

Langă un râu,
Un lan de grâu,
Se unduiesc blând
Atinși de vânt,
Un cer opac
Și un copac
Cu trunchiul gros
Cu ram stufos...

Cu toții se adună
După muncă,
Să se odihnească un pic,
La umbră...
Și păsărelele cântătoare
Cinteze și mierle,
Îți cântă-n cor,
De dor...

Se lasă noaptea,
În ziua a șaptea,
Cu perechi de îndrăgostiți
Ferițiți...
Iubiți...
Vrăjiți...

Un copac plin de șoapte...
Un cer stropit de lapte...
Cu vise deșarte,
Purtate departe,
Până la Marte
Și mai departe...

Peisajele sentimentelor mele

de Ilinca Straton

"Orice altă călătorie, afară de cea pe jos, e după mine o călătorie pe picioare străine; a avea la îndemână cupeaua unui tren, roatele unei trăsuri sau picioarele unui cal înseamnă a merge șezând și a vedea numai ceea ce ți se dă, nu însă și tot ce ai voi.", spunea odată Calistrat Hogaș. Profitând de cele câteva zile libere ce le-am avut, am mers cu familia la munte în Plaiul Foi. Peisajul care se descoperă ochilor călătorului ajuns în această zonă e dominat de silueta strălucitoare al abruptului nord-vestic al Masivului Piatra Craiului, care în

special la ceasurile amiezii și la apus se dezvăluie în toată măreția.

Cabana cu același nume ca și zona turistică în care se află este una de vis! Este punctul istoric de convergență al traseelor tuturor turiștilor, alpiniștilor și vânătorilor, fie aceștia temerari sau simpli vizitatori, dornici de aventuri pe crestele montane sau de o plăcută relaxare în mijlocul unor priveliști impresionante.

Am ajuns aici pe la apusul soarelui, tocmai la momentul potrivit. Odată ce mi-am dus bagajele în cameră, am coborât repede să admir peisajul feeric. Soarele scăpăta spre asfințit. Munții falnici, peste care s-a cernut parcă o făină fină, își

Poezia anotimpurilor

Ut pictura poesis

ondulau coama pe poalele rubinii ale ceriului, iar umbrele lor lungi înaintau încet pe vale spre munții dimpotrivă, trăgând pe pământ o nesfârșită linie de umbră frântă, tivită cu lumină. Văile adânci se asemănau cu o mare cu valuri încremenite. Norii se adunau în bulgări de aur și se topeau.

A doua zi am pornit în plimbare prin Cheile Zărneștilor. Soarele își împletea voalul de lumină în cosițe lungi, trimitându-le pe pământul albit de zăpadă sub forma unor raze firave. Aburii fantomatici se ridicau spre văzduhul înalt, învăluind piscurile în mister. Peisajul care-ți tăia respirația a inspirat mulți regizori ai unor filme celebre în România. Aici se înfrunta celebrul Mărgelatu cu trupele arnăuților, în Drumul Oaselor. Stâncile păreau așezate cu mare precizie de cineva, gata să cadă la cea mai mică atingere, îmbrăcate în brazi înalți. După care ne-am aventurat în pădurea din apropiere. Mergeam tăcuți, iar umbrele noastre, însoțindu-ne, îngânau cu pași de uriaș cadența leneșă a mersului nostru. Curând desimea ne sorbi în adâncurile sale nestrăbătute și, rareori numai, câte un strop de cer azuriu sau câte un fulg de lumină mai picurau răzlețe din înălțimile încâlcite ale bolților de crengi, peste umerii și peste capetele noastre. În acea seară târzie am stat cu toții pe balcon admirând peisajul. Stele strălucitoare presărate pe cerul ca o petală de lelea neagră dădeau impresia că te afli sub o ploaie de diamante. Munții își ridicau frunțile încrețite spre bolta cerească zgâriind cumva luna aidoma unei perle

sidefate. Vântul rece și proaspăt ne biciuia obrazii trandafirii. Dar nu ne păsa.

Tot ce vroiam era să admirăm natura în cea mai pură formă a ei cât mai mult timp. Căci după ce am părăsit acele meleaguri am regretat faptul că nu am putut sta mai mult. Casa se chema înapoi rugătoare, de parcă i-ar fi fost dor de noi. Acum, ajunși înapoi, este rândul naturii să ne mai cheme o dată și să ne atragă în sânurile ei, încurajându-ne nu să o descoperim, ci să o redescoperim.

Înserare

de Teodora Țugurlan

Discul mare de lumină coboară încet spre asfințit. Strălucirea lui se micșorează, iar în jur împrăștie o lumină palidă. Căldura de acum câteva ore scade în intensitate și provoacă o răcire accentuată a vremii. Este semnalul așteptat de către mugurii înserării, care își arată imediat fața. Muntele masiv din fața mea se aseamănă cu zidul unei închisori, după care a fost încătușat mândrul soare. Ținut în cătușile înserării, soarele murmură câteva licăriri luminoase după care se retrage după coama muntelui. Cu ultimele puteri, soarele aruncă raze slabe de lumină peste crestele împădurite.

Este ultima sa zvâcnire, muntele este prea înalt, iar soarele nu răzbește. Observând slăbiciunea soarelui, înserarea se instalează confortabil peste natură. Cheamă în ajutorul ei vântul, care-i răspunde imediat. Pornește de undeva din

Ut pictura poesis

Înălțimile muntelui și adie până la baza lui. Pădurea ce îmbracă muntele reacționează și cu un șuierat prelung își mișcă crengile ca într-un dans armonios. O liniște apăsătoare domină întreaga atmosferă. Singurele care se bucură de venirea înserării sunt câteva păsări de pradă. Cu vederea adaptată pentru întuneric, zboară peste muntele tăcut. Caută cu privirea ageră micile animale de la sol care caută mâncare, la adăpostul înserării.

În casele presărate discret pe masivul cufundat în liniștea înserării încep să se aprindă luminile. Nici înserarea nu va mai rezista mult. În scurt timp întunericul nopții va cuceri natura.

Noapte de iarnă

de Teodora Țugurlan

Noaptea de iarnă este cel mai neprietenos lucru posibil. Temperaturile foarte mici fac din orice plimbare în noapte o activitate imposibilă. Încremenirea naturii se transformă încetul cu încetul asupra oricărui om, care îndrăznește să iasă din casă. Oricât de înfofolit ar fi omul acela, gerul năprasnic pătrunde prin cea mai mică deschizătură a hainelor și pune stăpânire pe el, asemenea unui duh necurat.

Singurul care se află în elementul său în nopțile de iarnă este crivățul. Fără nici o muștrare de conștiință, crivățul își aruncă

răsuflarea turbată și friguroasă asupra naturii. Nimic nu-i scapă! Copaci, vegetație, râuri, pâraie toate cad pradă înghețului său din care-și vor reveni cu greu. Nici animalele nu sunt ferite de atingerea sa nefastă. În încercarea de a scăpa de contactul cu temperaturile scăzute, animalele se cuibăresc cât mai adânc în măruntaiele pământului.

O prezență constantă în nopțile de iarnă este șuieratul copacilor. Aflați într-o luptă aprigă cu vântul furios, care ar vrea să-i culce la pământ, copacii scot zgomote ascuțite de parcă ar țipa de o durere sfâșietoare. Doar cei mai semeți dintre ei rezistă, unii chiar cedând în fața urgiei.

De după cerul negru al nopții de iarnă, nici regina nopților, luna, nu pare mai fericită. Mai mică și mai puțin luminoasă decât în nopțile senine de vară, luna pare că se ascunde după norii gri și pufoși. De acolo de sus își arată din când în când razele timide, aducând o licărire de viață în peisajul adormit și trist. Dar cu toate acestea nu reușește decât puțin să schimbe aspectul sinistru al unei nopți de iarnă.

În timpul nopții nici zăpada nu mai pare atât de frumoasă precum apare ziua. Cu o tentă gri, neaua nu mai are nici din albețea și strălucirea de peste zi. Chiar și structura sa pufoasă se schimbă, devine aspră, iar atunci când vântul suflă în ea o spulberă în mii de părți abrazive.

Poezia anotimpurilor

Ut pictura poesis

Copacul

de Ioana Vieru

Tu , copac de prin povești,
Prin lmea reală oare te mai
regăsești?

Tu, copac cu flori de măr,
Ai fost confundat c-un păr?
Tu, copac cu frunze cenușii,
Nu ai vrea să ai frunze aurii?
Poetii vă schimbă cum doresc ei!

Cireșul cu vișinul,
Mărul cu părul,
Caisul cu prunul.

Voi ați vorbit cu ei!
Să fiți ce sunteți acum!
Să nu fii un oarecare copac!

Colorat poate fi un drum,
Dar un copac nu poate fi opac.

Desen: Maria Manole

Prietenul meu, copacul

de Ilinca Straton

Se prevăd printre nori albi raze aurii de soare
Mângâie pământul rece de ger aspru amorțit
Și cuprind întreg întinsul în a lor îmbrățișare,
Alungând zăpada albă ce învinsă s-a topit.

Flori plăpânde se trezesc dintr-un vis de catifea
Și cu gingașe petale grădina mi-o împodobesc.
Un copac, un biet cireș ce pân-acuma trist stătea,
Pentru prima dată-n viață muguri firavi îi plesnesc.

În scurt timp se-nveșmântă în dantele albe, fine;
Toată curtea casei mele-i doar parfum îmbătător.

Vin și-i țin de urât ziua o familie de albine
Ce nectarul lui dulceag ca pe o comoară-l vor.

Timpu trece; zile-apuse se duc pe calea vântului
Și nu se vor mai întoarce din drumul lor către uitare.
Cireșe rumene, zemoase se tot coc pe-ale lui ramuri
Ca și gândurile omului și emoțiile sale.

Dar zâmbetelor le iau locul lacrimi triste și amare
Iar copacul cel frumos își leapădă veșmintele.
Vântul aleargă buimac printre crengile golașe,
Din tot basmul au rămas numai amintirile...

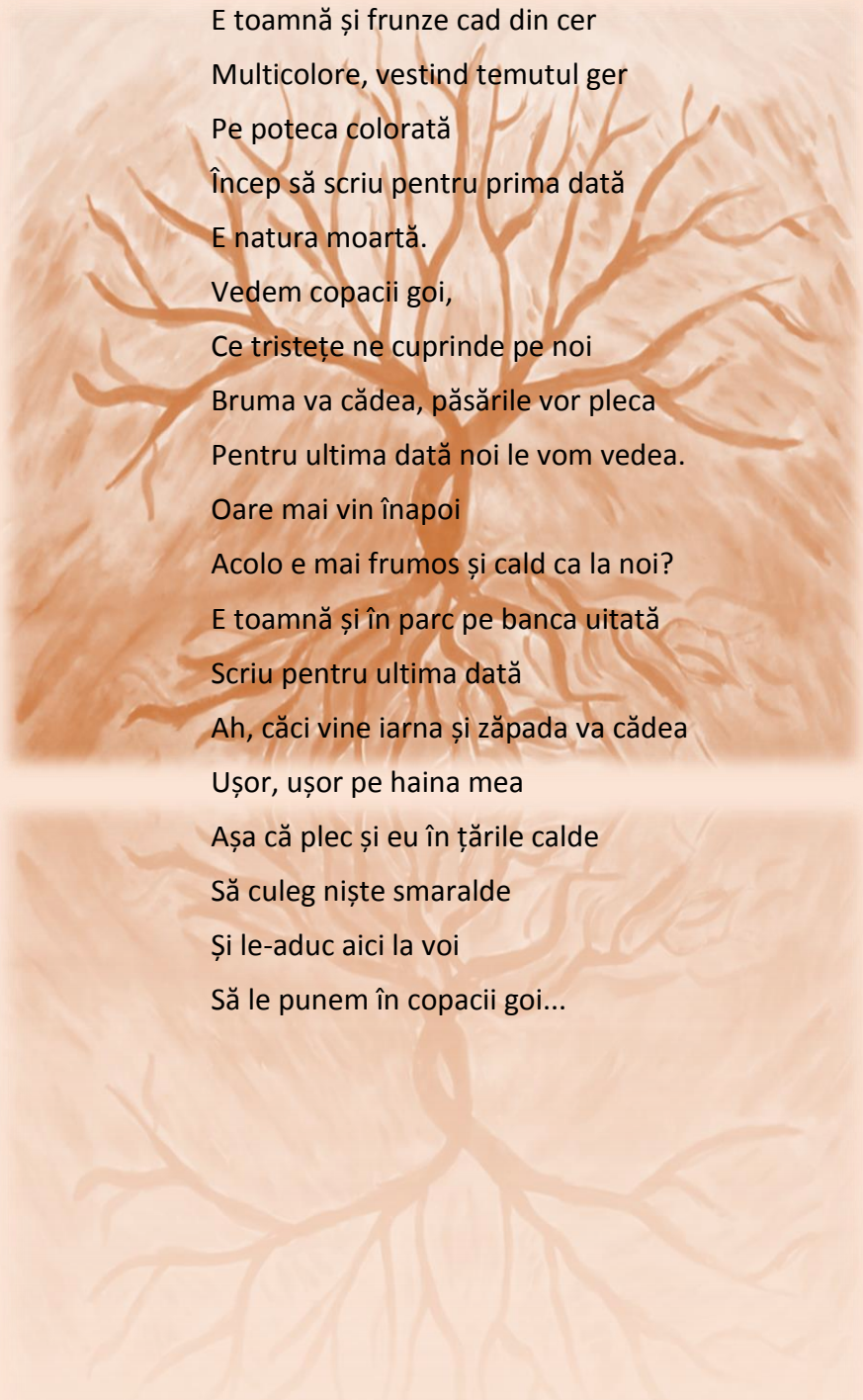

Poezia anotimpurilor

Ut pictura poesis

Toamna

de Raluca Gribincea

E toamnă și frunze cad din cer
Multicolore, vestind temutul ger
Pe poteca colorată
Încep să scriu pentru prima dată
E natura moartă.
Vedem copacii goi,
Ce tristețe ne cuprinde pe noi
Bruma va cădea, păsările vor pleca
Pentru ultima dată noi le vom vedea.
Oare mai vin înapoi
Acolo e mai frumos și cald ca la noi?
E toamnă și în parc pe banca uitată
Scriu pentru ultima dată
Ah, căci vine iarna și zăpada va cădea
Ușor, ușor pe haina mea
Așa că plec și eu în țările calde
Să culeg niște smaralde
Și le-aduc aici la voi
Să le punem în copacii goi...

Umbra unui vis de vară...

de Mălina Maria Turtureanu

O clipă... Doar o clipă a durat acea vară... O clipă mică și goală... ce s-a strecurat pe dată prin șoaptele rătăcite ale Timpului, ducând cu ea lacrima mea... lacrima mea ce încă mai visa la răsăritul purpuriu de mâine...

O noapte... O umbră... Un vis... Așa a început totul...

Primul lucru pe care mi-l amintesc este că... cineva îmi cânta... îmi spunea o poveste... Avea o voce răgușită, pierdută, venită parcă din altă lume... Nu-mi plăcea... Dar inima-mi vibra de emoție la auzul ei... Apoi, vocea s-a oprit...

În lumina nopții, vedeam cum marea verde-sidefie se războia cu stâncile masive, învăluindu-le într-o spumă amară, înecându-le în propriile ei emoții. Cu fiecare val care se rătăcea pe nisipul neînduretor, marea îmi spunea un cuvânt... un cuvânt pe care eu nu-l puteam înțelege... iar ea știa asta... Dar avea încredere în mine...

M-am așezat pe pământ... cu teamă, dar plină de speranță... de speranța unui plânset... larba mării mi se încolăcea pe mâinile tremurânde, în timp ce eu încercam să prind apa... Nu puteam reuși... Îi lăsam gândurile involburate, pătate de dezamăgire și de teamă, să-mi ude hainele, să-mi atingă corpul înghețat, să treacă de mine și să se odihnească... să treacă de mine și să se preschimbe în pietre prețioase...

Imaginea lunii de argint își reflecta misterul în culoarea neagră, pe care o căpătase acum marea... Luceafărul de noapte îmi trimitea mici scânteii de lumină,

ce poposeau în dreptul inimii mele și o încălzeau... O încălzeau... fără ca lumina lor să fie cu adevărat caldă...

Cântecul trist al brizei venea dinspre faleză... venea la mine... Mă înconjura și-mi dezmorțea amintirile copilăriei, despre care credeam că apuseseră de mult, credeam că le pierdusem pe vecie în furtuna maturizării... Dar marea mi le aduse înapoi...

Acum... mii de imagini mi se derulau prin minte... Îmi amintesc vag sentimentul de libertate pe care l-am avut în clipa în care mi-am întins mâinile paralel de linia orizontului, lăsându-mi lacrimile să-mi brăzdeze obrajii... împovărând marea cu toate amintirile care mă răniseră, lăsându-mi în apa de o blândețe tăcută toate dezamăgirile, toate tristețile, toate cuvintele grele... lăsând în mare absolut TOT...

Eram convinsă că se terminase... Toate gândurile sufletului le lăsasem în apă... Nu mai puteam să simt nimic... Eram... pustie de sentimente... Valurile sărate se aruncau cu o furie oarbă la mal, trăgându-mă cu o încetineală rapidă spre ele... Nisipul îmi fugea de sub picioare, apa mă lovea din toate părțile, urlând de atâtea sentimente confuze... Sentimente... pe care și ea le avea... pe care le înțelegea... Și pentru care plângea ori de câte ori nu o vedea nimeni... Iar asta se putea întâmpla doar noaptea... Mi-a spus că doar cu mine în preajmă avea curajul să plângă... Pentru că doar eu am crezut că o mare poate să plângă... Ea m-a înțeles pe mine de la început... A înțeles cum este glasul dezamăgirii, pentru că în fiecare noapte l-a ascultat smerită... A înțeles cum este pierderea timpurie a unei persoane, pentru că în adâncurile ei zeci de persoane pe care

Ut pictura poesis

le-a îndrăgit cândva, au dispărut... A înțeles cum este când te ascunzi, cum este când te prefaci doar de dragul altora, pentru că în fiecare vară ea asta face... își ascunde adevărata personalitate pentru ființele umane... A înțeles cum e când dragostea pe care i-o porți se pierde când el își întoarce zâmbetul altcuiva, pentru că și marea s-a îndrăgostit cândva... A înțeles cum sunt toate acestea... Marea m-a înțeles pe mine de la început, dar eu am înțeles marea în timp...

Astfel vorbeam cu apa în acea noapte... Purtam discuții... Retrăiam momente... fără să ne adresăm cuvinte, căci noi știam... cuvintele pot răni, iar noi eram deja prea rănite... Nu mai avea rost să ne spunem cuvinte... Era prea târziu pentru cuvinte... Mult prea târziu... Așa că doar... ne priveam... Ea cred că se uita în ochii mei, dar eu nu-i priveam ochii, încă mi-era teamă să-i privesc; nu știam ce se ascunde dincolo de măreția lor... Mi-era frică...

Apoi, dintr-odată, în liniștea tainică a valurilor, vocea răgușită pe care o auzisem mai devreme se întorsese... Era o voce ce venea de sus, de undeva... Nu spunea nimic, dar eu o auzeam... Mi-am dat capul pe spate, înălțându-mi privirea către norii deși ce acopereau singura sursă de lumină din acea noapte: Luna... Glasul acela pătrunzător se auzea din spatele norilor... Era înfiorător, dar... într-un mod frumos, unic, magic...

Ochii-mi albaștrii erau ațintiți către cer... Nu vedeam nimic, dar știam că văd de fapt... TOTUL... După câteva clipe de așteptare rece, privirea-mi obosită observă un mic punct negru, ce se apropia din ce în ce mai mult, căpătând o formă umană... un fel de formă umană...

Acea umbră era alcătuită din fum, un fum cenușiu, asemănător ceții ce se lasă uneori seara, târziu, liniștind apele tumultoase ale mării... Vaporii întunecați din care era alcătuită acea arătare nu puteau contura un chip... Umbra nu avea față... și, surprinzător, acest lucru mă liniști puțin... În adierea nopții, o mantie gri flutura în urma acelei persoane, dacă o pot numi persoană...

Umbra mai avea doar câțiva metri până să ajungă lângă mine. La început, lucrul acesta mă înfricoșa, dar... privind unduirile neregulate ale apei, am simțit că ea îmi spunea să nu mă tem... Și avea dreptate...

În loc să vină pe pământ, cum mă așteptasem, umbra rămase suspendată în aer, la o distanță considerabilă de mine. Ne-am uitat una la alta o clipă, apoi... și-a întins o mână vaporizată spre mine... Nu avea degete, era mai mult... un nor... Dar știam că mă arăta pe mine... Nu am spus nimic, nu am încercat să întind și eu mâna, de teamă să nu distrug forma pe care o căpătaseră norii, nici măcar nu m-am gândit la nimic... Doar... am așteptat...

Consideram atingerea apei tremurânde ca fiind un semn... Un semn că nu trebuia să stau și să aștept... Trebuia să fac ceva... *Trebuia...*

Atunci... mi-am făcut curaj și mi-am pregătit glasul... glasul pe care nu mi-l mai auzisem de câteva ore... glasul pe care simțeam că îl pierdusem...

- Ești bine? am întrebat, auzindu-mi cuvintele abia după câteva minute de la rostirea lor. Nu asta îmi propusesem să spun, dar... odată ce cuvintele mi-au ieșit, nu mai puteam să le întorc...și... în realitate... nu asta îmi doream...

Ut pictura poesis

Nu sunt sigură, dar în acel moment parcă am putut distinge un mic zâmbet pe fumul umbrei... Un zâmbet trist, chinuit, dar nostalgic și... atât de pur... Așa cum îmi zâmbea odată bunicul... Bunicul... Un cuvânt atât de... atât de trist acum...

Umbra începea acum să se distanțeze... M-am uitat la ea și am vrut să-i strig să mai stea, să vorbim... dar, el a încuviințat din cap... și astfel m-a redus la tăcere... Stropi de sticlă îmi atingeau chipul, iar eu nu mai puteam să le disting gustul sărat de cel al lacrimilor îmbătrânite, acum readuse la viață...

Am stat așa... singură, privind cum fumul cenușiu se risipește, iar valurile reîncep să se lovească de pietre...

Îmi aminteam ce-mi spusese bunicul la ultima noastră convorbire... Era un „Paaaaa” atât de semnificativ prin simplitatea lui... De parcă ar fi știut că asta urmează... o despărțire de durată...

Desen: Mara Moişanu

De acum, marea se îmblânzise, iar sub lumina palidă a răsăritului ce se ivea din apă, eu aveam încă privirea ațintită asupra zării albastre... Așteptam ceva... dar... nu apăruse...

Mi-am ridicat cu greutate oasele amorțite și m-am apropiat de apă... Am atins pentru ultima dată spuma valurilor, zâmbind către întinderea nesfârșită, devenită acum de culoarea perlelor turcoaz ale adâncurilor, luându-mi „rămas bun” pentru o lungă perioadă de timp...

M-am îndepărtat de mare, purtând pe mâna dreaptă picăturile sărate ale apei, care, chiar și după ce se vor usca, îmi vor aminti mereu de acea noapte, de acea umbră, de acea vacanță, de acel vis...

Foșnetele timpului s-au scurs alene... Nu mai sunt aceeași fetiță al cărei chip palid și speriat era luminat în acea noapte. Acum am devenit scriitoare... E altceva... Mi-am urmat visele răzlețe, de neînțeles pentru alții, vise ce mi-au eliberat

cuvintele și
m-au
transformat
în poetul
mării de
astăzi... în
poetul
propriei mele
cetăți
înconjurate
de
sentimente și
gânduri... în
poetul
sufletului
meu... Dar,
pentru lumea
reală, eu nu
sunt decât o
umbră... O
umbră ce a

învățat să scrie, a învățat să zboare, a învățat să călătorească, a învățat să iubească... A învățat să fie umbra unei alte umbre rătăcite... A învățat să fie umbra unui vis de vară...

La bulivar birjar...

de Mara Moişanu

Desen: Mara Moişanu

O caleşcă albă cu doi cai negri, maiestuoşi îi aşteptau în faţa gării. Cele trei doamne au urcat ٲanٲose, dar puşorul ... NU! Nu vroia să urce. Copilaşul dădea cu piciorul în roata trăsorii.

—Goe, drăguٲule, hai sus! Hopa sus!

—NUUUU! strigă copilul.

—Mai este ciucalată... dacă vii, ce bunătate!

Când a auzit, „merinelul” a urcat grăbit, acălcăt-o pe mam’ mare pe papuci, dar a ajuns la „premiu”. Mam’ mare s-a aplecat cu grau să-şi cureٲe pantofii, iar apoi l-a sărutat dulce pe Goe, în timp ce tanti Miٲa şi mamiٲica discutau foarte afectate despre

diferenٲa dintre Bucureşti şi oraşul de unde veneau ele. Fetele l-au pupat şi ele pe Goe şi s-au întors la dicuٲii.

După ce aterminat ciocolata, puşorul a îndesat ambalajul în bancheta roşie a trăsorii, dar femeile s-au repezit imediat la el:

—Mor! Cum să pui acolo ambalajul, băietel?! Îl întreabă tanti Miٲa.

Cucoana a luat ambalajul şi l-a aruncat din trăsura, pe stradă în mijlocul bulevardului. Când au ajuns în centru, o mulٲime de oamnei ascultau fanfara şi aruncau petale înmiresmate de trandafiri de o parte şi de alta a bulevardului. Multe caleşti traceau şi se opreau în faٲa cântăreٲilor.

—Mamiٲaaa, Mam’ mareee, tanti Miٲaaaaa! ٲipa Goe. Vreau mai în faٲă!

—Stai puşor! Acuma facem! Spun doamnele.

—Birjar, urătule, nu auzi? Goe, drăgălaşul vrea mai în faٲă!

—Cucoană, dar mai frumos nu se poate?

—Parol, scuzaٲi-mă!

Şi birjarul îl ia şi-l aşază lângă el. Dar, „marinelul”, tot nu s-a mulٲumit, bineînٲeles se plictisea, aşa că a luat frăiele trăsorii şi a scuturat din ele. Caii, speriaٲi au luat-o prin mulٲime, iar băiatul se sperie şi cade din trăsură.

Birjarul opreşte degrabă, iar cucoanele, urlând se coboară din caleaşcă.

—Puşor! Goe! Băieٲel! Dragule! Unde esti?!!

—Aici, strigă Goe din mulٲime, sunt chiar aici!

Din fericire, un binevoitor l-a prins din cădere, însă cu o zgârietură în vârful nasului tot s-a ales.

—Omul acesta m-a strâns de mâini!! ٲipă isteric băiatul.

Ut pictura poesis

—Cum?! și Mam' mare îl smuncește pe Goe din mâna străinului.

—Cum ai putut?! Era să rănești pușorul, și-ți dai seama ce tărăboi s-ai fi iscat doar din pricina ta?! Zbiară femeile în cor.

—Drăgălașule, ești bine?

—Da...!

Toate doamnele îl pupă și îl scuipe să nu-l deoache și apoi pleacă înțepate către Regal, cel mai râvnit hotel al vremii. Seara în „micul Paris” petrecerile și balurile au umplut atmosfera festivă, iar Goe a fost îmbrăcat adecvat. Cămașa albă imaculată, costumul negru de catifea și basca franțuzească îi alcătuiau ținuta. Doamnele, la modă cum erau, au ținut să-i pună și un paion tricolor, ca semn de patriotism, că poate mai era cineva important la petrecere.

Așa că, gătite, cu rochii ample, și pălării cu pene, cucoanele porniră cu „domnul” la bal. Într-o sală mare, cu candelabre de cristal ce reflectau scipirile arzătoare ale luminilor se desfășura marea festivitate unde erau adunați toți ofițerii și multe doamne și domni înstăriți. Cea mai vestită petrecere din București „Le tricolore” a fost motivul „escapadei” în capitală, deoarece tatăl lui Goe, mare militar și om de afaceri era bine cunoscut în toată țara.

Când familia a ajuns, sala era plină până la refuz cu cucoane aranjate spectaculos și cu domni îmbrăcați elegant.

—Ne lăsăm așteptate, cum face orice „doamnă” adevărată! zise mamița.

—Așa-i! aprobă tanti Mița.

Cele trei doamne s-au peirdut prin sala aglomerată, iar Goe, rămas singur, s-a repezit la mesele încărcate cu bunătăți tradiționale.. Dintre toate, băiatul ia patru bucăți de ciocolată de casă și două plăcinte

și se duce într-un colț de sală să le mănânce.

Cucoanele s-au prins în dans cu ofițerii dicitând despre țară, agricultură și alte „subiecte cu miez”. Toată noaptea au petrecut.

Între timp, Goe mâncase dulciurile și pornise în căutarea altor bunătăți cu care să se delecteze. Dintr-o dată, prin mulțime, vede o fetiță. Părul ei era ca spicul și împletit în codițe mlădioase care îi ajungeau până la brâu, iar ochii albaștri ca senunul cerului. Fața băiețelului s-a făcut ca o bomboană roșie și acră.. A urmărit-o, dar a dispărut printre fustele colorate ale doamnelor. . Goe a uitat de ea... S-a întors la mesele pline și a mai luat cinci bucăți de ciocolată și s-a ascuns sub o masă acoperită de broderii. Nimeni nu îl vedea. Dis- de- dimineață, cucoanele, zăpăcite, țipau una la alta:

—Unde e?! Unde e?! Am căutat peste tot! Țațo, nu mai rezist!

—Aduceți sărurile, că i se face rău!

Dar pușorul dormea sub masă, cu cămașa pătată de suc de struguri, papionul ciocolatiu și cu piciorușele goale, dar cu o rezervă de dulciuri la piept. Murmura....”Am să rămân .... repetent ... și ... la ... anul!

Călătorie într-un tablou

de Ilinca Lupu

Soarele palid și gigantic își face apariția pe cerul albastru în prima zi de vară. Planurile pentru vacanța aceasta erau făcute cu o săptămână în urmă: să mă duc la cinema, să petrec mai mult timp cu

Ut pictura poesis

prietenii, să mă joc.... dar, din păcate, părinții mei sunt contrari ideilor mele.

Ei vor ca în această vacanță să-mi îmbunătățesc vocabularul citind mai mult, ca de exemplu să încep cu cartea primită de la mătușa mea, Vasile Alecsandri- "Poezii" sau obostioarele povești de Jules Verne.

Nu-mi făcea plăcere să citesc sau să învăț la diferite materii, așa că am ajuns la un acord-comun cu ai mei: prima săptămână fac ce vreau, a doua studiez, a treia mă relaxez, a patra învăț și tot așa mai departe. Timpul trecuse repede, încât astăzi ne aflăm în a doua zi de luni, prima zi de studiu de când a început vacanța.

Am început cu câteva poezii de Alecsandri; ca să știți, nici moartă n-aș suporta să citesc vreo carte de Jules Verne - e mult prea detaliată, amănunțită, plictisitoare! În fine.... deschizând cartea, în fața ochilor apăru un tablou, parcă ireal. Sub el scria "Oaspeții primăverii" . Am rămas câteva minute holbându-mă la acel extraordinar peisaj static. Ca și cum aș fi fost forțată, am ridicat ușor privirea. Dormitorul meu, în care mă aflam acum câteva clipe, se transformase brusc într-un peisaj de basm... peisajul din carte... sunt captivă într-un tablou...

Ce numeam odată canapea și dulapuri erau înlocuite cu copaci înalți, cu ram stufos și flori gingașe, îmbietoare, ce dansau în bătaia vântului, printre razele orbitoare ale discului de aur. Parchetul din camera mea era acum o cărare din cărămizi, ce-și schimbau culoarea la fiecare pas de-al meu.

Copacii erau îmbrăcați ca de sărbătoare, înmiresmați, gingași, cu albine harnice ce zboară vesele printre frunzele lor, adunând polenul florilor aurite.

Admiram natura, dar nu și pe mine!

Acum aveam o rochie albă, de care erau prinși fluturi, ce se vedeau la distanță în 3D, asortată cu o pereche de balerini negri. Părul era prins într-o coadă, ca de copil.

Am devenit iar hipnotizată de glasul pasărelelor, mai exact al privighetorilor, ce se jucau "Prinsa!". Le-am urmat, până când s-au înălțat și mai sus, un nor acoperindu-le. Am așteptat, și le-am așteptat, dar nici o urma de ele sau de glasul lor.

Dupa un timp, văd în zare câteva siluete... Au venit, s-au întors... se apropie din ce în ce mai mult... nu sunt ele... nu sunt acele privighetori care adineauri au fost capturate de un nor. Ce or fi.... mierle, vrăbiuțe, berze...? Nu, cu siguranță nu...

Au trecut deasupra mea... rapid... tot ce am văzut a fost o linie... m-am întors și le-am văzut... câteva rândunele și câteva ciocârlii... M-am apropiat de ele... ele s-au întors, m-au văzut și... le-am auzit....pentru prima dată le-am auzit... Aveau o voce înduioșătoare...

Cu muzică pe fundal... trei peștișori și-au făcut apariția... Mă simțeam ca la un spectacol... un spectacol care nu a durat o veșnicie... În mijlocul coregrafiei, patru albinuțe au venit și mi-au oferit, pe o frunză, un cub din miere zaharisită. A fost delicios!

La final, patru nuferi ieșiră din apă... Aveau ceva ciudat... m-am apropiat... și...am găsit pe cuvinte scrise pe fiecare.... un nufar era un vers.... cei patru nuferi erau prima strofă...

Cu timpul, micile cuvinte se transformară în câteva poze cu mine din copilărie. M-am simțit bine să-mi reamintesc acele clipe de aur... păcat că totul se sfârșise...

Desen: Mara Moişanu

Ut pictura poesis

Speram că, până ce soarele va apune, voi găsi o modalitate de-a ieși din tablou, dar m-am înșelat... Sunt obosită... închid ochii și las vântul să adie ușor pe lângă mine... mă îndind... nimeni nu mai e... sunt singură... aștept puțin și... adorm...

Deschid ochii.... dimineața... razele soarelui îmi mângâie obrajii palizi... văd un punct negru, sub soare, pe cerul albastru... zbura rapid, parcă venea de grabă spre mine... poate că avea un mesaj de la cineva, poate de la ai mei....

Era un cocostârc... nu avea niciun mesaj... nu avea să-mi spună nimic... cred că vroia să-mi arate ceva. Și-a luat zborul, eu m-am ridicat și l-am urmat... sincer, mă plictiseam să merg atât de mult pe jos, noroc că peisajul mă ținea trează, fascinându-mă după fiecare curbă...

După mult, mult timp, cocostârcul coborî grațios într-un cuib, unde câțiva pui îl asteptau... Mi-a făcut cu ciocul semn să mă culc... asta cred că a zis, adică sunt obosită și abia mă țin în picioare, iar tot ce vreau să aud este că pot să dorm...

A doua zi, dimineață, l-am zărit în fața mea cu un pește prins în gușă... mă bucur că s-a gândit și la mine... chiar eram înfometată... Repede-repejor, am aprins un foc, am prăjit peștele, și încă alți trei care mi adusesera, împărțindu-i cu el și puii lui.

A urmat "programul de zbor" al puilor... erau destul de mari și mă așteptam să poată zbura... m-am străduit să-i ajut mișcându-le ușor aripile... Am repetat același lucru vreo săptămână și, după ce am văzut că au prins mișcarea, am trecut la zbor pe loc, apoi încetul cu încetul, înaintând câte puțin, apoi și mai mult, și mai mult, până au învățat să facă asta singuri, fără ca cineva să-i supravegheze. Tot "antrenamentul" a durat cam o lună și

câteva săptămâni.

"Mâine mă voi întoarce de unde am plecat... sper să găesc o modalitate de a mă întoarce" mi-am spus. Nu că nu mi-ar plăcea aici... dar, sincer, mi-e dor de ai mei și mă cam plictisesc.... natura e frumoasă, dar cam plictisitoare"

Următoarea dimineață, așa cum mi-am propus, am plecat. Nu mi-a venit să cred atunci când pe fundal am auzit păsărelele, cântând versurile strofei a doua.

Am lăsat păsărelele în treaba lor, continuându-mi drumul. După un drum nu foarte lung, am dat peste o porțiune cu iarbă fermecată. La fiecare atingere, un fir de iarbă se transformă într-o literă. După mai multe atingeri, am deslușit și cea de-a treia strofă. Am rămas din nou surprinsă.

"Oare aceste strofe mă vor ajuta să ies, să ajung acasă la ai mei? Voi rămâne aici pe vecie? De ce mă aflu aici, m-a adus cineva, o persoană care avea nevoie de mine, cu un scop?" Aveam și alte întrebări, dar la niciuna nu știam răspunsul.....

Eram din nou obosită... căutam un copac unde aș fi putut să mă adăpostesc.... mă credeam Lizuca, o fetița micuță care să încapă într-o scorbură împreună cu Patrocle... problema era că eu nu sunt ea, eu nu voi avea norocul de a găsi un copac cu scorbură mare unde să întâlnesc zâne mici... plus, eu nu sunt într-o dumbravă, sunt în mijlocul unei câmpii pe timp de noapte fără apă, hrană sau adăpost.

Încet, dintre firele de iarbă, licuricii își fac apariția, unul câte unul. Aceștia s-au așezat unul lângă altul, formând cuvintele ultimei strofe. Erau atât de mulți... cred că eram atât de obosită, încât mi-am imaginat totul... Am ridicat privirea... cerul, plin de puncte galbene, parcă-mi vorbește... Fară să-mi dau seama, stelele au format

Ut pictura poesis

cuvintele tuturor strofelor poeziei.

Am continuat să merg până când o clădire mi se arătă. Era o casă, un adăpost! Tot ce mai aveam să fac era să bat la ușă și să mă milogesc să mă găzduiască noaptea aceasta... Am bătut, și am bătut, dar nimic... Am apăsat pe clanță, iar ușa era deschisă. Am intrat într-o cameră goală, fără lumină... m-am uitat prin jur... nimic...

-Cine ești? Cum ai ajuns aici? Cine te-a adus?

-Tu să-mi spui cine ești! Cine m-a adus!

-Asta nu pot să-ți zic...doar dacă.....

-Dacă ce? Vreau să ajung acasă așa că zi-mi!

-Ai de răspuns la două întrebări pentru a fi sigură că tu spui adevărul...Te rog să dai cât mai amănunțite detaliile!

-Atunci dă-i drumul!

-Ce ai făcut înainte să ajungi aici?

-Am deschis o carte, iar pe prima pagină era desenat peisajul în care mă aflui acum! Sub el scria "Oaspeții primăverii" de Vasile Alecsandri.

-Și ți s-a părut ceva neobișnuit aici?

-Modul în care am găsit strofele...adică nu mă așteptam să le găsesc, dar cum le-am găsit e mult mai ciudat! Prima a avut legătură cu niște nuferi, a doua cu vrăbiutele care o fredonau, a treia cu firele de iarbă, iar ultima cu licurici. Înainte să ajung aici, am văzut toată poezia scrisă cu stele!

-Ai dreptate...ce ai văzut a fost real...nu toți care ajunga aici le pasă așa mult de aspect. Tu ai înțeles natura. Ai ochi ager, imimă bună și îți păstrezi calmul în orice situație.

-Mulțumesc pentru...

Nici nu am terminat fraza, că o săgeată tranchilizantă mă înțepă în umăr și

încă una în picior. Închid ochii și mă prăbușesc la pământ. nu am mai avut puterea de a țipa...de a exprima durerea pe care am simțit-o.

Am stat inconștientă vreo două ore... Sunt vie... îmi deschid încet fiecare ochi... nu zic nimic... în stânga-nimic....în dreapta-nimic.... deasupra mea- un perete alb... Mă ridic ușor ... nimeni și nimic în jur... cu exceptia unei oglinzi.... Cu pași timizi mă apropiu... Rămân nemișcată minute în șir... mă admir...

"Așa arăt acum? Cât timp a trecut? Cât am rămas blocată?" gândesc eu.... Acum păream mai matură.... parcă de 20 de ani... da...20..a trecut ceva timp de când aveam doar 12 ani.... de când am rămas blocată în tablou...ce s-a întâmplat cu mine în tot acest timp? Ce am făcut eu în lumea reală? Am murit? Am leșinat? A fost doar un vis? Credeam ca voi afla răspunsul după ce voi răspunde la întrebările... aparent ușoare....

Ating ușor oglinda, iar aceasta se prăbușește, auzindu-se un zgomot nu tocmai plăcut. Iau un ciob și încerc să-mi încadrez fața în el. Nu reușesc, dar îmi apare chipul unei femei..mama? Mă întorc și o văd... e ea...mama...

-Hai acasă! Ne-ai lipsit!

-Și mie! alerg să o îmbrățșez, dar trec prin ea ca și cum aș fi fantomă... Nu înțeleg! Aș fi trebuit acasă la ai mei! Nu să fiu prinsă în continuare aici!țip în speranța că vocea cu care am vorbit să răspundă și să-mi explice....dar în zadar...

Am început să plâng... să urlu... nu știam ce să fac...eram confuză...nu mai știam ce mi s-a întâmplat... cum am ajuns aici!

Am stat cu capul aplecat, gândindu-mă la cele întâmplate, încercând să-mi

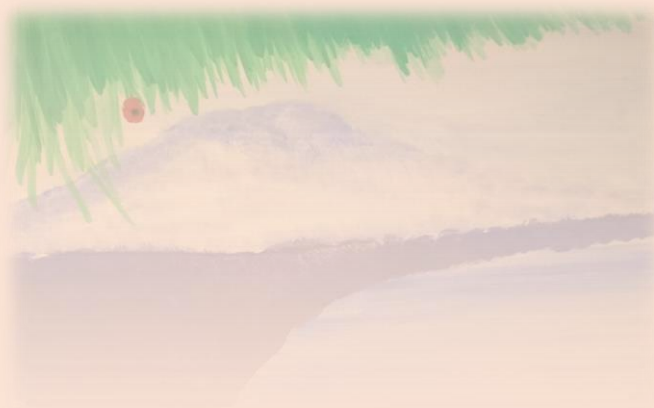

Ut pictura poesis

amintesc cât mai multe petrecute în acel tablou!

Am rămas câteva clipe așa... până când un sunet s-a auzit.... mi-am ridicat privirea și am zărit cartea... cartea care m-a adus în locul unde nu știu dacă o să mai ies vreodată....

Am luat cartea și am deschis-o... tabloul mai era acolo! Am rupt pagina, am mototolit-o și-am aruncat-o cât mai departe posibil....O lumină aproape orbitoare apăru

Desen: Malina Curpăn

în fața mea, iar din reflex îmi ridic capul și văd un fulger prin fereastra mea. Am fost atât de bucuroasă să văd că mă aflu din nou în camera mea, să-mi revăd patul,

biblioteca, noptieta și oglinda... oglinda aceea care s-a spart în fața mea.. .oglanda care m-a făcut să sufăr...

Am deschis ușa și i-am văzut... tata, mama, sora-mea și Max. M-am întors în cameră, și mi-am căutat cartea... era acolo, în fața mea... mi-a adus atâtea amintiri rele... am luat-o și am așezat-o într-o cutie.... am lăsat-o acolo ani buni...

După câțiva ani, am găsit o casă mare, plăcută în care ne-am mutat... împachetam când am dat peste acea cutie... știam ce era acolo..... am luat-o și am dus-o la gunoi... Nu știu ce s-a întâmplat cu ea, inventând cu fiecare pas tot felul de posibilități.

Anastasia

de Carolina Nunu

A fost odată ca niciodată; că de n-ar fi, nu s-ar mai povesti; de când făcea ploșorul pere și răchita micșunele; de când se băteau urșii în cozi; de când se luau de gât lupii cu mieii de se sărutau, înfrățindu-se; de când se potcovea puricele la un picior cu nouăzeci și nouă de ocale de fier și s-arunca în slava cerului de ne aducea povești.

De când se iscălea musca pe perete,

Mai mincinos cine nu crede.

A fost odată un om de rând, simplu care odinioară fuse rege, dar a fost detronat. Numele lui era Eric. El era un domn nalt, zvelt, cu ochii mici care ascundeau

Ut pictura poesis

suferința prin care trecea. Îi murise nevasta, o avea doar pe Anastasia, fiica lui.

Locuiau într-o casă mică de vreo cinci pași mari înălțime, nu era o casă urâtă, jechoasă, unde să nu ai pe ce să te așezi, unde să nu poți găsi nimic sau unde să nu poți respira că duhnește a mocirlă, deși modestă, era aranjată. Împrejurul casei și a unei bucățele de pământ se iveau un gard simlu, bine vopsit. Covorașul din fața ușii de la intrare era făcut manual de mama Anastasiei. Florile de sezon din ghivecele viu colorate în modele împrăștia un parfum ce se răspândea în toată casa.

Cu timpul, mâhnința a dispărut și totdată și el. Plecase cu treabă la castel și nu s-a mai întors. Îi lăsase toate bunurile casei fiicei lui. Anastasia crescuse. Devenise o preafrumoasă fată. Nu era îmbrăcată cu cine știe ce haine. Peste o rochiță neagră purta un șorț alb precum laptele de cocos. Măinile ei harnice trebăluiau de zor cu mișcări largi și fine. Și-a descoperit pasiuni pentru dans și muzică. Naltă, uscățivă, iubea să citească multe cărți, uneori ajungând să termine două într-o singură zi. Era hotărâtă, curajoasă, blândă, dar și o bună gospodină. Avea părul bălai ca spicele grele din lanurile pline cu grâu. Chipul său era învăluit într-o lumina caldă. Obrajii parcă pârliti de soare te duceau cu gândul la merele roșii coapte. Ochii ei, mari, galeși, umbriți de gene lungi, limpezi ca zarea albastră priveau cu nelămurire spre tabloul scăldat în culori al pădurii. Stătea sprijită de trunchiul unui copac gros...medita, medita și, iar medita, dar de ce să nu mediteze? Avea tot timpul din lume. Se afla în acel moment din viață în care se întreba tot felul de minuni...cum ar fi „Care este destinul

meu?; De ce nu am pe cineva alături?; Care este țelul meu?” și tot așa...până când s-a săturat și a decis să învețe taina mânăuirii spadei pentru a se apăra dacă ar fi fost nevoie și să plece în lume. Dar mai întâi trebuia să devină muschetar deoarece doar muschetarii aveau voie să mânuiască sabia. În acele zile nu existau femeile muschetar. Ei bine, Anastasia vru să dovedească contrariul: că femeile sunt capabile să se apere. Îmblat-a pe un armăsar călare la castel să ceară aprobarea regelui de a se antrena cu ceilalți să devină muschetar. Ajunsă la poarta palatului, un ostaș întrebă:

—Ce umbli, femeie să faci la palat?

—Voiesc a mă înfățișa regelui să cer permisiunea să mă antrenez să devin muschetar.

Dați-mi voie să întru! spuse fata.

—Pff...o femeie muschetar? Cum se poate una ca asta? îi zicea ostașul care râdea ca de una care aiurează.

Ea, supărată încearcă să găsească altă modalitate de a intra, dar se ivește întocmai regele însuși care conducea un musafir spre ieșire. Îl strigă și îi spune pe un ton alarmant:

—Înălțimea voastră, să-mi fie cu iertare că v-am întrerupt, dar trebuie să vorbesc cu dumitale!

Plecară amândoi într-o cameră să discute. Și-atunci regele o întreabă:

—Ce vânt te aduce p-aici, domniță?

—Voiesc a mă alătură muchetarilor! Vreau să mânuiesc sabia! exclamă Anastasia.

—Primesc! Dar cu o condiție: eu te voi antrena și tu să-mi aduci floarea învierii.

Ut pictura poesis

zise bărbatul. Când tăcerea care se lăsase deveni stânenitoare adaugă: Dacă nu vei face întocmai cum am spus, vei fi omorâtă!

—Bine. răspunse stăpână pe sine.

A doua a zi, când se revărsau zorile au început antrenamentul. După vro lună de zile era pregătită. Anastasia își înșeuă calul, puse câteva de-ale gurii într-un sac mititel, ascuns bine sub șaua armăsarului, strânse din dinți și îndată porni în aventură. Fu îmbrăcată într-o rochie verde de-al smaraldului care avea trei perechi de nasturi negri ca abanosul și o cămeșă albă pe dedesupt. La cap avea un fel de bandană.

Merse și merse și merse trei ani, treizeci și trei de luni, trei sute treizeci și trei de zile până când ajunse la o dumbravă minunată, se așezase să se odihnească și dormi șapte zile. Noroc de cal că de nu era el dormea poate și luni. Era o zi splendidă de primăvară, început de mărtișor. Câteva raze aurii sărutau pământul umed și negru. În desişuri albea floarea ghiocelului. Picături de rouă dulce-n umbră scânteiau și din gură îi ziceau:

—De dumbravă păcălit-ai fost, ai să mori și n-are rost. Este bestia pe drum, vine să te facă scrum!

Anastasierii nu-i fu frică. Se gândise să bea apă, să prindă putere. Susurul apei îi șoptise încotro să se ducă. Fermecată de vocea-i blândă, a fost atrasă către-o cascădă. A băut apă proaspătă și fără să vrea a văzut o peșteră în spatele cascadei. Fuga să vadă ce este acolo. A constatat că era un tunel, dar nu știa unde ar fi putut

duce. A luat torța pe care o observase la intrare.

Deodată, pământul se mișcă, nu era cutremur, după ea venise Vrăjitoarea Pădurii care era transformată într-o broască râioasă. Nu o văzuse pe Anastasia care se tot adâncea în tunelul misterios. Spre norocul ei, a scăpat de primul obstacol fără a se chinui, o salvase curiozitatea ei. Vede (multe, multe) oase...de om. Nu și-a putut imagina ce fel de monstruoziitate ar fi putut face un astfel de lucru. O străpunge un fior. Ceva e în neregulă. Își scoate repede spada. Stătea cu ochii în patru. Se uită în toate părțile..nimic. Se întoarce și aude un foșnet în spatele ei. Cade doborâtă la pământ de un miros supranatural de îngrozitor. Monstrul o târăște până în viziuna sa. Anastasia se trezește datorită mormăiturilor zgomotoase ale monstrului care nu știa ce să facă cu ea, avea nevoie de o slujitoare, dar arata atât de apetisant...încât decise să o mănânce următoarea zi. Anastasia era într-o cămară îngustă, urâtă, ferită de lumina zilei, aruncată pe podea lângă resturile de oase. Măinile și picioarele-i erau legate cu o funie bine strânsă. Monstrul avea pielea violet, două capete și era uriaș ca un antic dinozaur. A așteptat ca monstrul să adoarmă și atunci se târâse până remarcase ceva ascuțit, bătut în pământ care probabil rămase de la ultima victimă. Se pare că înainte își ținea prizonierii legați ca niște câini, cu lesă de gât, să nu poată să fugă, iar lesa era prinsă de acel obiect ascuțit. Cu grijă, fără prea multă gălăgie, a reușit să se elibereze și să-și recupereze sabia. Cu o lovitură reteză capetele monstrului asigurându-se că nu va mai face rău cuiva. Leșind din casa acestuia a văzut

Ut pictura poesis

că era legată de tunel printr-o ușa...ciudat! leșise, dar nu vedea nimic, îi fuse luată torța. Dar vede o luminiță ce scăpărea departe. Cu cât înainta, luminița se mărea. Era finalul tunelului. Anastasia era uimită... o lume altfel!

Înainta ușor spre acel tărâm. Nu existau oameni, doar niște pitici ce semănau cu hobbiții. Văzând-o se uitau cu coada ochiului să vadă ce fel de om a cutezat să găsească această lume. Un hobbit care citea și nu era atent la drum da buzna-n Anastasia și spune:

—Oo, îmi cer scuze. spune el ridicându-și privirea după care adaugă: Un om? Prin locurile astea? N-am mai văzut un om de la ultima vizită a lui Gandalf acum douăzeci de ani! Numele meu este Bilbo Baggins, probabil mă știi.

—Anastasia mă numesc și floarea învierii voiesc să o găsesc. M-ați putea ajuta vă rog să-mi spuneți unde-i?

—Floarea învierii? Sigur, dar înainte te invit la un ceai, sunt sigur că ești obosită. spune vesel hobbitul.

—Sigur, cu mare plăcere, răspunse politicoasă fata.

Hobbitul știa că numai un trimis al vrăjitoarei rele, dușmanul lui Gandalf ar vrea floarea învierii, așa că, când au ajuns acasă, urma să-și testeze noua lui invenție: scaunul care lega pe cel ce se așeza acolo. A funcționat. După ce fata a fost legată, a luat-o la întrebări:

—Cine te-a trimis aici? spune el încordând sprâncele.

—Măritul Rege! M-a învățat să mă lupt, iar eu trebuie să-i aduc floarea învierii, așa ne-am înțeles.

„Trebuie să se fi deghizat în rege! Dar cum să o conving?” bombănea în sine Bilbo, mângâindu-și barba-i lungă cât o șură și plimbându-se prin cameră după care se opri. Avea o idee. Îi zice:

— Să-mi fie cu iertare că întreb, ai pe cineva mort în familie?

—Părinții mei.. spuse ea, alunecându-i pe obrazu-i firav o lacrimă.

—Îți vom învia părinții. Ei îți vor spune cine i-a ucis. Fii sigură că e vrăjitoarea deghizată în rege.

Plecară ei la râul pe care creștea floarea învierii. Fiecare floare învia un om. Bilbo rupse două și i le dăruise fetei. Anastasia se gândise la ei, iar aceștia au apărut din senin, florile dispărând.

Amuțise. Era uimită....Inima îi bătea din ce în ce mai tare, doar lacrimile ce cădeau șiroaie pe obrazul său spărgeau liniștea sacră. I-a îmbrățișat. Pe mama ei nu o cunoscuse. Hobbitul, emoționat din cap până-n picioare de bucuria revederii, mai că vroia și el să plângă, dar ca orice bărbat se abținu. Tânăra l-a întrebat pe tatăl sau de ce a murit, iar acesta i-a mărturisit că în acea zi, când ajunsese la palat a fost târât de rege într-o cameră. Acesta și-a dat pielea jos și a văzut chipul unei femei bătrâne ce presărase o poțiune peste dânsul. Asta era tot ce vroia să știe Anastasia. Luase sabia și vru să se întoarcă la castel, dar fu oprită de hobbit. El i-a dat o spadă fermecată, imbatabilă cu care să o ucidă definitiv pe vrăjitoare.

Ut pictura poesis

Merse, dincolo de tunel, luându-și armăsarul care o așteptase tot timpul în același loc și porni spre palat și ajunse în miez de florar. Se strecurase printr-un alt tunel de care i-a povestit tatăl său până la camera vrăjitoarei care parcă o așteptase. Deschise ușor ușa. Un scârțâit lung domină tăcerea. A intrat. Se uită-mprejur și o vede.

Nicio furtună
nu putea
stinge
privirile lor.
Bătrâna
încearcă să
prezeze și
peste ea un
fel de
poțiune
pregătită, dar
Anastasia se
ferește.

Cu o dârzenie inimaginabilă, tânăra scoate sabia și îi străpunge inima vrăjitoarei care se și făcu praf.

Anastasia se întoase victorioasă înapoi în acel tărâm, al hobbiților și împreună cu părinții ei îi mulțumiră lui Bilbo Baggins și plecară să-și recupereze tronul pierdut. Anastasia deveni prințesă. Ea se căsătorise cu un prinț pe măsură și făcură mulți, mulți copii.

Și au trăit fericiți până la adânci bătrâneți. Și de n-or fi murit domnesc și astăzi.

Pierdută în negura timpului

de Pelaghia Panțiru

Stau în fața calculatorului, pe fotoliu, ca de obicei. Vizionez un film care încearcă să înfățișeze personaje din vechime, din epoca medievală.

„Nu le iese deloc!” gândesc.

„Prințesa poartă niște pantofi care au apărut abia anul acesta, iar prințului i s-a văzut I-phone-ul în buzunar!”.

Desen: Mălina Curpă

Este o zi însorită, dar

eu stau în casă. De ce? Nici eu nu știu. După un timp de gândire, mă decid să ies. Îmi iau repede pardesiul și... sunt afară. Copiii aleargă, țipă, se joacă. Ei nu știu cum este să fii adult, nu știu ce înseamnă grijile, serviciul, banii... Pe scurt, nu știu ce înseamnă să fii „om mare”. Îmi amintesc de copilăria mea – o adevărată lume de basm. „Ce naivă ești!”... Un glas stins în mintea mea... Naivă...da, eram naivă... Dar era bine, foarte bine în neștiința mea. Un oftat ușor, în inima mea caldă...

Privesc la acești copii minunați. Într-adevăr, sunt minunați. Plec mai departe, pe un drum mai retras spre un parc în care mai mergeam uneori. Este cald, foarte cald și, în mod surprinzător, sunt obosită. Mă așez la

Ut pictura poesis

umbra unui copac, ferită de razele puternice ale soarelui.

Deodată, văd că vine spre mine un om îmbrăcat în armură, pe un cal alb, parcă nins. Cine este? Nu știu, nu-l cunosc. Se oprește brusc în fața mea. Nu îl bag în seamă și mă relaxez în continuare. Își îndreaptă sulița ascuțită spre mine.

Văzând că nu glumește, mă ridic și încerc să plec, dar el nu mă lasă, spunând că sunt prizonierul sau... prietenul lui, nu am înțeles exact. Oricum, nu știu despre ce vorbește. Fără voia mea, mă ia pe calul lui și pornim. Ieșim din oraș și ajungem într-un loc ciudat. Mă dă jos de pe cal și pleacă.

Oamenii au haine foarte simple, doar unii sunt îmbrăcați mai frumos. Trece pe lângă mine o trăsură mică, în care se află o doamnă, însoțită în spate de altele cu rochii lungi și largi, strânse la mijloc. Mă gândesc că este o zonă mai puțin dezvoltată. Nu văd nicio mașină sau fire de electricitate, iar ideea îmi dispare imediat.

Deodată vin niște soldați cu un afiș în mână. Toți oamenii se adună în jurul lor. Unul dintre ei citește:

„Astăzi, la ora cinci, toți locuitorii sunt invitați la Curtea regelui, cu ocazia zilei de naștere a reginei”.

Sunt nedumerită. Sunt într-un vis? Cu siguranță nu. „Rege?” „Regină?” Atunci cum poate fi adevărat?

Sunt împinsă deodată de cineva. Cad. O fată cu îmbrăcăminte simplă se apropie de mine, îmi schițează un mic zâmbet, ca și cum ar fi interzis și mă ridică. O întreb unde și în ce secol suntem. Nu știe secolul, dar îmi spune că ne aflăm la Curtea regelui... Un nume complicat. În orice caz,

mi-am dat seama că suntem în epoca medievală. Mai întâi cred că este o glumă, că cineva, călărețul, m-a dus, fără să-mi dau seama pe un platou de filmare, fără mașini sau lucruri moderne. Imediat îmi dau seama că greșesc.

Speriată, o întreb pe fată unde este Curtea regelui, iar ea mă duce acolo. Era o curte mare, plină de oameni îmbrăcați în multe feluri: unii cu podoabe scumpe, ca pe vremea aceea, alții cu niște haine prăfuite, murdare.

În fața mea este un spațiu mai ridicat, pe care nimeni nu urcă. Văd ieșind dintr-o parte niște măscărici, ca niște clovni, mai simpli. Aveau, totuși, niște peruci colorate și niște mingiuțe pe care le învârteau. Un fel de spectacol...

Pe un tron adus de slujitori, apare regina și, deodată, niște strigăte se aud puternic. Are o rochie lungă, roșie, de mătase, strâmtă în talie, puțin lăsată pe umeri. Într-adevăr frumoasă pentru epoca medievală. Se ridică și spune ceva, mulțumește, după care coboară într-un loc mai jos, pe un alt tron, mai mic, pe care se așază.

Curtenii se duc pe rând la ea și îi dau câte un cadou, care mai de care mai mare, mai strălucitor, mai frumos împachetat. Numai eu... Numai eu nu am, dar nu îmi pasă. Vreau să plec, pentru că se întunecă. Vreau să ajung acasă, dar sunt oprită de niște cavaleri cu sulițe. Sunt foarte respectați aici.

Se face că nu pot să plec dacă nu îmi ofer un dar reginei. Știind că ei nu dețin toată știința din viitor, mă gândesc la ceva spectaculos. Întâmplător, am la mine o substanță chimică care face ca florile să își

schimbe culoarea. Fenomenul chimic durează douăzeci de minute până la reacție, așa că am turnat substanța înainte.

După aproape douăzeci de minute, mă duc la regină și îi spun că pot schimba culoarea florilor printr-o atingere. Ea nu mă crede, dar eu pun mâna pe flori și aștept mai puțin de un minut. Florile și-au schimbat nuanța albă în violet. Se sperie și cheamă repede pe cineva. Crede că sunt un magician, dar eu îi spun că nu este așa.

Imediat mi-am dat seama că cel chemat de regină este un vrăjitor. Se uită la ea, apoi la mine și spune ceva. Deslușesc niște cuvinte șoptite: „În viitor... De unde ai venit... Nu îți amintești nimic din ce a fost...”

Amețesc. Sunt deodată lângă copac, pe drum spre parc, cu o carte lângă mine. Îmi amintesc totul.

În carte sunt povestite întâmplările din evul mediu, tot ce am trăit eu acolo. Merg spre casă, nedumerită.

Voi afla cum am ajuns acolo, cum am venit înapoi, dar nu știu cum... Ce voia vrăjitorul să spună prin: „Nu îți amintești nimic din ce a fost...”? Înseamnă că eu, în evul mediu, nu îmi amineam de ceva care a fost...? Oare soldatul care m-a luat la început și m-a dus mă știa? Am observat de mai multe ori că-mi bolborosea numele sub armura lui de fier, foarte incomfortabilă. Oare eu vin, defapt din evul mediu și am ajuns, aumva aici... Apoi soldatul m-a luat și m-a dus înapoi...

Acum nu mai înțeleg nimic. Tot ceea ce știu este că mie îmi place aici și că nu vreau să trăiesc în evul mediu.

Prințesa și fiul de croitoreasă

de Mălina Postolache

A fost odată ca niciodată un rege foarte bogat care avea trei fete frumoase. Cele mai mari erau căsătorite și aveau copii, dar cea mai mică nu avea nici măcar pretendenți

Cum ziua ei de naștere se apropia, a decis ca la petrecere să-și caute un ales. Au fost invitați sute de prinți, ce erau în căutarea unei iubiri. Tatăl fetei, regele Olivian, a decis ca petrecerea să dureze trei zile și trei nopți pentru ca prințesa să aibă timp să aleagă și să vadă dacă se înțțelege cu cel ales.

Ziua petrecerii se apropia cu pași repezi, iar regele făcea ultimile pregătiri:

-Tronul prințesei Dalina trebuie pus undeva pe o scenă ca, ca toată lumea să o poată admira, spunea regele servitorilor.

-Așa vom face, măria ta, vom amenja un loc special pentru prințesă.

Cum prințesa își căuta rochie perfectă, a mers împreună cu sora ei mai mare, Aura la o croitoreasă foarte pricepută. Aceasta când le-a văzut pe prințese, i-a cerut fiului său, Alexander să-i aducă cele mai bune materiale pe care le găsește. El a găsit un material cu fir de aur. Când s-a întors la mama lui, prințesa Dalina s-a îndrăgostit de el pe loc. Alexander avea ochii albaștrii ca marea învolburată, iar părul blond ca aurul. El i-a zâmbit prințesei și i-a spus:

-Acesta este cel mai frumos material pe care l-am găsit, maiestate. Este de un alb nemaivăzut, brodat cu fir de aur.

Ut pictura poesis

Prințesei i-a plăcut foarte mult și i-a acceptat imediat, cerându-i croitoresei să înceapă lucrul imediat la rochie. Dalina i-a zis:

-Vreau ca rochia să nu fie prea sofisticată, dar nici prea simplă, să aibă în jurul pieptului cristale și să aibă în corset.

Când a ajuns la palat, i-a povestit tatălui ei cum că s-a îndrăgostit de Alexander, fiul croitoresei. Regele i-a propus prințesei să-l invite la petrecere ca să-l cunoască.

Îm ziua următoare, a revenit la croitorie, pentru a vedea cum stă cu rochia și să-l invite pe Alexander. Spre mirarea prințesei, rochia era gata. După ce i-a spus ce are de gând, au plecat împreună la palat. Dalina i l-a prezentat tatălui ei, iar după a început petrecerea unde au cântat și au dansat fericiți.

Și-am încălecat pe-o șa și v-am spus povestea așa!

Basmul Rarăului

de Sabina Haraga

Tot timpul mi-am imaginat muntele ca o metaforă, ca un basm, ca o aventură cu probe peste care trebuie să teci, provocări noi. La final primești un cadou neprețuit, nu numai o priveliște minunată, ci și bucuria că ai reușit să treci peste probele naturii.

Ceața se ridică ușor, însă frigul rămâne tainic, misterios și liniștit, dar prezent. Vântul colinda cărările ascunse printre copaci în căutarea unui lucru de mult pierdut. Frunzele se cutremurau la

atingerile vijelioase ale gerului. Una, mică, care se ține strâns de o ramură subțire, a fost luată din locul unde a stat mult timp și va fi dusă de călătorul vânt către părți îndepărtate ale lumii și va fi distrusă de cumplita iarnă.

Lacrimile lui octombrie au început să ude pământul, iar o liniște ciudată a străbătut pădurea, dar toamna continua să picteze crengile descoperite, fără nicio podoabă. Mă uit în spate, erau numai crengi, părea că după ei e sfârșitul lumii, dar acolo e casa mea, după aceea poartă ce te duce într-o lume desprinsă din basme. Mi-am continuat drumul, pașii mei călcând peste covorul arămiu decorat cu cele mai alese culori. Nu se mai vedea pământul, părea dominat de puternica toamnă, iar gerul hoinărea prin pădure, alungând veselia, oprind cântecele privighetorilor și distrugând viața.

Mai aveam puțin, norii cenușii își făceau loc pe bolta cerească formând o graniță între oameni și soare. Un brad falnic colora peisajul arămiu, cu puțină viață, era înalt, puternic și nimeni nu putea trece de el.

Urcând tot mai sus, pământul părea de gheață, tot mai rece. Pe vârf se afla zăpadă, pură, cristalină, jucăușă ce acoperea stratul de frunze. În fața mea era un peisaj mirific, mii de brazi și copaci, viață, iar înălțimea la care mă aflam era mare.

Soarele a reapărut, luminând încet și sfios la început, dar a biruit în luptă și o va face din nou. Atunci, vântul a adus frunza căzută pe zăpada moale. Este ciudat, cum, mergând pe munte treci prin atâtea sentimente și peisaje încât poți uita de unde ai venit. Dar niciodată nu vei uita de tot, fiindcă tot timpul te întorci acasă.

Ultimul om de pe pământ

de Eduard Tigănaș

Dimineața nu era cu nimic diferită de celelalte. Aceiași lumină rece intră în cameră, același ciripit monoton de păsări, același frig. Ca în fiecare dimineață a fost nevoie de jumătate de oră să mă trezesc. Mă trezesc și simt că ceva straniu se întâmplă.

În afară, încep să merg cu capul între umeri și dârdâind din fiecare incheietură. Ar trebui să facă încălzire pe sub asfalt." imi spun și încep să zâmbesc uitându-mă la gropile lăsate de demolatorii de drumuri. Când ajung la metrou imi dau seama că e ceva în neregulă: ușile stației sunt închise. "Trebuie să traversez, o să trebuiască să aștept la semafor. Urăsc să aștept". Deodată primesc prima palmă rece a trezirii: Nu sunt mașini pe stradă. Nu am văzut nici una de când am plecat de acasă. Nu am văzut nici măcar un om. Mă uit disperat în jur și... nimic. Nici măcar o urmă umană. Bag mâna în buzunar și scot mobilul. În sfârșit un semn bun, merge. Încep să sun la toți cei din lista mea, apoi încep să sun la numere aleatorii nici un răspuns.

E imposibil ca la ora asta să nu fie nimeni treaz, să nu aibă nimeni telefonul deschis, să nu răspundă nimeni. Mă hotărăsc să merg mai departe. Încep să sun la poliție, la pompieri, la salvare. Nu răspunde nimeni. Parcă au dispărut toți de pe fața pământului.

Uimirea m-a copleșit și nu știu ce să fac, mă simt singur și neajutorat. Străbăt orașul îngândurat cautând disperat pe cineva cu care să vorbesc. Mă gândesc la prietenii mei, unde au dispărut oare? Chiar

e posibil să fi dispărut toți oamenii? Dar eu, eu de ce sunt aici? Sunt optimist, mă gândesc că sunt singura în oraș deci pot face tot ce vreau. Încep să alerg ca o nebună prin magazine luând tot ce îmi place. Dintr-o dată mă opresc, amintiri negre îmi trec prin minte. Las toate lucrurile de unde le-am luat. Vreau să mă duc undeva, dar nu știu unde. Abia acum încep să realizez că sunt singur. Cum o să îmi trăiesc eu viața singur ?

Pe cer a apărut luna. O privesc și parcă mă privește trist, îmi dă impresia că știe ce se întâmplă. Mă opresc într-un colț de stradă. Picioarele nu mă mai țin, aerul parcă e din ce în ce mai puțin. Cad, încerc să mă ridic, dar nu pot, ceva mă apasă și nu mă lasă să mă ridic. Acum nu-mi pot stăpâni lacrimile și mă întreb unde sunt prietenii că să îmi oprească lacrimile? Nu mă pot stăpâni, vreau să cred că e un coșmar, dar pare atât de real. Nu mă puteam mișca, eram așa de obosit încât am adormit pe stradă. Când m-am trezit mintea îmi era încrețită și amintirile erau confuze. Nu mai știam cine sunt și ce caut aici. Știam doar că sunt singur. Pe zi ce trece înebunesc tot mai mult. Nu găseam un motiv pentru care ar trebui să mai trăiesc. Singurătatea mă omora încet. Zilele treceau, iar eu mă simțeam tot mai neputincios și îmi doream tot mai mult să dispar și eu. A trecut ceva timp decând sunt singur. Pe zi ce trece simt că o iau razna, până când am simțit că rămân fără aer, o senzație cumplită și ciudată. Am leșinat și nu a avut cine să mă ajute. Am căzut pe stradă și acolo am rămas tot singur și neputincios.

Călătorie în amintirile unei flori

de Sabina Haraga

Puteam să simt pământul rece sub talpa papucilor mei și mirosul de iarbă proaspăt cosită. Mă făcea să mă simt mai relaxată, în siguranță, departe de tot ce credeam că mă face fericită. Nu îmi vine să cred că nu știam de unde venea adevăratul zâmbet...

Îmbrăcămintea mea normală se preschimbă într-o rochie lungă, albă, ca de zeiță cu niște sandale delicate parcă făcute special pentru mine și o coroană din aur fin cu un model de frunze bine sculptat. Nu eram o regină, dar acum mă integram în peisajul ca dintr-un basm, în tabloul pictat cu cele mai strălucitoare culori și modelat cu cea mai mare grație și sensibilitate.

Am mers puțin și am ajuns într-un câmp cu flori. Nicio floare nu semăna cu cealaltă, aveau culori diferite, pe care nu le-am mai văzut niciodată! Multe mi-au atras atenția, una era de un albastru ca spuma mării, puternică la prima vedere, dar ce inspira libertate. Însă, una era mai specială ca toate, era albă simplă, parcă din alt loc adusă, diferită. Mi-am croit drum pre ea. Am atins-o ușor și s-a cutremurat, apoi am văzut pe petale un peisaj. Mi-l amintesc, e cel mai pur loc din lume! Casa bunicilor mei. Nu i-am mai văzut demult. Am atins petalele cu casa din nou, de data asta apărând un peisaj nou, aeroportul din Londra, acolo am fost anul acesta. Lacrimile mi-au inundat ochii și încă nu știam de ce... poate pentru că îmi era dor de locul acela, momentele acelea, poate pentru că știu că nu mă voi întoarce și timpul trece, poate pentru că Londra e un loc superb.

Am lăsat floarea jos, și m-am întins pe pământul moale. O harpă stătea pe crengile unui copac și cânta... Totul dansa! Chiar și vântul care cu adierile lui ușoare m-au purtat prin locuri de mult uitate. Amintirile, familia și micile lucruri mă vor face mereu cu adevărat fericită, chiar și o călătorie neînsemnată în amintirile unei flori.

Desen: Mara Moisanu

Rază de Soare

de Curpăn Mălina

A fost odată ca niciodată, că de n-ar fi nu s-ar mai povesti, un rege și o regină care locuiau într-un palat de foc; ei își doreau foarte mult un copil, deoarece îmbătrâneau și rămâneau fără puteri. Nu peste mult timp, au putut să se bucure de a fi părinții unei fetițe drăgălașe ca un îngerăș, cu părul bălai, ochișorii ca și marea, iar buzele ca și cireșele coapte. Numele ei era Rază de Soare, deoarece

atunci când trecea pe lângă ea o persoană, aceea se lumina la față și zâmbea. La nașterea ei a fost o petrecere cu regi, regine, prinți, prințese, împărați, împărătese din toata lumea.

Dar, acele momente au fost lăsate în urmă pentru că anii treceau, Rază de Soare creștea... și sosi acea vreme când trebuia să devină regină... dar, în acea zi, Întuneric Trist, care niciodată nu râdea, a dat buzna în palat și a răpit-o pe Rază de Soare.

Și o duse... și o duse... peste șapte munți și șapte văi, într-o pădure întunecată, unde era împărăția lui, păzită de giganți cu trei capete și copaci terifianti cu priviri ucigătoare. Prințul o iubea în tăcere de multă vreme; o țigancă bătrână cu fuste colorate i-a ghicit în palmă că va scăpa de tristețe dacă se va căsători cu prințesa Rază de Soare, dar numai dacă aceasta avea aceleași sentimente pentru el.

Castelul prințului era întunecat și rece. A încuiat-o pe prințesă într-o camera în care totul era gri și urât. Prințesa a plâns

zile întregi până când i-au secat lacrimile. Într-o seară ușa camerei s-a deschis scârțâind, iar Întuneric Trist a intrat înăuntru. Era înalt cu părul lung, negru ca abanosul, dar ce i-a atras atenția Razei de Soare au fost ochii lui mari, negri, ca o mare agitată. Prințul a luat-o de mână și, ca prin magie, camera a fost inundată de o lumină aurie. Prințesa a reușit să lumineze chipul prințului care a zâmbit pentru prima dată în viața lui.

Nimeni nu i-a mai despărțit de atunci. Castelul întunecat și rece a devenit luminos și vesel și toate creaturile întunericului au fost îmblânzite de bunătatea și frumusețea prințesei.

Au făcut o nuntă mare la care au invitat toți împărații și toate împărătesele ca să se afle în tot regatul că nu mai există tristețe.

Făt frumos din lacrimă

de Ramona Hondru

A fost odată ca niciodată, că de nu ar fi nu s-ar mai povesti. A fost odată un împărat ce trăia împreună cu împărăteasa sa într-o împărăție mare și frumoasă. Acești împărați aveau, doar o singură supărare, nu aveau nici un copil. S-au dus la vrăci, vrăjitoare, au luat tot felul de leacuri, dar nici unul nu a fost de folos. Când se duce la culcare împărăteasa, îi apare în vis o zână, care îi spune să se ducă la o mănăstire și să se roage la Icoana Maicii Domnului, iar din iconă va cădea o lacrimă, care trebuie să o puna într-o sticlă și să i-o dea bucătăresei să i-o toarne în ceai și, împărăteasa, să-l bea, pentru a da naștere unui copil. După aceasta, împărăteasa se îmbracă val-vârtej

Ut pictura poesis

și se duce la mănăstire și se roagă la Icoană. Din ea cade o lacrimă și o pune într-o sticlucă care o duce la bucătărie. Bea ceaiul, iar peste o săptămână rămâne grea.

Împărăteasa dădu naștere unui băiat frumos, care îi puse numele Făt-Frumos. Împăratul fu așa de fericit, încât dădu o petrecere în cinstea lui Făt-Frumos. Împărați și împărătese, regi și regine din toată lumea veniră la petrecere, toată lumea radia de fericire, chiar și Supărilă, sfeștinul împăratului, a ilustrat un mic zâmbet, dar fericirea nu ținu mult, ca niște prădători apar la petrecere și îi ia pe împărat și împărăteasă și pe sfeștinici și îi duce în trăsura și pleacă val-vârtej. Făt-Frumos, a fost luat de o slujitoare, a fost pus într-un coș și lăsat pe mare. A doua zi, dis de dimineață a fost găsit de un cioban care l-a luat și l-a dus acasă la el.

Făt-Frumos creștea într-o lună cât alții într-un an. Îi plăcea să se lupte și să vâneze. Cum se întoarce el de la vânătoare, într-o zi, îl aude pe tatăl său spunându-i soției sale, ca ar trebui să-l spună lui Făt-Frumos ceva legat de părinții săi naturali. Când Făt-Frumos auzi acestea, intră repede în casă și îi spuse tatălui, că trebuie să-i povestească. Ciobanul îi povesti tot, iar Făt-Frumos dori să plece în căutarea părinților săi naturali.

Merse și merse, zi de vară până seară și ajunse la un zid înalt până la culmile cerului, păzit de un uriaș. Uriașul îi spune că dacă vrea să trebuie să răspundă la o ghicitoare, cu care trebuie să se ajute ca să spargă zidul: "Două lemne odolemne/Și-un braț de gătejie". Făt-Frumos stă puțin și se gândește și răspunde, scara. Uriașul spune ca-l corect, iar Făt-Frumos își adună lemne și începe să-și construiască o scara. Trece zidul, și merse se merse până ce ajunge la

o poartă păzită de o vulpe, care îi spune că trebuie să ghicească o ghicitoare, ca să intre pe poartă: "Iarna fugă / Vara vine". Făt-Frumos stă puțin și se gândește și răspunde, pasărea călătoare. Vulpea spune că-i corect și-l lasă să intre. Acolo era un râu. Merge Făt-Frumos de-a lungul lui, dar nu-i găsește capătul, dar vede un pod, păzit de un lup, care îi spune ca îi va lăsa să treacă, doar dacă îi va ghici ghicitoare: "Ce trece pe apă și stă pe loc?". Făt-Frumos stă puțin și se gândește și răspunde, podul. Lupul spune că-l corect și îl lasă să treacă.

Făt-Frumos, merse și merse și ajunse la o prăpastie. O coboară și ajunge într-o lume magică, nemaiîntâlnită, copacii erau înalți de ajungeau până la culmile cerului, încât nu-i vedeai coroana. Numai unul era mic, mic cât o șchioapă. Mica sa coroană era plină de pietre prețioase, creștea într-un minut cât creștea unul de pe lumea reală într-un an. Cerul era de o culoare rozatică, deschis, cu toate acestea erau stele pe cer. Munții înalți care se vedeau în zare erau roșii și culmile lor erau albastre. Era o lume magică! Numai licuricii luminau un palat de aramă aflat în mijloc. Palatul era imens. Avea mii de geamuri, care luceau din cauza licuricilor.

În jurul palatului era un râu de culoare arămie, cu multe pietre prețioase și multe bijuterii din aramă, asemănați cu niște pești pirania, iar o mica fetiță îi culegea cu lacrimi de aramă în ochi. Mai departe era un zid din care se auzeau sunete groaznice. Fata cu lacrimi de aramă s-a dus și a spart zidul, iar din el au ieșit trei dragoni. Făt-Frumos i-a omorât pe toți și și-a continuat drumul. A mers zi de vară până seară pe un drum presărat cu scheleți din aramă, care duceau spre o baracă păzită de șapte zmei. Zmeii

nu-i dădeau voie lui Făt-Frumos să intre în baracă, așa că s-a luptat cu ei. I-a învins pe toți vitejește și în baracă și-a găsit părinții. Au plecat împreună acasă fiecare pe un cal zburător, al unui zmeu. S-au întors fericiți acasă și i-au luat și pe cioban și soția sa la palat. Au trăit cu toții fericiți acolo, până când împăratul și împărăteasa au murit, iar Făt-Frumos s-a căsătorit cu o prințesă și a urcat la conducere.

Și-am încălecat pe-o șarpe și v-am spus povestea așa!

Cutie ferecată

de Pelaghia Panțiru

A fost odată ca niciodată, că de nu ar fi, nici nu s-ar povesti.

A fost odată un împărat care domnea peste o împărăție puternică și întinsă. Acesta avea un fecior. În acel ținut exista o pădure tainică, misterioasă, numită Pădurea întunecată. Oamenii nu îndrăzneau să se apropie de ea. Cei care au trecut pe acolo, spuneau că seara se auzeau zgomote, iar crengile se mișcau ca și cum ar spune ceva, ca și cum ar plânge.

De mulți ani, împăratul nu a reușit să o învingă pe Cotoroața care în fiecare zi lua din pământurile împăratului și îi răpea supușii. El a încercat să o biruiască cu oastea, dar nu a reușit.

În fiecare seară, bătrâna mergea în adâncul Pădurii întunecate și își lua puterea dintr-o cutie ferecată cu diamante pe care o ținea ascunsă în scorbura unui stejar.

Odată, pe când feciorul împăratului era la vânătoare, a văzut-o pe vrăjitoare cum a intrat în pădure. Făt-Frumos, căci așa

îl porecleau de mic pe prinț, s-a mirat că există cineva care să intre în codru. Pe unde trecea ea, iarba se usca, crengile copacilor parcă se băteau între ele.

Tânărul a urmărit-o încet, încet. Nu era nici un om împrejur, dar cum mergea el fără să fie văzut, i-a pierdut urma bătrânei. Privea printre crengi. Păreau că vor să-i spună ceva, că-l îndeamnă să facă ceva, să meargă undeva. El le urmărea neștiutor.

Câteva ore de umblat inutile... Credea că s-a pierdut în desișul pădurii. Mergea încet, gânditor. Ridicându-și ușor privirea, a zărit-o pe bătrână. Făt-Frumos s-a oprit, ținându-și răsuflarea pentru a nu fi auzit. Sudoarea îi curgea pe frunte. A urmărit-o până la stejar. A văzut cum Cotoroața a scos ceva din scorbura. Nu știa ce era. După ce baba a umblat la cutie și a mormăit niște cuvinte neînțelese, a pus-o la loc și a plecat pe unde a venit. Flăcăul s-a apropiat cu puțină teamă de stejar. A pus mâna în scorbura și a scos cutia ferecată cu diamante.

A deschis-o și deodată a apărut în altă lume, în alt tărâm. Se uita în jur. Copacii erau de bronz, iar frunzele de smarald. Mergea pe o potecă îngustă și prăfuită. Cerul parcă îmbrățișa pământul. Bolta cerească era tulbure ca apa mării, iar norii care veneau ușor, apoi se retrăgeau, păreau ca spuma unei mări involburate, care se lovește de nisipul umed. Nu semăna deloc cu pădurea înfiorătoare.

A simțit un parfum minunat, îmbătător, care parcă îl atrăgea. A văzut un castel mare care ajungea până în nori. Acel castel era împrejmuit de o grădină cu iarbă de catifea și flori de argint. Avea porțile de fier, înalte. Făt-Frumos a fost atras de

Ut pictura poesis

parfumul florilor și a rupt una pe care a prins-o la pălărie. Atunci florile au sunat ca niște clopoței, încât căpcăunul care păzea castelul s-a trezit, s-a apropiat de Făt-Frumos și, cu o voce groasă, i-a spus:

- Dacă vrei să treci dincolo de porțile acestea, trebuie să răspunzi la trei întrebări: Cine a construit acest castel? Cine a sădit aceste flori? Cum o cheamă pe mama mea?

- După măiestria și frumusețea acestui castel, socotesc că numai vestitul Apolodor și ucenicii săi, cei care au construit și palatul tatălui meu au fost în stare să ridice acest castel fermecător. Pentru a doua întrebare, consider că numai Ileana, fiica lui Galben Împărat, a avut iscusința să sădească și să îngrijească această minunată grădină. Iar în ceea ce privește a treia întrebare, după cât te văd de urât și dăbălăzat, mama ta nu poate fi alta decât reaua și ticăloasa vrăjitoare din Pădurea Întunecată, Cotoroața.

Pe când căpcăunul fierbea de furie la auzul acestor cuvinte, Făt-Frumos a scos paloșul, l-a lovit pe căpcăun în creștetul capului și l-a răpus.

Acesta a căzut fără suflare. Atunci s-a zguduit tot pământul și au căzut toate lanțurile și ușile castelului. Prințul a alergat într-un suflet până în turnul cel mai înalt. Acolo a găsit-o pe Ileana, care l-a îmbrățișat și l-a sărutat pe obraz, mulțumindu-i că a scăpat-o de groaznicul căpcăun, cu trei zile

înainte de a se împlini sorocul nunții blestemate și fără voie cu urâtul căpcăun.

Desen: Ilinca Lupu

Fata a scos un bici fermecat și a plesnit de trei ori, prefăcând palatul într-un măr de aur. Flăcăul a pus mărul în buzunar, apoi, oftând, i-a spus Ilenei:

- Draga mea prințesă, de intrat pe acest tărâm, am reușit, dar de ieșit, cum vom putea?

- Nu te teme! Este o cale de a ieși de aici, prinsă chiar la pălăria ta.

Oprindu-se, Făt-Frumos a ridicat sprâncenele de mirare. Ileana a desprins floarea de la pălărie, și, sărutând-o, a mai zis:

- Această floare este fermecată. De vei sufla asupra ei de trei ori, ne va duce unde îți este ție gândul.

Imediat, cei doi au apărut în fața stejarului, de unde a venit flăcăul. Cutiuța

nu mai era în scorbură, ci în mâinile Cotoroaștei, care îi privea mânioasă.

În timp ce baba-și ridica mâna pentru a face o vrajă asupra lor, Făt-Frumos, ca un voinic și viteaz ce era, a sărit cu paloșul în mână și a străpuns-o fulgerător în inima ei cea neagră. Văzduhul s-a umplut de duhoare și Cotoroașta a plesnit, în timp ce din gura ei a ieșit un balaur, care a fugit în cutiuța blestemată ce s-a făcut nevăzută.

Din acea clipă, pădurea întunecată și-a risipit norii și soarele și-a revărsat razele asupra ei, iar păsările și animalele sălbatice au îndrăznit iarăși să sălășluiască în ea.

Șapte zile a durat nunta dintre Făt-Frumos și fiica Împăratului Galben. Au trăit până la adânci bătrâneți și or mai fi trăind până astăzi, dacă nu or fi murit.

Iar eu am încălecat pe-o șa și v-am spus povestea-așa.

Tărâmul focului

de Maria Petrescu

Când inima unui om este umplută de furie, arde, se distruge și o umbră întunecată coboară asupra sufletului său. Din furia unui om ce oată a fost măreț s-a ridicat un blestem. O întâmplare ce trebuia scrijelită în piatră. Oamenii ridicară privirea către cer pentru ajutor, sperând să găsească pe cineva care să arunce frica asupra ființei ce le inspira teamă- însă au primit foc.

Și pentru mulți ani, lumea a fost condusă de o nouă dinastie. O dinastie prin ale cărei rădăcini curgea focul vicleniei și a nedreptății. O dinastie condusă de răutate și furie, ce a aruncat viețile a mii de supuși în labirintul întunecat al haosului, fără să le ofere și o cale de scăpare, sau șansa la libertate. O lume în care singurul sentiment rămas e durerea, iar singurul vis e speranța.

Însă părea că soarta le va zâmbi într-o bună zi, oracolul prezicând venirea la tron a unei regine cu ochii de foc. O regină ce avea să readucă pacea și bucuria în inimile tuturor supușilor. O persoană care va pune în sfârșit capăt abisului ce a fost adus de mânia blestemului.

Veacuri întregi, oamenii au așteptat cu nerăbdare în suflet venirea ei. Însă când totul părea să se îmbine, iar bunăstarea părea să se instaleze în tărâm, porni războiul. Zeci de războinici îmbrăcați în armură grea năvăliră în încăperile de piatră ale palatului, distrugând totul și lăsând haos în urma lor, trecând prin oțelul săbiilor toți membrii familiei regale. Cu excepția unei tinere.

Zgomotul ascuțit al pantofilor ei lovind podeaua de granit se pierdea în ecoul provocat de țipetele pline de mânie și durere ce izbucneau în urma ei. Frica i se oglindea pe chip, panica îi strălucea în ochi. Oftând puternic, împinse cu greutate ultima ușă de lemn ce o despărțea de liberate. Ușa se deschidea în grădină, și urmând poteca pietruită ieșise din perimetrul castelului și dispăruse pe

Ut pictura poesis

drumul bătătorit ce ducea spre inima pădurii.

Simțea cum lumea se prăbușea asupra ei, și brusc, s-a oprit în loc. Își așeză palma dreaptă asupra inimii, simțind cum îi svâcnea incontrolabil. Toată forța îi părăsea treptat trupul, ca nisipul dintr-o clepsidră spartă. Genunchii ei tremurâzi au cedat. A căzut în iarba umedă de pe marginea drumului, cu mâinile în noroi, toată viața ei destrămându-se în fața ochilor de culoarea flăcărilor.

Obrajii palizi îi erau inundați de lacrimi, iar părul de culoarea pierscii îi era răsfirat pe spate și umeri, plin de murdărie. Rochia ei de culoarea smaradelor era umedă și murdară, ruptă la poale. Și-a ridicat privirea către cer. Luna era roșiatică, înconjurată de stelele astrului. Își lăsă capul pe brațe, simțindu-se mult prea obosită pentru a continua drumul.

Visul meu

de Mălina Postolache

Sunt chemată pe scenă de doamna profesoară de pian. Intru din culise. Sala de concert e magnifică. Seamănă cu cele de la renumitele concerte de la Viena. Nu sunt oameni obișnuiți în public, ci oameni importanți ce au plătit un bilet pentru concert. Concertul meu.

Ajung la pian și-mi fac o plecăciune. Spectatorii se ridică în picioare și mă apludă. Îmi caut părinții cu privirea. I-am văzut! Sunt într-o lojă și mă privesc cu

multă dragoste și afecțiune. Le zâmbesc, mă emoționez. Am rămas în picioare, iar publicul încă mă apludă. Îmi revin și mă așez pe scaun. Cu toții așteaptă să-mi încep spectacolul, dar...ce să cânt? Unde mă aflu?

Realizez că totul seamănă cu un vis. Nu poate fi real! Eu nu susțin concerte, doar cânt în cadrul unui recital.

Nu mă puteam trezi din acest vis, așa că mi-am produs să cânt la pian și să-mi transform acest vis într-unul cât mai realist.

Pe pian sunt frumos așezate partituri. Am luat una la întâmplare. Am așezat- pe portativ și am început să cânt. E minuna! Cânt o melodie de care nu știam, nu am m-ai cântat-o nicidată, la prima vedere.

Mă simt mândră de munca depusă de mine la pian. Nu am emoții ca de obicei, când cântam în fața publicului. Oare de ce? Deoarece sunt obișnuită cu scena, cu oamenii ce mă aplaudă.

Cânt de câteva ore și am terminat de cântat toate partiturile. Mă ridic de la pian. Publicul s-a ridicat odată cu mine și mă apludă timp de două minute. În acest timp mi-am făcut o plecăciune.....două.....trei.

Nu înțeleg bucuria și entuziasmul spectatorilor. Sunt obosită de când stau și le aud aplauzele. În sfârșit s-au terminat și mă întorc ca să plec, dar au venit zece persoane pe scenă cu flori. Le mulțumesc și... M-am trezit! Totul a fost un vis. Visul meu!

Ut pictura poesis

Lumea bizară a Ginei

de Pelaghia Panțiru

desen: Pelagia Panțiru

O dimineață de primăvară...

Fără să mai stea pe gânduri, Gina s-a trezit bucuroasă. S-a uitat pe fereastră. Voia să vadă mărețul soare. Dar în loc de luminosul și mângâietorul astru ceresc, era un dovieac uriaș, înspăimântător. Din gura sa ieșeau fumuri verzui. Totul era acoperit de o ceață violet care plutea deasupra pământului, a caselor, a florilor, care acum erau ofilite.

Gina s-a speriat. A fugit repede în bucătărie, crezând că va găsi ceva pentru micul-dejun. Când a ajuns acolo, masa era goală. Gina s-a mirat. De ce nu era o dimineață obișnuită, ca toate celelalte? A deschis frigiderul, dar acesta era plin cu șoareci, care au început mișune prin toată

casa. Gina a luat-o la fugă afară, dar cum a deschis ușa, o pasăre s-a așezat pe gardul de alături. Era o pasăre tare ciudată cu o înfățișare neobișnuită. A făcut ochii mari și a început să tremure.

Cu toate acestea, a pornit pe drumul obișnuit către școală. Se auzeau sunete stranii. Un răget puternic a făcut-o pe fetiță să iuțească pașii. Se uita spre cer, înainte, înapoi. Voia să vadă cine a scos acel sunet. Niște lilieci înfiorători zburau prin aer. Ceața nu o lăsa să privească înainte mai mult de trei pași.

A mers puțin, până când a văzut o umbră. A simțit respirația umedă și rece a unei creaturi. Atunci și-a amintit de filmul „Expresul Groazei” și de vârcolacii pe care i-a văzut în filmul „Zombii nopții”, atunci când părinții ei erau plecați. Un fior a cuprins-o pe față. S-a întors încet, cu răsufarea tăiată, dar nu a văzut nimic. Simțea cum sudoarea îi curgea încet, pe spatele înghețat de frică. Când a privit din nou în față, a zărit o creatură înfricoșătoare. Avea corpul unui balaur, capul unui cal, iar picioarele unei caracatițe. Acesta s-a uitat la ea și a prins-o cu un braț, luând-o prin aer. Copila a început să țipe, tremurând ca o testie în bătaia aspră a vântului. Făptura a dus-o pe fetiță în fața școlii, parcă știind că voia să ajungă acolo, apoi a dispărut.

Gina a intrat în școală. Nu putea pași din cauza mulțimii păinjenilor. Pânzele atârnavă de pe tavan până jos, ca o perdea de vată. Oare era din cauza faptului că ea își dorea ca școala să fie pustie și să dispară? Dar asta nu conta acum. Voia să vadă dacă colegii ei sunt aici. Era aproape sigură că nu, dar totuși s-a gândit să îi caute.

Ut pictura poesis

A ajuns în fața clasei ei. Pe ușă scria cu litere șterse: „Știam că vei veni...”. „Cine să știe?” s-a întrebat fata. A deschis ușa prăfuită. În clasă erau tot felul de fantome care mișunau prin clasă. O muzică sumbră se auzea. Strigau:

- Pleacă de aici! Este timpul ca școala să fie distrusă!...

Fetița a ieșit plângând. Îi părea rău. Nu voia acest lucru. Afară, a văzut multe făpturi îmbrăcate cu robe lungi și gri. Culoarea pielii era tot gri și curgea, parcă, de pe ei într-un mod straniu. Semănau cu prietenii ei. Lângă o bancă a văzut-o pe colega ei de bancă. A alergat la ea, dar cineva a oprit-o, trăgând-o de mânecă și spunându-i:

- Gina! Gina! Ce s-a întâmplat?

Copila era în camera ei de hotel, împreună cu prietena ei, care o trezea. Erau în excursie. Gina a tresărit. A sărit iute din pat și s-a uitat pe fereastră. Soarele își revărsa voios razele roșiatice peste întreg ținutul. Ceața a dispărut. Totul a revenit la normal.

Atunci Gina și-a dat seama că, de fapt, nu vrea ca școala să fie distrusă, că e bine și frumos să mergi la școală și că nu trebuie să se mai uite la filme de groază fără acordul părinților.

Un vis tare ciudat...

Fugind de Violeta

de Manole Maria

Cu toții ar trebui să avem câte o frică. În general, temerile le au copiii cu

vârste foarte mici, dar sunt unele care pot "bântui" pe oricine indiferent de vârstă. Întâmplarea ce am povestit-o în scris prezintă marea frică a mea, a Mălinei și a Carolinei.

Doamna dirigintă a fost de acord să mergem într-o excursie cu clasa în fiecare an școlar. Astfel am făcut și în clasa a șaptea. Am mers în stațiunea Durău, în același loc în care am mai fost de două ori. Chiar dacă se dovedea a fi a treia oară când vizitam același loc, am fost bucuroși că am putut petrece timpul împreună timp de trei zile. Pensiunea la care am stat avea o pajiște unde puteam să ne plimbăm și puteam ajunge la ea trecând printr-un gard vechi, iar prin alt gard se putea înainta spre pădure.

În a doua zi, cea de sâmbătă după-amiaza am petrecut majoritatea timpului cu Mălina și Carolina. De fiecare dată când suntem într-un loc nou împreună facem poze și filmulețe. Am mers pe câmpie și am urcat un deal destul de abrupt pentru a ajunge într-un loc potrivit de unde puteam capta peisajul munților încețoșați. Gardul prin care se putea ajunge în pădure era la o distanță de câțiva metrii. Mălina și-a scos telefonul din buzunarul gecii sale și a pregătit o aplicație pentru a face poze. Stăteam cu fața înspre pădure, iar în spatele nostru se puteau vedea munții acoperiți de ceața densă. Ne-am pregătit pentru a face un selfie și după două secunde după ce Malina a apăsat pe ecranul telefonului pentru a realiza fotografia, chiar în secunda în care aceasta se salva, a apărut Violeta.

Vă întrebați cine e Violeta? Nu pot spune că e urâtă, dar nici foarte frumoasă. Ceea ce observă cineva de prima dată cum o vede este negrul ca tăciunele. Al doilea lucru ce este observabil la ea sunt de fapt ochii negrii mereu lăcrimânzi, care îi ascund caracterul imprevizibil. Cu toții îi spunem Violeta deoarece un coleg a numit-o astfel.

Ea a apărut alergând prin spațiul dintre lemnele gardului. Mă imaginam pe mine și pe prietenele mele rostogolindu-ne la vale cu un ditamai câinele murdar pe labe și cu niște colți ce transmiteau oricui sentimentul de frică. Parcă simțeam impactul cu pământul. Știam că dacă aș fi țipat, Violeta s-ar fi agitat și mai tare. Singurele lucruri pe care le puteam face erau să o calmez pe Mălina, care inevitabil era panicată și urma să țipe cât de tare putea în speranța că va veni cineva în ajutorul nostru și să mă rog pentru un miracol.

Din păcate timpul a fost prea scurt și nici măcar nu am reușit să mă calmez pe mine, iar toate trei am început să țipăm. Mălina a început să fugă, iar eu mă învârteam în jurul Carolinei pentru ca Violeta să nu poată sări pe mine. Toate trei am țipat și mai tare, iar băueții care cu câteva secunde în urmă erau capturați de kenadamele lor s-au întors să vadă ce se întâmplă, timp în care eu am căutat o strategie ca să scăpăm de Violeta.

Cred că s-au uitat la întregul număr de circ, dar numai noi știm ce am trăit.

Doctor pentru o zi

de Ioana Vieru

Sunt sigură că atunci când voi fi mare vreau să fiu doctor, nu un doctor oarecare, ci un doctor pediatru renumit!

De pe acum mă pasionează anatomia, perfuziile și bineînțeles copiii. Sunt mulți copii care vor să devină doctori de pe acum, dar nu se poate la o vârstă așa fragedă! Așa că mi-a venit o idee.

Eram afară cu prietenii și treceam pe lângă spitalul Sf.Maria, când am văzut o fetiță care îi spunea mamei ei că vrea halat ca al unei doctorițe. Mi s-a umplut inima de duioșie când am auzit una ca asta. Dar mama ei i-a spus că va avea un halat, ba chiar mai multe, când va deveni doctor, adică peste câțiva ani. Și atunci în mintea mea s-a aprins un beculeț.

Repede am dat fuga acasă să vorbesc cu părinții mei despre idee. Mi-au râs în nas! A da! Am uitat să vă spun idea mea: *toți copiii care vor să devină medici să aibă ocazia de pe acum să simtă gustul adrenalinei zi de zi al acelor oameni care salvează vieți omenesti non-stop.*

„Doctor pentru o zi!” am țipat eu în timp ce dormeam. Imediat mi-au venit și ideile. Vom face grupe pe vârste și vom duce copiii să vadă cum e să fii doctor. Îi vom duce în funcție de vârsta la anumiți pacienți sau saloane, asta pentru că nu poți duce un puști de cinci ani la un pacient care are cancer. Toti copiii vor fi înscriși într-o bază de date pentru a nu se face încurcături. Fiecare copil poate veni de câte ori vrea, dar poate sta doar o zi. Totul va fi gratis, dar se vor putea face donații pentru cauze nobile. Programul va depinde de cel al doctorilor, asistentelor, și al infirmierilor.

Ut pictura poesis

Copiii doar cu vârsta cuprinsă între 5 și 16 ani pot participa la acest proiect.

Am căutat sponsori, dar nimeni nu a vrut să participe la acest proiect util pentru copii spunând că îmi pierd timpul cu o idee așa prostescă și că sunt doar un copil. Da, sunt un copil, dar sunt un copil cu vise mari! Nimeni nu va face un lucru atât de mare pentru copii. Măcar așa ar fi putut să mai lese tehnologia, să mai iasă din casă, să cunoască alți copii. NIMIC! Nimeni nu era de acord cu ideea mea. Am zis să o las baltă, dar fix atunci...

Mă plimbam din nou pe lângă spital, de data asta singură, și am văzut aceeași fetiță cu mama ei zicându-i: "Mami, când voi fi mare vreau să fiu doctor!" atunci, iar mi s-a umplut inima de duioșie ca prima dată, ba chiar mai mult! M-am dus la acea fetiță și am întrebat-o de ce vrea să devină doctor. Ea mi-a răspuns că vrea să fie ca și tatăl ei care este doctor. Mi-a spus cu atâta emoție că vrea să fie ca tatăl ei încât am decis să reiau ideea. Acum încă sunt în căutare de sponsori, dar nu mă dau batută. De ce? Pentru că vreau ca acea fetiță și alți copii să devină ce vor ei în viață!

Tânăra Crăiasă

de Carolina Nunu

A fost odată ca niciodată o împărăție unde trăia un împărat vestit și împărăteasă, amândoi tineri. Își doreau foarte mult un

copil. Umblaseră pe la toți vracii din împărăție și-n scurt timp un vrac i-a prezis împăratului că soția sa va naște peste câteva săptămâni o fetiță. Așa s-a și întâmplat. Peste trei săptămâni regina a născut o prințesă. Au decis ca numele ei să fie Luna deoarece li se pare un nume demn de o prințesă și avea un semn de naștere în formă sferică pe umărul drept. În cinstea Lunei, regele și regina au organizat o mare petrecere unde a fost invitat întreg regatul, chiar și cele două ursitoare Flora și Vreme Bună care o adora pe micuță. Pe acele vremuri era un obicei ca ursitoarele să-i ofere un dar mai special față de celelalte micuței prințese. Flora s-a așezat lângă Luna. Și-a întins bagheta magică spre fată și a spus:

Desen: Carolina Nunu

—Tu, micuță Luna, vei avea darul frumuseții și al înțelepciunii. Vei fi cea mai frumoasă și istețată fată. Sfârșindu-se aceste cuvinte, s-a apropiat și Vreme Bună. Fluturând bagheta prin fața fetei a rostit:

—Draga mea Luna, eu îți voi oferi harul de a putea înțelege stelele și de a-i încanta pe ceilalți cu minunata ta voce.

Ut pictura poesis

Marea petrecere fu ținută în cinstea prințesei. La acesta mare sărbătoare a venit și ciroul. A fost un mare succes numărul de magie. Magicianul a făcut să apară un uriaș dinozaur. Petrecerea a ținut șapte zile și șase nopți.

Într-o zi, când fetița a împlinit doi ani, prințesa a fost răpită de către o urâtă vrăjitoare. Ea a închis-o pe Luna într-o peșteră retrasă dintr-un munte. Vrăjitoarea a susținut că dânsa este mama ei de drept. Anii au trecut, iar Luna se făcea din ce în ce mai frumoasă și mai curioasă despre lumea de dincolo de sumbra peșteră pe zi ce trecea. Avea ochii albaștri ca seninul care parcă te îmbată ca și vinul, un păr auriu care strălucea dacă vroia (dar ea nu stia). Nu puteai să nu observi obrajii roșii precum sângele. Purta o pereche de cercei în formă de stea. Îi plăcea să citească și vroia să-și găsească jumătatea ca și în poveștile citite.

Într-un final s-a hotărât să experimenteze tărâmul necunoscut. Ajunsă noaptea, la capătul muntelui, a privit uimită la minunățiile pământului. Printre ramuri se strecurau aburii ușori ai nopții. Copacii erau învăluiți asemenea unui vârtej fumuriu, alunecând ușor până în dumbrava luminată de stele. O ceață s-a ridicat ușor. Deodată parcă niște stafii au ieșit în fața fetei. Razele lunii sclipeau tremurătoare pe trupurile din ceață, care formau niște făpturi minunate. Se prinseră de mâini într-o horă stranie huzduitoare pe sunetele neomenești, fără cuvinte, ce parcă vin din pământ. Muritorul care îndrăzne să privească acest spectacol își pierdea mințile, iar cel ce-i asculta vocea se transforma într-un cerb. Luna nu știa ce i se poate întâmpla. S-a speriat și a fugit. Nu vroia să se întoarcă înapoi în peșteră, rătăcind până când...a ajuns la castel.

Tremura, îi era frig și nu avea unde să doarmă. Nu avea bani pentru a putea dormi o noapte acolo, așa că a fost primită drept servitoare.

Se purta frumos cu toți, a fost îndrăgită repede de împărat și împărăteasă. Aceștia o țineau aproape de ei, nu îi ordonau să spele vase sau să facă curat prin castel, îi dădeau voie să ia haine dintr-o cameră unde ei depozitau hainele vechi, prăfuite. Gestul era considerat sacru, iar ea modestă fiind nu prea profita de acest lucru, dar după câteva luni, când a venit luna lui prier, Luna a decis să se schimbe așa că a fost în cameră și s-a îmbrăcat cu o haină mai subțire, care nu îi acopera umerii, crezând că semnul ei la vedere era un detaliu nesemnificativ. De-ndată ce s-a înfățișat împărătesei, dânsa i-a văzut semnul și i-a spus împăratului. Au fost nedumeriți și atunci au întrebat-o pe fată:

—Luna, vrem să te întrebăm dacă cumva ai părinți și unde ai locuit înainte să vii la castel.

—Am o mamă, de tată nu știu nimic și am locuit într-o peșteră înainte să fug de acolo, spuse jenată fata.

—De ce ai fugit? întrebare cei doi.

—Mama nu mă lasa să plec din peșteră, tot timpul am citit până când nu am mai putut rezista tentației și am ieșit afară. Nu am vrut să mă întorc acasă așa că am rătăcit până când bunul Dumnezeu m-a adus aici. rostise Luna.

—De cât timp ai acel semn pe umăr?

—De când m-am născut. răspuse fata.

—Știi că noi aveam o prințesă pe nume Luna cu același semn pe același umăr ce a fost răpită la o vârstă fragedă de o vrăjitoare hidoasă? Avea același păr ca al tău doar că al ei strălucea dacă vroia.

Ut pictura poesis

Atunci Luna și-a dorit că părul ei să strălucească și întocmai s-a întâmplat. Împăratul și împărăteasa au îmbrățișat-o pe fata lor demult pierdută. Așa devenise prințesă.

Au trecut ani la rând, iar Luna pe zi ce trecea se făcea din ce în ce mai frumoasă și mai înțeleaptă. Toate prințesele din regatele vecine o invidiau. Regele și regina erau foarte mândri de ea. Într-o zi regele și regina au fost chemați de către un rege ce avea nevoie de ei, părăsind castelul. Seara Luna și-a luat rămas bun de la părinții săi. Se plimba și cânta prin grădina palatului. Admira frumusețile curții alături de micii ei prieteni, animăluțele. Două gingașe privighetori o acompaniau. Auzindu-i vocea fermecătoare, un balaur care zbura prin preajmă s-a gândit că regelui său i s-ar potrivi o mireasă și a răpit-o. A dus-o la castelul Regelui Noptii din cer. Monstrul cel fioros a așezat-o pe Luna într-o cameră confortabilă din castel. S-a asigurat că nu va putea pleca până când va veni stăpânul său. Încet Luna a deschis ochii și a privit surpinsă spre minunățiile camerei. Ușa era din bronz. Patul era cusut din fire de aur, argint și cea mai fină mătase. Pe perete tronau trei tablouri înrămate. Luna își exprimă suferința printr-un cântec. Deodată a deschis cineva ușa. Era chiar regele. Fermecați unul de altul s-au îndrăgostit. După ce s-au cunoscut mai bine au organizat o nuntă unde a participat poporul ei și poporul Regelui. Acesta i-a oferit Lunei un dar de nuntă.

În timpul nopții Luna, Regele Noptii și ambele regate urcau pe cer. Supușii lor erau stelele, Luna era luna, iar Regele Noptii era noaptea.

De atunci, Luna, soțul ei, prietenii și poporul supraveghează noaptea toți copiii

și părinții lor, iar când este vreo sărbătoare, luna este decorată cu simbolul acesteia.

O schimbare neașteptată

de Curpăn Mălina

Zi însorită de primăvară... totul era perfect până când poștașul aduce un plic legat cu o sfoară subțire împreună cu ziarul. Mă îndrept cu pași repezi spre ușă, gândurile strecurându-se în mintea mea: „Ce poate fi în plic? Cu siguranță este o vedere din partea prietenei mele care s-a mutat în Londra... Îmi trimite destul de des scrisori legate de acomodarea sa în acele locuri...” Deschid plicul. Am rămas surprinsă când am văzut o simplă broșă cu inscripția: B.R. Avea o formă sferică, puțin ruginită, iar culoarea abia se putea observa: un albastru sidefat, cu umbre aurii. Curioasă, scot broșa din plic, dar un fenomen inexplicabil s-a petrecut: am început să plutesc în neant fără să știu unde sunt sau cum am ajuns...nicăieri?!

Am încercat să mă conving că este doar un vis, dar în zadar... Totul era real! Nu aveam nici o idee ce ar trebui să fac... Locul acesta este prea misterios și frica mă cuprinde. În depărtare se vede o mică lumină care se făcea din ce în ce mai mare... puteai spune că Binele învinge Răul. Și ceva s-a întâplat: vedeam imaginea unei copile

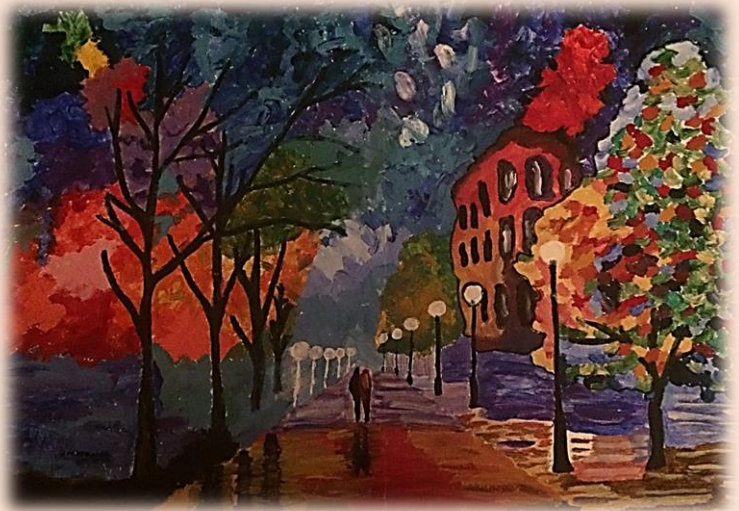

Ut pictura poesis

parcă neajutorată, care încerca să facă o mică magie cu o baghetă din lemn de stejar, câteva scânteii facându-și apariția... era mică și inocentă. Când deodată am realizat un lucru: aceea eram chiar eu! Ce se întâmplă cu mine? De ce văd aceste lucruri care nici măcar nu mi le amintesc? Aveam o dorință arzătoare de a afla mai multe... Poate acesta era scopul broșei sau era o capcană de la expeditorul misterios? Oare eram o vrăjitoare, o ființă fantastică sau un monstru? Aceste întrebări nu aveau răspuns. Eram din ce în ce mai confuză. Lângă acea fetiță a apărut un domn cu o mantie neagră, semnifica Întunericul... câteva furnicături mi-au străpuns corpul. Nu am mai avut acest sentiment vreodată. A făcut o magie și... m-am oprit din vizionat deși eram nerăbdătoare să văd ce se va întâmpla, dar deja era prea mult pentru mine... Nu cred nici o iotă din ce am văzut. Cineva se joacă cu mintea mea... Sau am halucinații, dar nu sunt o ființă supranaturală!

Locul în care mă aflam devenea din ce în ce mai întunecat... asta sigur nu este de bine. Se pare că a fost un test și în cazul meu Răul învinge Binele. Am ajuns într-un tărâm diferit: totul era întunecat lipsit de viață. Eram într-un palat înconjurat

de o cascadă învolburată... Totul era gri, fără speranță, numai Răul domnind. Cred că acesta îmi este destinul. O simplă broșă mi-a schimbat viața, ajungând peste ceva timp să domnesc peste Tărâmul Morții.

Desen: Teodora Țugurlan

“A fi sau a nu fi”

Ut pictura poesis

Alegerile timpului nostru...

de Mălina Maria Turtureanu

A trăi înseamnă a visa... a explora... a descoperi... a experimenta... a alege... Trecutul este singura noastră certitudine, singura noastră definiție a ceea ce suntem cu adevărat... Nu ne putem schimba amintirile și acțiunile din trecut, dar putem alege să încercăm... Alegerile ne aparțin și ne definesc, indiferent dacă ne dăm sau nu seama...

Tot timpul ni s-a dat șansa să alegem ce vrem să facem, dar de cele mai multe ori am lăsat „soarta” să hotărască pentru noi, fiindu-ne, de fapt, frică să ne decidem singuri viitorul și să ni-l construim după bunul nostru plac. Destinul este drumul nostru, denivelat, cu porțiuni de iarbă neregulate, cu pietre care vor să ne stea în cale; un drum pe care îl urcăm până ajungem în vârful dealului sorții. Un drum pe care putem alege să-l abandonăm prea devreme, doar pentru că ne dor picioarele sau un drum pe care alegem să-l urcăm, indiferent cât va fi de greu, pentru că suntem luptători și alegem să avem curajul de a urca mai departe... Alegerea ne aparține...

Dintre toate deciziile pe care le putem lua de-a cursul vieții, doar două nu ne stau în puterea umană... Când ne naștem și când murim... Nu putem alege de unde începe drumul nostru sau când și unde se va sfârși el. În schimb... putem să ne imaginăm... Putem să începem să ne

punem acele întrebări copilăroase și simple, care, cu toate că nu pot schimba realitatea, pot să ne îndulcească cumva situația... Acele întrebări cu „ce-ar fi fost dacă...” sunt firești, atât pentru copiii naivi, cât și pentru adolescenții care își doresc să pornească în viață. Sunt întrebări... Întrebări retorice, nevinovate, pe care orice om și le-a pus la un moment dat, chiar dacă nu va vrea să recunoască...

Eu mi-am pus de nenumărate ori întrebări de acest gen. M-au ajutat cu ceva? Au schimbat realitatea? NU, dar pentru mine au contat la acel moment... Mi-am amintit că, oricât de grea ar fi situația, oricât de mult aș crede că nu mai este vreo speranță, eu am curajul să visez... am puterea să-mi imaginez cum ar fi fost dacă n-aș fi făcut acel lucru. Iar uneori, imaginația are o putere mult mai mare decât ne putem da noi seama... Uneori, un simplu gând fantezist ne va putea trezi la realitate și, cine știe, poate chiar vom găsi o cale de rezolvare... Pentru că întotdeauna există o cale de rezolvare... Știu asta... Simt asta...

Cât despre mine, întrebarea pe care mi-am pus-o mereu a fost: „Ce-ar fi fost dacă nu m-aș fi născut în secolul 21?” Când eram mică, visam cum ar fi fost dacă aș fi trăit în Era Dinozaurilor, cum ar fi fost dacă m-aș fi împrietenit cu T-Rex sau cum ar fi fost să cresc alături de puii de dinozauri... Din fericire, însă, am crescut și m-am informat, ajungând la concluzia că nu ar fi fost o idee prea bună...

Peste câțiva ani, când am început să descopăr plăcerea lecturii, mi-am imaginat

Ut pictura poesis

cum ar fi fost să fiu un personaj de basm, să trăiesc în poveștile citite copiilor seara la culcare... Îmi imaginam că eram o prințesă, cu părul lung strălucindu-mi în lumina lunii, cu rochia de mătase sau cu condurii de cristal... Sau aș fi putut fi o zână bună, cu o baghetă magică care să împlinească dorințele copiilor... Totuși, cred că pentru o viață de prințesă îți trebuie mult sclipici... Nu cred că aș rezista cu așa de mult sclipici... Poate aș fi putut fi un spion sau un agent secret... sau poate aș fi putut fi un detectiv celebru, așa ca Sherlock Holmes, dar, desigur, fată... Sau poate... Știți ce, aș fi putut fi multe personaje... Aș fi putut avea o viață mai ușoară... Dar n-ar fi fost viața mea... Aș fi fost doar un personaj de hârtie, o marionetă în mâinile scriitorului, care m-ar fi putut juca așa cum își dorea el... Nu aș fi avut voință proprie, nu aș fi putut să-mi formeze propriile alegeri sau să-mi visez propriile vise... El ar fi hotărât când și ce să spun, el ar fi hotărât pe cine să iubesc, pe cine să urăsc sau cine să-mi fie prietenii și dușmanii... El mi-ar hotărât destinul... Nu pot să las pe NIMENI să-mi hotărască destinul... Deci... nici asta nu ar fi fost o idee prea bună...

După un timp, am auzit povești despre vechile războaie purtate între popoare... Cel mai mult m-a fascinat ascensiunea lui Hitler... Anul 1939... Germania nazistă... Când țara își ține răsuflarea... Străzi pline de sânge, oameni nevinovați îngenunchind în fața morții... Cine ar fi nebun să-și dorească să se întoarcă în timpurile acelea? Cine ar avea curajul bolnav să-și dorească să vadă măcar pentru o clipă peisajul acesta? Eu? Poate...

Poate că ar fi fost interesant să trăiesc în acea perioadă... Mă gândesc cu nechibzuință că poate aș fi putut schimba ceva... Poate aș fi putut să... experimentez o altfel de viață... O viață în care n-ai libertate... n-ai familie sau prieteni... tot ce-ți rămâne este puterea cuvintelor... pe care îți este interzis s-o folosești... Nu, în mod evident nimeni din timpul nostru nu ar vrea cu adevărat să trăiască în Germania nazistă de atunci... Și nici eu... Dar nu-i amuzant... cum imaginația ne poartă spre granița dintre rațiune și prostie?

Cred că ar mai fi existat o mulțime de timpuri în care aș fi putut trăi și aș fi avut cu certitudine o viață diferită... ar fi interesant dacă ni s-ar da la toți șansa să experimentăm tot felul de stiluri de viață diferite înainte să ne alegem unul permanent... Dar nu... asta nu se poate întâmpla... Noi trăim într-un timp cu care ne-am obișnuit, pe care nu putem să-l schimbăm; în schimb, eu sunt de părere că, în orice perioadă am trăi, în orice formă am exista, noi putem face ceva... Ne putem construi singuri amintirile și putem alege ca majoritatea să fie frumoase, putem alege cu ce fel de oameni să ne petrecem timpul, putem alege cum să ne formăm viitorul... Alegerile ne aparțin, ne-au aparținut mereu și mereu ne vor aparține... Alegerile timpului nostru... Asta e ceea ce contează cu adevărat... Nu trebuie să depindem de alții pentru viața pe care o avem... Noi ne construim viața... Chiar dacă nu știm unde începe și unde se sfârșește, noi ne trăim viața așa cum ne dorim... Cu zâmbete, cu lacrimi, cu experiențe, cu prieteni, cu iubire... Totul depinde de noi...

“A fi sau a nu fi”

Ut pictura poesis

Totul depinde noi... Alegerile ne aparțin în orice timp am exista... Nu uitați asta!

Privire în gol

de Cătălina Isache

Plouă. Vântul unduiește copacii până aproape de pământ, fulgerele puternice spintecă văzduhul, norii se îngroașă, acoperind albastrul cerului, iar ploaia curge tot mai densă, transformându-se într-o furtună. Era o vreme perfectă pentru a savura o cană de ceai în fața ferestrei.

Priveam picurii care se izbeau cu putere de pământul însetat ce sorbea fiecare picătură de apă. Priveam picăturile care ajungea pe suprafața ferestrei, le urmăream și observăm cum se uneau unele cu altele pentru a ajunge mai repede jos, la pământ. Eram atât de atentă la acei stropi de apă, încât uitasem complet de ei, mintea mea era complet altundeva, nici nu îmi amintesc unde, doar trecea de la un gând la altul sau rămânea complet fără nicio idee, priveam în gol și simțeam că nu mai eram prezența în acea lume, iar cu fiecare clipă care trecea, cu atât eram mai departe de realitate. Eram atât de visătoare, de parcă eram în transa propriei mele minți și priveam spre nicaieri, acest nicăieri fiind atât de departe încât nu mai eram sigură ce era real și ce nu.

Am ajuns atât de departe cu privirea încât priveam un apus pe o plajă pustie, eram singură, singura care se putea bucura de acea priveliște de neuitat.

Simpteam nisipul cald sub tălpile mele, sub degetele mele care se jucau în el. Ochii mei alergau dintr-o parte în altă a cerului, încercând să nu piardă nimic din acel miracol al naturii. Le era frică de faptul că această ar putea fi ultima dată când vedeau un asemenea peisaj. Dacă aș fi fost pictor, cu siguranță l-aș fi pictat, dacă aș fi fost poet, ar fi fost sursă mea de inspirație, iar dacă aș fi fost compozitor, ar fi lucrul căruia i-aș fi dedicat gândurile mele, aș fi făcut ceva pentru a-mi aminti mereu de el, dar eu eram doar o visătoare care trăia cu speranța că-l va revedea.

Colorile lui se îmbinau atât de perfect și se oglindeau în mare astfel încât nici măcar valurile agitate nu puteau dezbină acea armonie. Trăiam acel moment că și cum ar fi fost ultimul din viața mea pe care ajungeai să îl cunoști, să îl respiri doar cu inima. Simțeam cum sufletul meu era un loc în care marea și cerul se unesc sub lumina asfințitului și vedeam cum astrul ceresc dispărea ușor în adâncurile nevăzute ale neștiutului.

Mi-am cufundat mâinile în nisipul fierbinte, îl simțeam cum se scurgea printre degetele mele. Soarele dispăruse de pe cer, iar o lumina puternică, albă m-a orbit pentru o clipă. Acum luna se oglindea în mare, își croia drum de la mal, până la infinit. Eram atât de concentrată asupra acelei lumini încât nu dădeam importanță la nimic altceva. Nisipul începea să-mi frigă mâinile, dar eu eram prea fascinată de frumusețea lunii pentru a-mi pasă de acea durere. Era o frumusețe ireală, poate chiar inexistentă, iar atunci mi-am dat seama că era mult prea frumos să fie adevărat, mi-

Ut pictura poesis

am dat seama că îmi imaginăm totul. În acel moment, totul a dispărut: apusul, nisipul, marea, eram doar eu stand în fața ferestrei, cu cană fierbîne în mîna care îmi ardea palmele, uitîndu-mă la o baltă în care luna se

oglindea.

Îmi doream să nu fi realizat niciodată că îmi imaginăm pentru că atunci totul dispăre și te trezești la realitate, că atunci când privești în gol și te poți gândi la ce vrei, dar când realizezi că privești în gol, acea stare dispăre și nu-o poți aduce din nou, trebuie să vină ea la tine sau asta mi se întîmplă numai mie?

Ce este fericirea?

de Sabina Haraga

Eu, sincer, nu cunosc un om fericit. Fericirea e un termen vag, iar într-o zi poți fi extrem de fericit, iar a doua zi viața să te lovească.

Viața ne distruge pe toți, puțin câte puțin, în fiecare zi. Nu e neapărat ca omul să fie trist din cauza propriei vieți. Uită-te în jur, oamenii mor, se duc, din cauze ce nu

depind de ei, trebuie doar să fie la locul potrivit, la momentul potrivit. Cum poți să fi fericit când lumea se face din ce în ce mai rea? Cum poți să fi fericit când îți dai seama că ai totul, dar nimic? Cum poți să fi trist când vezi atât de mulți oameni triști?

Este cineva atât de egoist?

Desen: Ilinca Straton

Dar este cineva care ar da tot ce poate el pentru a crea o lume mai bună? Nu, nimeni nu e atât de bun.

În concluzie, nu este fericire pe pămînt. Nu există om pe care să nu îl auzi vreodată plîngîndu-

se. Majoritatea oamenilor au un sens prost despre fericire. Fericirea e atunci când plîngi seara în brațe cu fratele tău. Fericirea e atunci porți o discuție profundă cu cineva. Fericirea e atunci când înțelegi ce trebuie să faci. Fericirea e atunci când găsești un răspuns la o întrebare. Fericirea e atunci când găsești persoana cu care poți sta. Fericirea e atunci când citești o carte. Fericirea e atunci când alt cineva e fericit. Fericirea e atunci când realizezi că cineva se gîndește la tine și ai un loc căruia să îi spui acasă. Fericirea e atunci când cineva îți promite ceva. Fericirea e atunci când iubești. Fericirea e când aperi pe cine iubești. Fericirea e când lupti pentru ceea ce crezi. Fericirea e atunci când zâmbești chiar dacă ești trist și îți vine să plîngi. Fericirea e atunci când pui pe cineva înaintea ta. Fericirea e atunci când ești complimentat și cineva e mîndru de tine. Fericirea e atunci când mori pentru o cauză bună și cu zâmbetul pe buze.

“A fi sau a nu fi”

Ut pictura poesis

Întrucât nimeni nu se bucură cu atât, nu există fericire pe pământ. Oamenii se distrug și se vindecă unii pe alții, e prea mult egoism pe lumea asta așa că oamenii pur și simplu se distrug fără să își dea seama printr-un singur gest, singurătatea e un mod de a distruge. Oamenii refuză să gândească astfel se comportă ca niște nesimțiți unii cu alții pentru că uită că toți avem sentimente. Oamenii sunt proști, oamenii refuză să gândească, oamenii nu plâng, oamenii sunt lași, oamenii sunt păcătoși, oamenii sunt nepăsători, oamenii sunt ca o turmă de oi, oamenii sunt luați de valul societății și al capitalului. Oamenii sunt oameni, oamenii sunt supuși păcatului, oamenii sunt nerecunoscători, oamenii sunt niște bombe, distrug tot ce ating, distrug totul în jurul lor, oamenii distrug fericirea. Oamenii sunt în stare doar să distrugă.

De aceea oamenii nu pot fericii. Lumea e plină de bombe. Ceasul ticăie, ai grijă să nu fii lângă o bombă, vei fi distrus, o distrugere mai mare decât cea fizică.

Un viitor distopic

de Smaranda Sandu

Împodobesc bradul împreună cu familia mea. Covoare de beteală domnesc în sufragerie, iar fundițele colorate sunt mai mult pe noi decât în brad. Ultimul lucru pe care îl văd sunt luminițele colorate și steaua pe care ar fi trebuit să o pun în vârful bradului. Apoi alunec în gol, spre o infinitate necunoscută. Toate amintirile se scurg din mine și odată cu ele se duc viața, familia și identitatea mea. Mă simt neagră pe dinăuntru. Deodată devin o altă

persoană, cu alte amintiri într-o altă lume. Sunt Melissa Jason, trăiesc în anul 2050 și am o soră, Jessica. Creierul meu știe că asta e lumea mea, știe totul despre ea, dar inima mea știe că nu e așa, eu nu pot, nu vreau să o cred. Dar soarta e crudă, nu te întreabă ce îți place, nici ce vrei.

Tot ce știu e că trebuie să o chem pe sora mea la masă. Tata e la o conferință pe Marte, de unde se întoarce peste o săptămână(urmele de apă de acolo au condus la descoperirea unei noi rase de oameni care trăiesc acolo). Lumea s-a schimbat mult în ultimii ani: Apele s-au revărsat, animalele au dispărut, civilizația umană trăiește deasupra oceanului pământean.

Îmi vreau viața înapoi, cu animalele, casa, familia și amintirile mele. O doamnă de vreo 40 de ani vine spre mine. Îmi pare cunoscută; e blondă, are ochi albaștri, iar buzele bine conturate schițează un zâmbet pe fața ei, însă pare o femeie tristă.

- Știu cine ești, de unde vii și cum și ajungi acasă. E mult mai bine pentru toți dacă pleci, iar eu te voi recupera. Și da, îți promit pe degetul mic.

O scânteie se aprinde în inima mea. E Ruxandra, sora mea și mă va ajuta să ajung acasă.

Mă îmbrățișează. O coloană de lumină ne desparte și mă absoarbe. Sunt pierdută în spațiu și timp, dar respir, trăiesc, îmi recuperez viața.

Ut pictura poesis

Stau în fața bradului; timpul a stat pe loc, nimic nu s-a schimbat. Doar eu știu ce s-a întâmplat; sau...poate nu? Ruxandra îmi face cu ochiul.

Viitorul pare interesant, dar dacă să trăiesc acolo înseamnă să-mi pierd familia, să fiu altcineva, atunci mulțumesc însă sunt bine așa, cu viața și prietenii mei, cu amintirile mele vesele și triste.

Scrisoare anonimă...

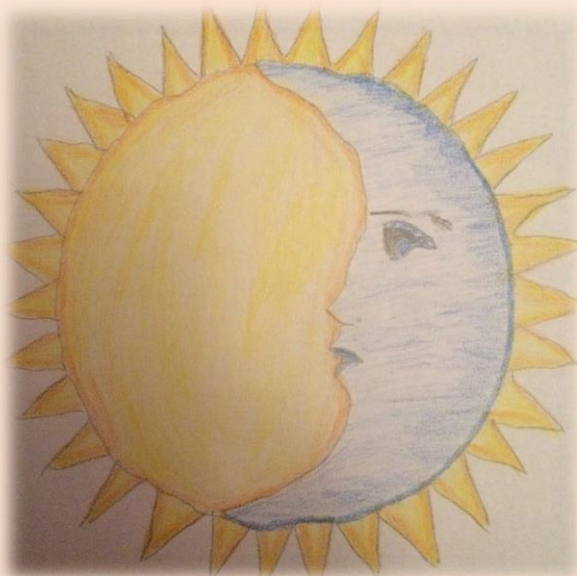
de Mălina Postolache

Dragostea mea pentru tine este nemărginită, nemuritoare. Inima mea bate doar pentru tine. Nimeni nu a trăit cu adevărat până acum dacă nu și-a găsit sufletul pereche. Sunt o altă persoană de când ai apărut în viața mea, una mai bună, înțelegătoare și iubitoare.

Viața mea fără tine ar fi ca o floare fără lumina benefică, sau ca cerul fără lumina stelelor. Nu cred că există bucurie mai mare în viață decât de cea de a iubi și a fi iubit. Adevărata bucurie ți-o poate da doar dragostea!

Am realizat că m-am îndrăgostit, de la prima scrisoare primită de la tine, care începea astfel: “N-am nevoie de motive ca să te iubesc, dar recunosc că iubirea nu se dă pe motive, iubirea este dăruită pentru iubire. Nu ți-am mărturisit de mai mult timp sentimentele mele pentru tine și îmi pare rău. Te iubesc!”. De când ai apărut în viața mea, zilele îmi par mai luminoase. Tu ești unica ființă care mă face să fiu ceea ce

sunt cu adevărat. Dragostea ne poate face egali cu Zeii!

Desen: Teodora Țugurlan

Când m-am îndrăgostit de tine, am ales un drum pe care vreau să-l străbat până la capăt, căci indiferent de unde mă va duce, știu că va fi un loc minunat. Iubirea este o frântură din Dumnezeu.

A doua scrisoare am primit-o împreună cu un trandafir roșu precum focul, ce simbolizează dragostea eternă. Scrisoarea conținea un citat de Roy Croft: “Te iubesc nu doar pentru ceea ce ești, ci și pentru ceea ce sunt eu când sunt cu tine”. Pentru prima oară în viață, o lacrimă s-a scurs pe obrazul meu trandafiriu. Eram emoționată! Dacă orice om ar fi trăit măcar o dată în viață ce am trăit eu, această lume ar fi putut fi Raiul pe pământ.

Aceste sentimente trebuiau să fie răsplătite, așa că m-am gândit și eu să-ți scriu, iubitul meu, o declarație de dragoste,

“A fi sau a nu fi”

Ut pictura poesis

sau măcar o poezie. Din păcate, talentul meu de scriitoare sau de poetă nu e prea mare, așa că m-am hotărât să-ți scriu din inimă, o scrisoare sinceră. În ea voi scrie gândurile și sentimentele mele puternice pentru tine. Mă gândesc dacă ar fi potrivit să scriu și despre trăirile pe care le-am avut când am citit și recitat scrisorile de la tine... Vreau ca mesajul pe care îl transmit să fie că iubirea pe care ți-o port e nemărginită și să fii iubit de cineva îți dă putere, iar să iubești îți dă curaj! Gabriel Garcia Marquez foarte frumos își exprimă opinia față de dragoste în citatul următor: “*Dragostea adevărată este o limbă pe care surzii o pot auzi și orbii o pot vedea*”. Sunt complet de acord cu acesta și pot afirma că la fel este și în cazul nostru, iubitul meu.

Sper ca această scrisoare să-ți depășească așteptările!

Cu drag, a ta iubită!

Iris albastru

de Sabina Haraga

Iris albastru... Pupile negre, mici, ochi mici fără pic de machiaj pe ei, prea superficial, prea multă muncă. De ce te-ai ascunde în spatele unor culori, care nici măcar nu te caracterizează, de ce? Ai face-o? Te definește? Nu cred. Despre ce vorbeam? Timpul nu contează... trecutul a trecut. Vorbele le-am spus. Viitorul poate corecta trecutul, numai dacă ști cum să le corectezi. Felicitări, le-ai corectat, dar niciodată detergentul nu va spăla pata, de tot, tricoul va fi mereu pătat, undeva. Pata

rămâne în memorie, undeva. Prea multe pete, nu le poți face față, cazii, te gândești la tot ce pierzi dacă cazii, dar nu te interesează, cazii. Undeva, în sufletul tău ști că e rău, așa că trebuie să fi puternic, pentru tine, pentru ei, aceea care ți-au întins mâna cu blândețe ca să te ridice cu un zâmbet inocent pe față. Aceea care doar s-au uitat cu scârbă la tine lovește-i, fă-le rău, dar nu poți, nu vrei ca oamenii să cadă cum ai căzut tu, chiar dacă cad, îi vei ridica.

Ți-e dor de acele momente când nu gândeai așa, când erai un puști prost ce vroia să afle mai multe, ce nu se gândea la dăruire și ură, lumea era roz... Acum... Nu are culoare, tu ți-o alegi, prin lucrurile pe care le vrei lângă tine, oameni, locuri, vorbe, fapte, mișcări, rapiditate. De ce ai nevoie? Gândește de două ori înainte să acționezi, dar, pur și simplu nu poți asculta regula asta pe care o auzi de atâtea ori, pur și simplu nu mai poți da înapoi. Cel mai greu este să nu ți o promisiune, faptul că nu te-ai ținut de ea îți rămâne în cap și ai vrea să îți ceri scuze de 1000 de ori de la acea persoană, dar toți avem un orgoliu, și e prea mare, prea îngrozitor, pur și simplu îl urăsc.

Intrând într-o promisiune e o responsabilitate foarte mare, e o povară din care trebuie să ieși, faci sacrificii, doar pentru o persoană, pentru acea persoană. Dacă nu ți-ai îndeplinit misiunea, trebuie să o faci, nu poți ieși din acea conștiință, din acea cameră, îți stă pe cap, și când îți amintești, e îngrozitor... Atunci, orgoliul își face treaba. Vei ajunge să cunoști numai persoane ce nu au încredere în tine. Tot timpul privesc cum de la o prostie se ajunge la un dezastru, deseori se întâmplă asta. Ai nevoie de un loc unde să te refugiezi, să meditezi, să te calmezi, să îți dai seama că nu e atât de rău, problemele sunt ca puzzle-

Ut pictura poesis

urile, trebuie să le pui cap la cap și îți vei da seama ca se leagă între ele, formează ceva întunecat, în care te închizi, fără să îți dai seama. Intri în acele probleme, îți plângi de milă... Și nu îți dai seama, că se poate și mai rău, pur și simplu... Nu te interesează, aceasta e situația ta și e dezastruasă, dar, nu, nu e, tot timpul va fi ceva acolo, ceva alb... Ce te scoate din starea asta, trebuie să fi curios, tot timpul să vrei mai mult, să gândești pozitiv.

Dar, tu încă simți că trebuie să te pierzi, te pierzi, nu poți să te găsești în întunericul în care ai ales să stai. Ultima variantă care o găsești în pragul nebuniei este moartea. Spargi sticla clepsidrei și nisipul curge...

Tabla e de verde închis, ochii mei se pierd în acea culoare care acum mi se pare așa de interesantă... O culoare. Atât, nimic mai mult. Un kaki intens, în care nu pot să intru. Vreau să mă pierd în iarbă, în scrisul alb, în creta ce foma niște cuvinte și numere. Ce contează ce scria? Contează ce era acolo, că și-a lăsat amprenta pe tabla goală și că de acum va rămâne mereu acolo, își va păstra locul, chiar dacă buretele îl va șterge, va fi pe tablă la nesfârșit. Dar, cine va mai admira acel cuvânt? Cine îi va mai privi arta, textura și artistul, mâna puternică ce ține creta...

Și mă trezesc înapoi în clasă, unde îmi e locul, pierzându-mă în marea de copii și de gânduri...

Drumul amintirilor

de Pelaghia Panțiru

Pulbere de stele pretutindeni. Unde sunt? Pe cer? În univers? Este noapte. Zăresc o lumină puternică: luna. Un

cântec ușor și vesel se aude. De unde? Nu știu. În jur este un nemărginit pustiu întunecat.

Privesc în spate. Parcă totul este la fel, nimic nu se mișcă, dar nu este așa. Simt o adiere care aduce cu ea luminițe aurii care strălucesc. Le urmez.

Deodată, totul se face alb, până când reușesc să deslușesc niște flori, care sunt pretutindeni. Vreau să iau una, dar sunt oprită. De cine sau de ce, nu știu. Parcă... Cunosc acest loc.

Acum... știu ce trebuie să fac. Nu îmi aduc amine multe, dar știu că trebuie să o caut pe regină, care mă va ajuta să ajung acasă. Zăresc în fața mea o foiță pe care scrie ceva.

„Adevărul scop, adevăratul sens, îl vei înțelege, când glasul inimii ți-l vei asculta... Voința fără ezitare va fi bună, cuvintele ce grăiesc adevărul nu vor fi apreciate fără fapte... De nimeni...”

Nu înțeleg ce vrea să spună, dar o iau cu mine. Continui să merg spre „adevăratul scop”... Care este acesta?

În amintirile mele șterse nu se regăsește mai nimic. Un câmp cu flori... Stele... Nu îmi spun mare lucru. Totuși, nu reușesc să aflu de unde provin. Ciudat este că știu că doresc să ajung acasă. Știu asta, deși nu se leagă de nicio amintire de-a mea. Însă acest lucru nu pot să mi-l scot din minte.

Regina... Încă un lucru straniu. Cine este ea? Simt că există, că este peste tot unde merg, că mă urmează, că știe ce gândesc, dar nu reușesc să o cunosc atât de mult încât să ajung să o văd și să vorbesc cu ea.

Mă opresc brusc. Prăpastie. Nu am văzut-o până acum. Încă câțiva pași și cădeam. Pod? Nicăieri. Să mă dau înapoi? Unde? Câmpul a dispărut. Un copil mic, de

“A fi sau a nu fi”

Ut pictura poesis

vreo șapte ani stă în fața mea. Sub noi se află o fâșie plutitoare de pământ. Dacă îl împing pe copil spre pământ, este foarte posibil ca eu să cad în prăpastie. Dacă nu, cade el. Ce să fac? „Ascultă-ți inima!”, este mesajul biletului. Inima, inima, ce îmi spune să fac? Trei, doi, unu...

Cad din nou în gol. L-am împins pe copil. Un râs cristalin și vesel îmi alină supărarea și aproape că mi-o alungă. Foița îmi zboară din buzunar, dar în loc să cadă ușor, ușor în jos, foița se ridică în sus. Nu știu cum, dar am reținut mesajul, pe tot.

Sunt acum într-o pădure. A dispărut prăpastia. Nu văd pe nimeni. Este cald. Mă așez la umbra unui copac, când, deodată, aud o voce subțirică:

- Arată-mi ieșirea din pădure, te rog!

Mă ridic nedumerită. Mai înainte nu am văzut pe nimeni și acum... o bătrână mă privește:

- Bună ziua! Vă rog să mă scuzați, dar nu știu... răspund eu puțin ezitantă.

- Ba da! Eu știu că tu cunoști ieșirea din pădure! Ai mai fost aici, nu-i așa?

- Nu-mi aduc aminte.

- Ia spune-mi, ce faci aici? Ce cauți? mă întreabă bătrâna.

- Eu,...

„Fără ezitare”, îmi spun. „Spune adevărul!”

- O caut pe regină ca să-mi arate drumul spre casă.

- Și de ce crezi că regina știe drumul? Sau că îți va spune?

- Nu știu, presupun... zic eu, dând cu piciorul într-o piatră.

- O cunoști pe regină? mă întreabă.

- Nu, dar... Poate da... Nu știu.

- Te gândești că îți este mamă, nu-i așa? Ai asta în amintiri, dar nu vrei să recunoști. De ce?

Mă uit speriată la ea. Fața îmi este albă, mai albă ca de obicei.

-Haide să-ți arăt drumul, îi spun.

Nu îmi spune nimic. Este o singură potecă aici, care duce înainte, cea din spate este prăfuită și ștearsă. Nici nu știu de unde a venit bătrâna. O iau înainte. Merg cu fața în jos. Regina... Mama mea...

- De unde știai ce gândesc?

Nu-mi răspunde. Mă întorc. A dispărut. La fel și pădurea. Trebuia doar să vreau să o ajut și reușeam. Am greșit.

Fără să-mi dau seama cum, în fața mea se ridică un tron înalt, la care dacă vreau să ajung trebuie să urc niște scări. Pe tron, stă o regină. Coroana îi acoperă părul negru, împletit într-un coc. Rochia roșie cu diamante îi ajunge până jos. Pare foarte înaltă. Cum mă vede, se ridică și mă privește.

- Unde ai fost până acum?

Îi explic.

- Adu-mi niște dovezi! îmi spune ea pe un ton răspicat.

- Cum? De unde? Nu pot să-ți aduc, nu am luat nimic de unde am fost.

- Atunci nu te cred, spune regina îmbufnată și se așază pe tron.

Mă gândesc la mesajul de pe foiță „Cuvintele ce grăiesc adevărul nu vor fi apreciate fără fapte... De nimeni...”. De fiecare dată trebuia să urmez mesajul. Așa trebuie să fac și acum. „Fapte”... Ce fapte să fac eu...?

- Dar, grăiesc eu încet, îți pot dovedi. Nu-i așa că bătrâna și copilul erau oamenii tăi? Tu i-ai trimis ca să mă oprească sau să mă ajute să ajung aici.

- Defapt, am fost chiar eu, spune regina, care imediat ia o înfățișare luminoasă, blândă, iubitoare, cu totul diferită.

Ut pictura poesis

- Tu, draga mea, ești bine-venită aici, unde vei locui. Privește: aceasta este casa ta. Eu te-am dus departe de aici, demult, pentru a fi în siguranță. Știam că vei reuși să ajungi înapoi. Câmpul și pădurea sunt ale castelului. Poate va dura să îți amintești, dar treptat, vei vedea că am dreptate. Mă bucur așa mult că ai venit!

Fără să mai spun nimic, o îmbrățișez. Și o cred, chiar dacă amintirile sunt vagi. Chipul acesta blând, felul cum s-a comportat mi-au alungat orice urmă de îndoială. Îmi trezește un oarecare sentiment, pe care nu cred că l-am simțit până acum: iubirea. Așa este! Aici locuiesc!

Mesajul a fost ca să mă ajute, știam asta și o știu și acum. Deși nu mi-a spus nimic despre el, ea mi l-a trimis, știu asta. Nici eu nu am amintit de el, nu voiam să o supăr în păstrarea acestei taine.

Printre stele

de Eduard Țigănaș

Stau scufundată în intuneric privind la cer. Cel mai bun loc de unde puteam observa astrele este știut numai de mine. Stau pe un camp deschis, intinsă pe iarba care îmi mângăie pielea deja rece.

Simt în mine ceva, ceva ce niciodată nu experimentez în afara pădurii, sentimente de nedescris. Liniștea pădurii mă calmează, animalele pădurii îmi sunt surate, cerul imi este mamă, iar pământul îmi este tată. Soarele imi eset sursa de fericire, una sursa de tristețe și sfătuitoarea mea, iar stelele imi sunt sursa de inspirație pe care nu o am.

Stelele erau odată muzele mele, idolele mele. Visez să ajung printre astre, să plec din acest loc lăcrimos și să ajung în al vostru frumos. Totul pare atât de minunat, să fii pe "scenă", aplaudat. Să fii admirat de toată lumea care te vede, să fii inspirația tuturor poezilor sau scriitorilor. Inima și mintea mea tânjesc după acestea, dar trupul meu nu aparține astrelor.

Ar fi urât ca să nu văd răsaritul sau apusul. Să nu mai văd Marețul Soare. Stelele îmi încălzesc sufletul, făcându-mă să uit de oamenii răi. Tot ele cu strălucirea lor îmi luminează și îmi arată calea. Când nu vor mai fi voi dispărea odată cu ele.

Adevarata mea față este aceasta. O expresie care arată dorință, tristețe, durere și rareori fericire.

“A fi sau a nu fi”

Ut pictura poesis

Cine sunt eu...?

(O fată mică într-o lume mare)

de Maria Manole

Cei mai buni cunoscători de sine suntem chiar noi. Dar, pentru o evaluare cât mai corectă e bine să ne raportăm și la părerile celorlalți.

Voi începe să mă descriu prin a spune părerile colegilor despre mine, pe care le-au scris pe o foaie.

Mi s-a spus că sunt erudită, înțeleaptă și foarte deșteaptă. Sunt de acord cu aceste calități care au sensuri asemănătoare. Consider că am o capacitate de percepere și învățare destul de mare. Odată cu aceste calități am și niște defecte :sunt leneșă uneori sau superficială și puțin cam neambițioasă. Am început să corectez aceste defecte. Cred că ele depind și de starea mea dintr-o anumită zi. Alți colegi au mai zis că sunt drăguță, frumoasă și înaltă. Mă bucur că au considerat înălțimea mea o calitate. Drăguță poate că sunt la caracter, dar uneori pot să mă supăr foarte tare dacă ceva nu e pe placul meu sau sunt comentată, etc. Despre frumusețe nu știu ce să zic, orice fată e frumoasă în felul ei. Încerc uneori să mă privesc în oglindă ca pentru prima dată, dar nu funcționează mereu. Nu îmi pot vedea toate calitățile sau toate defectele și am tendința să mă subestimez. Obişnuiesc să fiu sinceră, nu îmi place să mint sau să fiu mințită. Unul

din defectele mele ar putea fi faptul că sunt prea sinceră. Mi s-a zis că sunt corectă, dar uneori prea severă. Îmi place să fiu de partea dreptății și îmi susțin punctul de vedere cu, aş putea spune, prea multă încăpățânare sau dedicație, depinde de caz. Mă gândeam uneori că aş fi dispusă să fiu omorâtă doar pentru că nu renunț niciodată la opinia mea. Bineînțeles, așa ceva nu s-ar întâmpla. Sunt încăpățânată și orgolioasă și nu simt nevoia să mă corectez tocmai din această cauză. Știu că aceste defecte mi-ar putea cauza multe probleme, dar nu sunt încă dispusă să le corectez. Într-o anumită măsură le consider niște calități.

O mare parte din colegi spun că sunt prea serioasă, dar îmi place să fiu astfel, iar dacă sociabilitatea și faptul că îmi place să fiu drăguță întrec acest “defect”, nu îl voi lua în calcul. Sunt înțelegătoare, sociabilă, prietenoasă și de încredere, dar totul până la o anumită limită. Nu îmi plac persoanele care îmi trădează încrederea, care doresc să profite de mine sau care îmi întorc spatele. Îmi place să examinez faptele, gesturile, vorbele anumitor persoane, iar astfel le pot defini. Am putut să prevăd multe lucruri ce urmau să se întâmple între mine și prietenii mei, dar nu le-am putut opri. Sunt imprevizibilă și impulsivă. Faptul că sunt imprevizibilă poate fi un avantaj pentru mine în anumite situații, de exemplu dacă cineva mă jignește nu poate ști la ce să se aștepte de la mine. Nu duc lipsă de imaginație bogată

Ut pictura poesis

sau creativitate. Mi s-a zis că sunt cuminte și în parte sunt de acord. Încerc să fiu cât mai conștiincioasă și perseverentă. Îmi place școala și îmi place să învăț.

Am câteva pasiuni. Una dintre ele este activitatea de a cânta la pian. Iau cursuri din clasa a treia și am învățat multe piese. Unele dintre acestea sunt :” Alla turca”, de W. A. Mozart,” Dans ungar”, de Johannes Brahms, ”Heal the world”, ”Sealed with a kiss”, ”Habanera from Carmen” de George Bizet.

Acestea fiind spuse, urmează să îmi cunoașteți personalitatea după ce veți citi compunerile care mă definesc.

Descrierea unei persoane...

de Ilinca Lupu

Un om....o persoană simplă.....nu foarte sofisticată.....nu foarte înaltă.....nu foarte slabă.....nu foarte sociabilă. Se mulțumea cu o singură îmbrățișare, un singur zâmbet din partea oricui....în special din partea ei....s-ar fi simțit nemuritor, can rai dacă ar mai fi avut parte măcar o dată de asta.....din partea ei....o dată.....atât.....o dată....Un pulover gri, schimoșat ce îi acoperea abdomenul era asortat, la întâmplare, cu o pereche de blugi largi de un albastru marin cum nimeni nu mai purtase sau văzuse vreodată.

Stătea la fereastră, cu ochii închiși, briza de primăvară târzie crăcorindu-i fața, puțin încruntată, parcă tristă...Pe fundal răsetele copiilor din fața blocului îi făceau acea amintire și mai dureroasă.

" Nu am vrut....Nu am știut....Nu am crezut....." acestea sunt cuvintele ce i se derulau în minte, ce îi măreau bătăile inimii.....Nu rezista să-și aducă aminte toată acea zi, acele momente, sentimente....

Deschide rapid ochii și respiră adânc de câteva ori.....se uită spre geam gândindu-se ca poate ciripitul sau fericirea celorlalti îl va face să uite pentru o clipă de acele gânduri negre.....dar se înșelă.....În fața lui ,un cuplu de tineri, stăteau și vorbeau, zâmbeau, râdeau, chicoteau....într-un cuvânt: erau fericiți.....Își aminti de acele seri în care petrecea ceva timp și cu ea prin parcuri, hrănind porumbeii oferindu-i în dar câte o ciocolată și un buchet de trandafiri albi (câteodată chiar fără vreun motiv). Dar acum nu mai e așa.....când ieși cu iubitul/iubita /prietenul/prietena/prietenii prietenii nu te bucuri de eveniment ci că ai ceva de postat pe Twitter, Instagram, Facebook etc. Acum parcă am fii sclavii internetului, fiind obligați să postăm zilnic câte ceva! Atunci un mic zâmbet fu schițat pe fața lui...

În spatele lor, o mașină roșie părea neatinsă de ani buni..... ușa era decorată cu zgârieturi, rugină, noroi.... și sânge (cred-adică e greu să-ți dai seama având în vedere faptul că mașina e roșie)

Era a lui....o privea cu scârbă, ură.....era supărat.....dorea să uite tot, dar era prea greu....A lăsat-o acolo....20 de ani....20 de ani de la acel accident teribil ce ar fi înghețat pe oricine ce ar fi fost acolo.....într-un fel nu se simțea vinovat pentru că nu reușise să facă mai nimic.....doar că se simțea vinovat pentru ce i se întâmplase ei.....frica, durerea, amețea, nervositatea, panica îl acaparară

“A fi sau a nu fi”

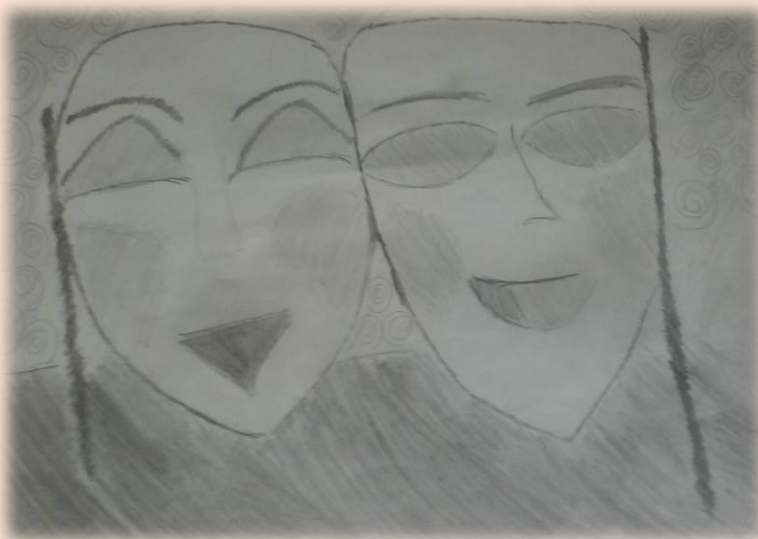
Ut pictura poesis

făcându-l să uite cine era, ce se întâmplă, unde e și de ce e acolo.....deci da, oricine ar fi înghețat acolo.....Dar ea nu mai există, a fost pierdută în acea agitație la fel ca inima lui.....

Își scutură de câteva ori capul urmând ca un oftat lung și trist să acopere glasul vesel și plin de viață al copiilor. Se întoarse, în spatele lui fiind așezat un fotoliu negru lângă care se află o masuță mică de plastic cu un ceainic și o cană de porțelan antic. Se așază ,apoi sorbi din ceaiul de iasomie. Luă o înghițitură după își arajă mustața așa cum îi plăcea ei. Își lăsă capul pe spate lăsând părul castaniu, ochii verzi ce odată au fost confundați cu două smaralde oferite în dar la nunta lor, buzele crăpate, obrajii scrijeliti cu gropițe adânci să îi contureze chipul de om simplu...nu avea nimic de oferit, nici de primit....Măinile aspre, reci, stăteau încrucișate pe pieptul zdrobit de greutatele trecutului.

Adormise....nu mai adormise de mult.....sentimentele, emoțiile, trăirile erau prea greu de controlat.....chiar și după atâta timp.....Câteva picături nevinovate udară obrajii tăiați ca pe niște flori ofilite. Îl durea, dar nu-i păsa, se obișnuise.....parcă erau prieteni....acum nu mai contează ce simțea.....luase sfârșit totul.....lăsă durerea să-l doboare, amintirile să-l distrugă.....înțepenii, corpul devenind o piatră....așa cum toate zilele erau pentru el....păcat că nu realizase cât a

pierdut.....se gândea doar la faptul că era pierdut în libertate....

Desen: Maria Manole

Cine sunt eu?

de Simone Alexandru Balcan

Sunt doar un copil de treisprezece ani. Cred că deja mi-am format o rutină. Mă trezesc la aceeași oră, sunt obligat să mănc, să merg la școală, să-mi fac temele... Și mă întreb , " Oare chiar merită?". Mi-a luat timp să înțeleg că asta e viața, asta sunt obligat să fac, dar tot mă întreb " de ce? ".

Îmi place să cant la chitară, îmi place să fiu liber, îmi place vara dar și iarna, defapt am ajuns să cred că îmi place totul.

Ut pictura poesis

Ciudat, nu? Uneori nu înțeleg ce e cu mine, mă întind în pat și încerc să-mi dau seama unde greșesc și cel mai des de ce îmi tot pierd timpul aiurea. Aș putea face atâtea lucruri interesante , și benefice pentru mine și sufletul meu... dar eu stau, stagnez ca o piatră. E urât... nu îmi place, mă dezgustă. Îmi place natura. Când mă aflu într-un spațiu deschis, cu multă verdeață mă simt zen, una cu natura. Mi-aș dori sa locuiesc undeva pe un munte cu mai mulți prieteni... Ar fi frumos. Să trăim din ce producem , să oferim pământului ce i se cuvine. Fără poluare și fără conștientizarea că dacă contiunăm așa, poate nepoții nepoțiilor noastre nu o să mai aibă unde să trăiască. Îmi place școala. Mulți nu o plac din cauza temelor, a profesorilor sau a nu știu ce motive. Eu cred că dacă îți place școala și ea o să te placă. Nu e foarte complicat. Trebuie să ai gândire pozitivă și un zâmbet larg pe față.

Multe am putea face... multe aș putea face de exemplu , dar... Nu o facem. Asta este, nu putem fi perfecți. Perfecțiunea nu există. Acel defect al tău te va face perfect, ține minte! Poate unii au înțeles ce am vrut să exprim prin această cârtică, poate alții nu, dar cum a spus si Ion Creangă , " Multe prostii ăi fi cetit de când ești. Cetește, rogu-te, și ceste rânduri și, unde-i cede că nu-ți vin la socotelă, ie pana în mâna și dă tu altceva mai bun la iveală , căci eu atâta m-am priceput și atâta am făcut. '

Eu

de Raluca Gribincea

Poate sunt o vedetă cunoscută, poate sunt un om obișnuit sau poate sunt doar eu. Nimeni nu știe ce gândesc, ce vreau să zic. Nici eu nu știu de ce mă aflu aici să scriu când tu citești, nu știu. Nu știu multe lucruri despre mine, cine sunt cu adevărat și de ce trăiesc. Poate acum mă gândesc la o carte, la un film sau poate chiar la mine.

Poate nu sunt ceea ce par, ce vor alții să par. Poate par dură deși sunt bună, poate par rea deși sunt blândă, poate par scundă deși în interiorul meu se ascund o sută de mine de zece ori mai înalte. Poate par cu sânge rece deși și eu am sentimente sau chiar poate sunt o altă persoană.

Persoana care vor ei să fiu, ei, care nu mă cunosc, nu știu nimic despre adevărata EU, dar pretind că știu totul. Ei nu știu dacă sunt copilăroasă sau sunt deja matură, dacă încă mă mai uit cu sora mea la desenele animate sau deja am uitat să-mi mai petrec timpul cu prietenii.

Ei ar trebui să știe că nu mă schimb și nu mă comport după cum vor ei. Eu nu am o mască ce mi-o dau jos de fiecare dată când sunt în preajma a mai multe persoane cu un comportament diferit. Masca aceea sub care cred ei că mă ascund este defapt în interiorul meu. Masca aceea se numește SUFLET și mă ajută tot timpul când am de luat o decizie importantă, cum ar fi să aleg cine voi fi în continuare pentru că cine am fost și cine sunt am ales deja data trecută.

Bătrânul..

de Carolina Nunu

Avea înfățișarea unui apostol din icoanele străvechi. Cu ochii azurii ca seninătatea cerului, cu părul lung, adus ușor pe spate și barbă cu fire cărunte, cu un zâmbet călduros în colțul ochilor, ne primea întotdeauna cu brațele deschise și cerea soției să ne aducă mere, nuci.

În atelierul lui erau tot felul de obiecte sculptate în lemn, candelabre din coarne de cerb, rame de tablouri, uneltele care stăteau rânduie într-o ordine sfântă. Mi-a dăruit și mie o casetă frumos ornamentată cu o pernuță de catifea roșie în interior, spunându-mi să-mi țin bijuteriile, dar să-mi pastez și sufletul neatins.

Într-o zi, o veste tristă m-a lovit din senin. Bătrânul trecuse pe lumea cealaltă, lăsând în urmă lacrimi și regret. Ne-am dus în casa lui să alinăm durerea doamnei. Obrazu-i plâpând părea că râde cu tristețe. Ne-a trimis în pod să aducem câteva obiecte necesare slujbei. Am intrat pășind tiptil într-un spațiu întunecat, mirosind a mere uscate, un parfum dulce acrișor. Într-o ordine desăvârșită am văzut o mulțime de cutii, fiecare purtând o etichetă pe care scria ce conține. Un adintre ele nu avea nimic scris așa că am desfăcut-o cu sfială și cu gesturi febrile și am văzut gheme de sfoară, cuie, lăntișoare, șuruburi. În cutie era o foaie veche, arsă de trecerea timpului unde era însemnat: “Lucruri care se mai pot folosi încă ...”

Arată ca un domn adevărat, din fotografiile de epocă, cu statură armonioasă, față ovală, obraji puțin lăsați, ochii albaștri care îi dădeau un aer cam distant și rigid, părul alb imaculat care

odată fusese blond. Făcea parte dintr-o familie nobilă, avea și un nume polonez, iar tatăl fusese administratorul domeniilor regale. În casă lui se vedeau portretele părinților, nobili frumoși, galanți. Bijuteriile mamei erau fascinante, dar se pierduseră în băltoarea războiului. Nepoții îl priveau cu admirație, ascultând atent poveștile din vremurile apuse.

A murit. Dumnezeu să-l ierte! Ajutându-o pe doamnă să rearanjeze am găsit niște scrisori. Le-am citit și am descoperit că erau dedicate doamnei. Erau atât de pline de pasiune, încât mi-am dat seama cu tristețe că nu l-am cunoscut cu adevărat.

Oglinda adevărului..

de Ilinca Straton

Fiecare om are propria individualitate, suntem originali, însă dintr-un motiv sau altul preferăm să îi copiem pe ceilalți, să nu arătăm exact ceea ce simțim sau gândim cu adevărat. Este vorba probabil de teama de a nu ieși în evidență și a fi "diferiți". În zilele noastre, a fi diferit capătă deseori o conotație negativă, în sensul că nu se referă la o persoană originală și deosebită, ci la una care este incapabilă să fie la fel cu ceilalți, de a se integra, mentalitate care este de altfel una total greșită.

De ce e bine să fii diferit?

Adevărul este că...

Nu există un răspuns bine definit.

În opinia mea, a fi cu toții identici ar fi cel mai plictisitor lucru. Să ieși din mulțime, să te evidențiezi printr-o faptă, vorbă, părere

sau chiar printr-o pasiune este o calitate, nu un defect. A sparge monotonia este un lucru dificil, dar sursa infinită de unde ne putem inspira întotdeauna pentru a avea idei originale este numai imaginația noastră.

Când vine vorba să mă autocaracterizez (din punct de vedere moral) sau când trebuie să îmi analizez calitățile și defectele, îmi vine greu să îmi transpun ideile pe hârtie. Totuși, cred că mai multor persoane li se întâmplă asta, deoarece dacă iei în serios acest exercițiu de a-ți împărtăși cu altcineva atuurile și defectele, ți-ar fi teamă ca cei din jur să nu își facă o părere greșită despre tine. Cel puțin așa eram eu.

Mă consider o persoană ambițioasă, muncitoare, serioasă (uneori poate puțin cam prea serioasă), perseverentă, însă care are și mari defecte: lipsa încrederii în forțele proprii, faptul că îmi pasă prea mult de părerile celor din jur și firea retrasă, timiditatea, lipsa de comunicare, teama de eșec și probabil mai sunt câteva pe care nu le-am descoperit încă, dar sunt sigură că vor ieși la iveală cu timpul.

Anul trecut am făcut un experiment cu toată clasa. Fiecare elev avea câte o foaie pe care o dădea din mână în mână, iar ceilalți copii trebuiau să scrie câte un defect și câte o calitate. La finalul orei, toți au avut câte o foaie plină cu atururi și defecte. Am aflat astfel că mulți dintre colegii mă văd ca pe fată deșteaptă, harnică și muncitoare. Trebuie însă să fiu de acord că uneori s-ar putea să fiu cam supărăcioasă, dar asta nu pentru că vreau să atrag atenția sau ca să par severă, ci pentru că uneori mi se întâmplă să nu îmi ating obiectivele. Mulți colegi îmi spuneau

atunci că nu sunt prea înaltă, însă cred că această trăsătură nu este un defect, căci statura nu prea ține de tine.

Acum însă, sunt sigură că părerile celorlalți s-au schimbat. Știu sigur că mulți mă consideră tocilară sau obsedată de școală, doar pentru că încerc să învăț mereu și să obțin note bune. Doar pentru că suntem în clasa a VII-a nu înseamnă că trebuie să ne lăsăm de învățat ca să părem "cool" sau "șmecheri". Cred că în ziua de astăzi cine învață mult este luat peste picior, fapt cu care nu sunt deloc de acord. Poate că mai nou unii cred că încerc să mă dau mare și că vreau să fiu în "centrul universului" învățând, fiind activă la ore sau luând note bune. Poate chiar și unele persoane apropiate cred asta în sufletul lor, nu știu. Să fii diferit este un sentiment unic, iar cei care nu știu să aprecieze acest dar, nu vor reuși să răzbată în viață.

Desen: Ilinca Straton

Ut pictura poesis

O nouă poveste...

de Mălina Maria Turtureanu

Îmi amintesc acum totul... Toate râsetele, toate jocurile, toate îmbrățișările, căldura de pe atunci a brațelor anonime, toate cântecele, toate zâmbetele, toate speranțele, toate lacrimile... absolut tot... și, de fapt, nimic...

Mă uit acum la mine... văd o adolescentă creativă, talentată, după cum spun alții, căci eu încă nu m-am prea convins de acest lucru, și... copilăroasă... Încerc să par matură în gândire, în comportament, în ceea ce scriu sau citesc, dar tot un copil rămân... Uneori, seara, la culcare, mi se întâmplă să privesc stelele aflate la mii de kilometri depărtare și mă gândesc la ce am fost și la ce am devenit... Îmi aud din nou vocea, aparținându-i acelei fetițe inocente cu părul bălai, ce spunea că va deveni mare actriță pe scenă sau cum cânta ea când se trezea dimineața și vedea chipul mamei aplecat asupra ei... Dacă aș mai avea acum puterea să cânt dimineața...

Abia acum realizez că... tot ce am fost eu... se schimbă... de la fetița care la

fiecare pas se împiedica și avea nevoie de mama și de tata, la tânăra care își trânteste ușa în spatele ei când intră în cameră și nu mai vrea să vadă pe nimeni pentru

următoarele ore... E o schimbare! Eu cu părinții mei am avut dintotdeauna o relație bazată pe sinceritate și, din fericire, încă avem, dar nu pot să spun că nu au existat momente când pur și simplu îmi doream doar să nu vorbesc cu nimeni, închizându-mă în cameră și scriind în jurnal...

Cred că este... normal, într-un fel... este vârsta la care vrem să ne câștigăm independența, libertatea... și eu vreau, dar... știu că asta poate însemna să pierd tot ce am avut până acum...

*Desen: Mara
Moișanu*

Mi-ar plăcea să știu că pot cumva să le păstrez pe amândouă... dar între copilărie și adolescență n-am văzut până acum o cale de compromis...

Ut pictura poesis

Teoretic, se spune că la vârsta de 13/14 ani devii „adolescent”. Asta înseamnă că sunt deja o adolescentă? Nu știu de ce, dar mi se pare un cuvânt periculos... Adolescența este perioada cea mai încărcată a vieții, de-a lungul căreia ne dorim să acumulăm cât mai multe informații despre noi înșine și despre oamenii din jurul nostru... Avem nevoie de ajutor în privința asta, deoarece pot exista copii care să se grăbească să se maturizeze, pierzând astfel toată inocența și bucuria, poate, pe care au avut-o cândva!

Eu... nu vreau să mă grăbesc nicidecum, mi-ar plăcea să las lucrurile să se întâmple în ritmul lor, la timpul lor; vreau să încerc să mă bucur de copilărie cât o mai am, lăsând fiecare zi să-mi aducă un nou joc, o nouă poveste... Și cu fiecare poveste, vreau să mă descopăr pe mine, să-mi cunosc slăbiciunile, fricile, sentimentele... Vreau să-mi dau seama pe cine mă pot baza, pe cine pot conta să-mi răspundă la întrebări, pe al cui umăr pot să sprijin capul când plâng sau cui pot să-i încredințez zâmbetul meu când sunt fericită...

Mi-aș dori să pot avea curajul să las adolescența să mă schimbe în bine, dar să pot să-mi păstrez amintirile despre mine, să pot să vorbesc cu părinții când simt nevoia s-o fac; vreau să învăț să fiu matură în gândire, dar vreau, în același timp, să pot să-mi păstrez inocența, frumusețea, și poate chiar naivitatea copilăriei în privirea și în zâmbetul pe care i-l adresez mamei dimineața!

Știu că acest lucru nu va fi deloc ușor, dar eu consider perioada asta ca pe o nouă provocare, pe care vreau să o accept și să o câștig! Îmi doresc ca tot ce va veni „nou” pentru mine să mă transforme într-o persoană diferită, dar să rămân la fel...

Nu știu dacă are sau nu sens, dar știu că oriunde și oricând, la orice vârstă, fetița de acum câțiva ani va rămâne în mine...

Așadar, chiar dacă înainte mă speria acest subiect, acum spun cu mândrie că sunt pregătită să cresc și să mă maturizez! Până la urmă, adolescența este tot o poveste ce așteaptă să fie scrisă... iar mie îmi *place* să scriu povești!

Copilăria - o lume mirifică

de Andrei Velicescu

Copilăria este un taram magic. Nu stim unde și când începe și nu stim când și unde se termina. Copilăria este singurul moment al vieții în care trăim totul cu maxima intensitate. În care radem și plangem în aceeași zi, în care ne suparam și iertăm în câteva secunde, în care suntem singuri și totodată cu toată lumea.

Copilăria este lumea mirifică din care lipsește tristețea. Aici, copiilor li se citește mereu pe fețe veselia, iar grijile îi ocolesc cu încăpățănare. În acest tărâm al fanteziei, buzele lor știu doar să râdă, iar sufletele lor zboară precum fluturii suavi în lumina caldă a soarelui de primăvară. Inocența cu care copiii își trăiesc copilăria este asemenea

Repere ....de suflet

Ut pictura poesis

gingășiei prin care florile gustă din splendoarea vieții.

Atunci când vorbesc despre copilărie, primul meu gând este legat de cel mai frumos lucru pe care îl are orice om pe această lume: mama. Zâmbetul ei cald m-a întâmpină de la primele secunde de viață. Glasul liniștit mi-a șoptit povești seară de seară și mi-a deschis drumul spre calea viselor frumoase. Chipul ei luminos mi-a călăuzit pașii pe tot parcursul copilăriei. Pentru copilăria mea, mama a fost pentru mine exact ce înseamnă razele soarelui pentru petalele plâpânde ale unei flori: viață și speranță. Dacă alipesc cuvântului copilărie termenul bunătate, în fața ochilor minții, precum o icoană, îmi apare figura blândă a bunicii. Zilele însorite de vară petrecute cu ea, mirosul teiului din fața casei ei ce inunda parcă întreg orașul, sunt imagini vii care îmi bucură memoria și mă fac să zâmbesc. Grija cu care m-a crescut atunci când stăteam la ea mi s-a întipărit adânc în minte. La fel și mirosul prăjiturilor delicioase pe care le făcea cu dragoste pentru mine, pe care îl simt și acum în nări. Copilăria nu ar fi completă fără primii ani din viața de elev, perioadă în care învățatoarea noastră se străduia din răspuțeri să ne educe și să ne formeze, în funcție de aluatul din care eram construiți fiecare. Școala rămâne un capitol special din lumea copilăriei mele, o etapă plină de bucurie și împliniri. Copilăria va rămâne mereu proaspătă în memoria mea și va fi în permanență un reper despre ce înseamnă fericirea. Atât timp cât voi avea în suflet o bucătică din copilăria mea fericită, cred că îmi voi putea păstra un zâmbet pe față,

indiferent de încercările prin care mă va purta viața.

Mama, fântână divină

de Smaranda Sandu

Mama-i ca un brad
Pe un vârful de munte,
Este ca o mare stea
Într-o constelație

Ea e balerina
Cea plină de grație
Dintr-o piesă teatrală
Ce face senzație

Este o plăcere
S-o auzi cântând,
Ea este veriga lipsă
Din al primăverii cânt

Ochii ei cei verzi,
Păru-i auriu,
Altă mamă-n lume
Ca ea nu mai știu

Ut pictura poesis

Un suflet de aur

de Pelaghia Panțiru

Cu pași înceți și scurți, se îndreaptă spre casă, pe o potacă abătută din pădure.

Cu un toiag micuț și strâmb pe care se sprijină, merge singură, tăcută. Spatele îi este aplecat ușor în față, semn al trudei și al grijii de atăția ani. Privește în jos. Și acum este grijuluie. Poartă pe cap un batic, care îi acoperă părul lung și drept, care acum este strâns și împletit. A devenit alb, ca neaua. Dar ea nu știe de ce, îl cunoaște tot ca fiind auriu și mătăsos a înainte. Baticul este brodat, cu modele de flori. Ține la el. Este singurul pe care l-a păstrat de la mama ei. Îl poartă mai mereu. Îi aduce aminte de ea...

Are un port popular. Cămașa de mătase este albă, mereu curată, cu modele roși, de flori. Fusta este lungă, până în pământ, iar catrința care o acoperă are modele roși și negre. Abia i se văd opiniile micuțe, în timp ce pășește atentă.

Se oprește. Își ridică încet privirea spre cer. Copacii înalți parcă au ocolit acest loc, iar bătrâna poate vedea cerul de azur. Pare un lac limpede, netulburat. Soarele strălucește atât de tare, încât este nevoită să lase privirea în jos. Și-o coboară încet și își continuă drumul.

Pădurea devine din ce în ce mai rară până când se termină. Se pare că potaca a adus-o la ieșire.

Urcă încet un delușor. Îi este greu. Se sprijină cu toiagul, dar alunecă. Se ridică ușor și continuă să meargă. Nu este departe de o portiță la care vrea să ajungă, dar i se pare că drumul este lung.

A obosit. Se odihnește. Își ridică baticul și și-l așază din nou. Privește spre pădure. Așa este ea, îi place natura. Apoi mersul îi devine treptat până când ajunge la portiță. Este veche, trecută de vreme. O deschide și intră în curte. Admiră florile pe care ea însași le-a sădit și le-a îngrijit. Admiră și cireșul înflorit. Se scutură ușor o ploaie de miresme.

Deschide ușa casei și intră în ea. Este singură, dar păstrează în inima ei nenumărate amintiri.

Se așază pe un scaun. Se gândește. Fața îi este întristată. Își închide ochii albaștri și micuți. Chipul uscățiv transmite înduioșare.

La ce se gândește? Poate îi este dor de cineva drag... Poate își aduce aminte de alte vremuri... Poate contemplează la viața ei, la tot ceea ce a făcut... Sau poate este doar obosită...

Se ridică și intră într-o cameră. Udă florile dintr-un ghiveci. Pe o măsuță, găsește o fotografie. Ea a pus-o acolo, altădată. O ia în mâinile micuțe și o privește. Înfățișează trei chipuri. Se uită la ea timp îndelungat. O rază de lumină, de speranță se aprinde în inima ei cea mare. O lacrimă ușoară i se prelinge pe obraz. De bucurie sau de tristețe? O pune la loc.

Afară începe să plouă. Picături mari, reci de apă ud pământul și florile. Privește pe fereastră. Zâmbește.

Aude zgomotul picăturilor care cad, aude un lătrat și niște sunete cristaline. Vede un câine care trece pe la poartă, apoi niște copii care aleargă după el. Îi plac copiii, îi plac și animalele. Povara atâtor ani nu o mai întristează. Se bucură.

Cine este ea? **O bunică.**

Repere ....de suflet

Ut pictura poesis

Mama

de Raluca Gribincea

Nu poate fi altcineva care are același suflet curat și binevoitor ca al mamei mele, care îmi dă sfaturi de succes la greu și care mă alină mereu. Este doar mama!

Mângâierea ei blândă și suava atingere de care mă bucur mereu și care nu lipsesc niciodată la nevoie și nu numai, nu pot fi uitate. Lacrimile-i curg în deșarta tăcere cu amintirile deja uitate. Încearcă să se ascundă, dar nu poate. O cunosc foarte bine.

Ochii ei sclipesc din ce în ce mai tare, sunt inconfundabili. Privesc la mine, stai, nu e așa, doar mi se pare. Privesc în adâncuri, spre o altă lume. Au uitat să mai clipească. Imaginea pe care o vede e din ce mai înțețoșată. O lacrimă îi curge, urmată de alte trei. Mă îmbrățișează, zâmbeste. Dorește să spună ceva, dar se abține. De ce? Pleacă, pașii ei se văd un timp apoi dispar. Nu se mai văd, nici ea nu se mai vede. Haina ei albă și părul șaten abia că se zăresc în depărtări albastre. Dispare încet, încet lăsându-mă în urmă. Dar eu o simt, e aici, lângă mine și mă îmbrățișează ca mai înainte, așa cred.

O țin de mână, sunt inconștientă și mă las purtată de vânt, de adierea sa. Măinile-i se fac din ce în ce mai mici și parcă se scurg din palmele mele.

Deodată deschid ochii și mama e lângă mine. O simt, mă simte. Leșim la plimbare. Un porumbel alb, ce mi se părea foarte cunoscut se așează pe umărul meu. Mă privește. Pare că ochii lui sunt căprui exact ca ai mamei. Îmi pune un colier din pene albe. Mama numai este aici.

Și-a continuat drumul înainte, pe poteca îngustă, iar eu am rămas nemișcată și tristă.

Toate trăirile, emoțiile și faptele mele ies din mine. Cum? Nu știu! Le văd pe toate fix în ordine, iar linia de orizont din fața mea nu este capătul drumului meu. Este o nouă lume cu alte trăiri. Dacă până acum mama m-a ajutat să-mi creez un viitor frumos, de aici continui singură! Sunt sigură că tot ce s-a întâmplat mai devreme a fost real, dar din păcate a fost o iluzie!

Desen: Ramona Hondru

Ut pictura poesis

Raiul ca o bibliotecă

de Vlad Ibrian

Taina picturii

de Carina Ioana Sîrbu

M-au fascinat întotdeauna bibliotecile. Mi se par atât de misterioase, de speciale, de impresionante. Îmi place să descopăr felul în care oamenii aleg să ordoneze cărțile într-o bibliotecă, să mă gândesc cum le-aș fi aranjat eu dacă ar fi fost ale mele. Dar nu m-am gândit niciodată că din toate cărțile unei biblioteci poți alcătui chipul unui om.

Răsfoind o carte de istoria artei, am descoperit un tablou care mi-a atras atenția. "Bibliotecarul" de Arcimboldo. Este vorba despre un portret alcătuit din cărți. Ce modalitate interesantă de a sugera că bibliotecarul și obiectele pe care le îngrijește, le studiază și le prețuiește constituie o singură ființă! Obrajii, nasul, fruntea, mâinile, îmbrăcămintea sunt reprezentate prin volume de diferite dimensiuni.

Pictura e realizată în tonurile toamnei-arămiu, roșcat, maroniu-sugerând sobrietate și mister. Figura bibliotecarului pare a fi a unui înțelept cufundat în propria lume, căutând răspunsuri la întrebările fundamentale: Cine sunt? De unde vin? Unde mă duc?

Portretul bibliotecarului mi-a rămas în minte pentru că a fost realizat din mai multe straturi, pentru că lumea reală și cea ficțională fuzionează în mod surprinzător.

Oare cum e Raiul? Cum arată locul acela. Ți-l poți imagina în foarte multe feluri, ca un loc de odihnă perfect, o grădină uriașă, nesfârșită sau ca o bibliotecă fără sfârșit și început.

O bibliotecă printre norii pufoși, oare cum ar arăta... Probabil ar fi cel mai liniștit loc din lume, ținând cont că e Raiul și în același timp o bibliotecă. Poate că, fiecare carte ar reprezenta viața unui om. Ar fi minunat să poți retrăi viața marilor oameni ai Pământului citind o carte și nu mă refer să-ți imaginezi... ci să vezi prin ochii acelei persoane toate trăirile ei.

Însă cred că ar fi cam greu să ți urmărească atâtea cărți, în rafturi lungi, de parcă nu s-ar termina. Și oare cine le ține în ordine, să nu se piardă, sau să fie furate și oare care e pedeapsa pentru pierderea lor? Probabil că sunt o mulțime de "angajați" care fac acest lucru.

Cred că ar trebui să fie și o secțiune doar cu toate cărțile care au fost scrise pe Pământ, adică, dacă ai vrea să știi totul, sau aproape totul. Însă în afară de rafturi infinite.

Apoi, oricum nu vom putea ști niciodată, atunci timp când suntem pe Terra, odată ajunși acolo, nu ne mai întoarcem, însă ar fi măcar frumos dacă am ști unde ajugem după aceea.

Ut pictura poesis

Biblioteca din rai

de Maria Manole

Raiul este pentru mine un ținut al idealurilor unde pot face ce vreau și pot avea tot ce îmi doresc. O bibliotecă este alcătuită din multe cărți. Fiecare carte conține întâmplări diferite în care îmi place să mă imaginez. Dar ce ar fi o carte fără personaje? De multe ori m-am gândit că în Rai există îngeri care au cel mai frumos glas. Oare cei ce au spus primele basme și povești s-au inspirat de la îngeri și sfinți când au creat înfățișarea zânelor? Eu cred că da. Raiul ar putea cuprinde toate ținuturile fantastice din basme și legende, în care există copaci cu fructe de aur. Dar nu cred că Dumnezeu s-a limitat în a crea doar fructe de aur. Aceasta este percepția omului, care are o imaginație limitată și căruia nu îi sunt destăinuite toate secretele lumii. El trebuie să merite să descopere adevăratul Rai, iar până atunci se bucură de frumusețile lumești, cum sunt și cărțile

Mi s-a întâmplat să visez că sunt în Rai. Ceea ce am văzut erau priveliștile pe care mi le imaginam când citeam o carte. În vis mi-au apărut toate personajele pozitive în toată frumusețea lor. Ei bine... din păcate am văzut și personajele negative care transformau visul în coșmar. Astfel am realizat că Raiul este ținutul faptelor bune și al oamenilor buni, iar personajele negative nu vor apărea niciodată acolo deoarece pentru ele este creată o altă lume.

Aceasta este și diferența dintre bibliotecă și Rai. O bibliotecă ne prezintă lumea pământească care aspiră să ajungă în locul ideal, în Rai.

Ceea ce este nemaipomenit într-un vis este faptul că pot avea puteri supranaturale, de exemplu pot zbura. În cărți foarte multe personaje au puteri supranaturale. Și în Rai, în visul meu puteam avea puterile lor

Nemurirea...Ce om nu și-ar dori să fie nemuritor? Acest dar îl au doar cărțile și personajele lor și doar cei ce trăiesc în Rai.

Biblioteca e raiul pe pământ...

Prietenia

de Smaranda Sandu

Când un prieten ți-e aproape
Totul este mai ușor
El te sprijină, te ajută
Când el pleacă, îți e dor

Prietenia e de aur,
Cu ea totu-i mai ușor
S-o respecti că ea ți-e dragă
E iubire și-ajutor

Să nu uiți cum e-un prieten
Când el pleacă tu ești trist
Voi sunteți mereu aproape
Sunteți de nedespărțit

Ut pictura poesis

Într-o altă lume

de Mălina Curpăn

Eram într-o bibliotecă, cu rafturi prăfuite, picturi vechi ce erau luminate de puținele raze care se strecurau printre crăpăturile ferestrelor. Vântul rece de toamnă se putea simți cu ușurință, pereții fiind gata să se dărâme. Dar nu îmi era frică, chiar dacă acest loc era pustiu, sinistru. Ceva, ca o forță neștiută de nimeni, mă atrăgea în acest loc. Am luat la întâmplare o carte... Era descrisă toată copilăria mea, dar diferit. Se făcea de că eram o prințesă din evul mediu. Viața mea era perfectă. Prea perfectă, iar acesta era doar volumul I... În altă carte eram o actriță celebră care juca la Hollywood, în alta eram pirat sau chiar un avocat celebru. Dar nici una dintre aceste cărți nu era... reală.

Suntem cine vrem noi să fim, aș putea chiar să îmi construiesc o mașină imaginară a timpului, să călătoresc în trecut și să descopăr gândurile lui Shakespeare când scria faimoasa sa carte cu Romeo și Julieta sau să fiu ajutorul lui Einstein și să descopăr secretele minții sale geniale sau chiar să fiu pe vasul lui Columb când acesta a descoperit America...

Dar toate acestea sunt doar în imaginația mea. Suntem atât de absorbiți de viitor și de „Ce ar fi dacă?” încât uneori uităm că suntem în prezent... și că prezentul ne afectează viitorul. Câteodată mă gândesc dacă îmi voi atinge scopul în

viață, idealul... totul să fie perfect, lipsit de griji... dar acestea sunt doar iluziile minții mele care face această lume să fie... exact așa cum doresc eu să fie.

Fotografie: „Biblioteca într-o palmă” colecția personală Grumăzescu

Recenzie - “Nu plânge sub clar de lună” de Heather Davis

Raluca Gribincea

“Tu. El. Luna. Te-ai ars”, scrie Heather Davis pe coperta de pe spatele cărții. Mda, poate pare o carte exagerat de tristă după titlul Nu plânge sub clar de lună, dar sincer nu e așa. Shelby, o fată de 16 ani a fost trimisă de mama sa viregă, într-o tabără de vară, tabăra Semilunii. L-a întâlnit pe Austin Bridges al III-lea, fiu al unei vedete rock, însă acesta ascunde un teribil secret, este vârcolac. Secretul i-a fost dezvăluit doar lui Shelby. Fără o poțiune pe care Austin o ascundea în rucsac, el se

Ut pictura poesis

transforma în vârcolac. Shelby știe bine că nu ar trebui să-și facă atât de multe speranțe, mai ales din pricina faptului că Austin, totuși, e vârcolac, dar arăta atât de bine. Presa știe că familia Bridges ascunde un secret, dar Austin este încurcat atunci când află că fiul unui cunoscut ziarist este și el în tabără.

Punctul cel mai culminant al acestei cărți este într-o noapte când Austin și Shelby fug în pădure, printr-o gaură a gardului, însă cei doi au fost urmăriți de fiul ziaristului. Profesorul l-a prind doar pe el și nu l-a crezut când i-a spus că cei doi sunt în pădure. A fost o idee proastă, dar cei doi nu puteau fi văzuți împreună, separați când ceilalți erau în jurul focului. Austin și Shelby au pornit în căutarea porții taberei. Era lună plină, iar din cauza profesorului, Austin nu avea poțiunea, așa că s-a transformat în vârcolac. Shelby s-a speriat și nemaiputând să continue să alerge s-a întins pe pământul rece. A auzit țipete fiindcă Austin se bătea cu o pumă care vroia să o atace. Dimineață Austin i-a povestit tot ceea ce s-a întâmplat în noaptea aceea și după și-au continuat drumul. Ajunși în tabără, Shelby a mințit în legătură cu ceea ce se întâmplase, dar din păcate ea a fost trimisă într-o altă tabără mult mai strictă în deșert. Dar într-o zi, Austin, cel cu ochii ca cihlimbarul, părul ce mirosea a săpun și geaca neagră din piele a coborât din limuzină și a venit la Shelby.

Această carte a apărut în anul 2011 și a fost pe placul meu. Vă invit să citiți cartea și desigur și volumul doi!

Recenzie - "Pulbere de stele" de Neil Gaiman

Teodora Țugurlan

"Pulbere de stele" este un volum fermecător și magic, o poveste plină de aventuri și imprevizibil, dar mai presus de orice o poveste despre dragoste și speranță.

Volumul începe în Satul Zidului, pragul unde lumea obișnuită se întrepătrunde cu tărâmul zânelor și al creaturilor supranaturale. Mărginit de un zid nesfârșit care ține la distanță străinii care ar putea încerca să treacă granița misterioasei lumi fantastice, Satul Zidului își păstrează cu atenție secretele de-a lungul secolelor.

Totul se schimbă în ziua Bălciului, când Dustan, un băiat din sat, întâlnește o făptură frumoasă și enigmatică, de care se îndrăgostește. Optsprezece ani mai târziu, singura amintire a acelei nopți feerice este fiul lui Dustan, Tristran și asemănarea izbitoare dintre acesta și mama lui naturală, pe care Dustan nu a mai revăzut-o niciodată.

Îndrăgostit de cea mai frumoasă fată din sat, Tristran sfidează regulile cu care a fost învățat întreaga viață să le respecte și trece peste zid în lumea zânelor, încercând să găsească steaua căzătoare în schimbul căreia îi va fi acceptată cererea în căsătorie.

Străin într-o lume bizară și necunoscută, Tristran înfruntă cu fermitate și curaj pericolele care încearcă să îl abată

Ut pictura poesis

de la drumul care-l conduce spre împlinirea celei mai arzătoare dorințe a sa.

Lumea în care pătrunde Tristan este de la început copleșitoare și violentă, o lume populată de vrăjitoare malefice, cavaleri brutali și neîndurători, copaci vorbitori, corsari și blesteme înfiorătoare, dar, dincolo de toate acestea, Tristan întâlnește prieteni loiali, care-l sprijină la nevoie și o fată încâpățânată și frumoasă, care-l ajută să nu se piardă pe sine.

"Pulbere de stele" este un volum despre schimbare și maturizare, un volum în care fantezia și realitatea se îmbină în scene întunecate în care tensiunea este

evoluează încet și firesc, transformându-se de-a lungul capitolelor dintr-o alianță reținută, într-o prietenie sinceră și afectuoasă.

Un basm captivant și înduioșător, alcătuit din magie și mister, "Pulbere de stele" creionează o lume stranie și antemporală care continuă să sălășluiască în imaginația cititorului.

Scriitorul de mare succes împreună cu regizorul Matthew Vaughn ecranizează încântătoarea poveste despre o stea căzătoare care nimerește într-un ținut fermecat și care se dovedește a nu fi un meteorit obișnuit, ci o tânără foarte frumoasă și curajoasă. Rolurile principale, cel a lui Tristan Thorne interpretat de Charlie Cox, fata din sat de care este îndrăgostit interpretat de Sienna Miller, regele a căror fii o vânează pe așa zisa stea căzătoare interpretat de Peter O'Toole și personajele care încearcă să îl abată de la drum, precum căpitanul piraților interpretat de actorul Robert De Niro și un vânzător fără principii și suflet interpretat de Ricky Gervais oferă o ecranizare miraculoasă a cărții "Pulbere de stele".

Desen: Mălina Curpăn

aproape palpabilă. Personajele sunt descrise în detalii vii, care evidențiază atât trăsăturile fizice ale altora, cât și defectele și calitățile care îi caracterizează. Povestea de dragoste dintre Yvaine și Tristan

Recenzie - "La medeleni", de Ionel Teodoreanu

Mălina Postolache

În această vară am citit minunata carte "La Medeleni". Este una dintre cărțile care mi-a atras curiozitatea încă de la primele pagini. Totul era plin de viață, zglobiu. Abia așteptam să descopăr întâmplările celor trei copii, Olguța, Monica și Dănuț.

În primul volum sunt înfățișiți la vârsta copilăriei lor. Olguța, Monica și Dănuț sunt personajele principale ale acestei cărți. În următoarele rânduri aș dori să vă caracterizez personajele.

Olguța este o fetiță îndrăzneată care are încredere în propriile sale puteri. Este prietenoasă și bună cu cei din jur. Are parte de o viață frumoasă, fără lipsuri. Ea are un frate pe nume Dănuț cu care nu se înțelege deloc.

Dănuț este un băiat deștept care se bucură de o educație aleasă. Acesta este într-un conflict continuu cu Olguța. Amândoi stau pe timpul verii la Medeleni.

Monica este o fetiță care a avut parte de o viață nefericită. Este orfană de părinți, iar de scurt timp i-a murit și bunica. Poară o rochiță neagră de doliu. Monica vede lumea cu alți ochi, diferiți de cei ai Olguței și ai lui Dănuț. Acești ochi sunt cei care au varsat lacrima suferinței. Vara, Monica stătea la doamna Deleanu, mama celor doi frați, Olguța și Dănuț .

Una din cele mai importante persoane din viața Olguței era moș Gheorghe. Pe acesta îl întâlnim chiar din primele pagini ale cărții. Acesta iubea foarte mult copiii, dar o afecțiune

deosebită o avea pentru Olguța. Le dădea fructe din livadă, îi dădea în leagăn, le citea din Biblie și le faceau toate mofturile. Moș Gheorghe nu avea copii și nici nepoți, dar avea caii pe care îi îngrijea și le dădea ceva secret ce nu toți stiau, le dădea iubire, ceea ce este cel mai important.

La sfarsitul primului volum, moș Gherghe moare. Olguța a suferit foarte mult. Testamentul lui zicea ca terenul si casa lui vor fi ale Olguței.

"La Medeleni" este o carte de neuitat!

Recenzie - "Manual pentru viață" de Joe Vital

Robert Ursache

Decât să ne uitam la "Lecții de viață" pe Pro Tv în fiecare zi la ora 15, ca mine, mai bine am citi această carte - Manual pentru viață, scrisă de Joe Vital - care este un bun ghid de dezvoltare personală. În aceasta veți învăța cum să trăiți orice clipă la maxim, să fiți voi înșivă, să aveți încredere în propria persoană, să vă acceptați greșelile pentru a persevera și multe altele.

Am primit-o de ziua mea la 13 ani, am încercat să o citesc, dar nu am citit mai mult de 6 pagini. Nu înțelegeam care este sensul acestei cărți, cu ce mă ajută în viață și de ce a dat mama o sumă colosală de bani pe ea. Ei bine, făcând aproape 14 ani, simt o diferență enormă de gândire și exprimare în ceea ce mă privește. Am înțeles că sunt fericit exact atunci când vreau și că nimic nu mă poate opri să fiu fericit. Am înțeles ca o

Ut pictura poesis

freză frumoasă și o cămașă îngrijită îmi pot face ziua mai bună și nici profesorii nu se vor mai plânge de îmbracamintea mea la școală. Am învățat să am încredere în mine și să mă lupt pentru ce am nevoie, aducând argumente stabile împotriva adversarului, chiar dacă este mama, chiar dacă este cel mai bun prieten al meu. Bineînțeles că acest lucru trebuie făcut cu zâmbetul pe buze pentru a crea o atmosferă pozitivă în jur și pentru a nu-i crea persoanei respective gândul că am ceva cu ea. Am învățat că o strângere de mână bărbătească trebuie să fie cât mai plăcută, cu o poziție ușor aplecată pe spate pentru a-i da persoanei respective senzația că sunt un om liniștit și că mă bucur foarte mult că l-am cunoscut. Am aflat că trebuie să te înțelegi cu mama ta încă de mic pentru a te înțelege cu prietena ta, sau nevasta ta în viitor (cu tatăl în cazul fetelor). Certurile în familie nu își au rostul. Am mai învățat că trebuie să ai un program stabil pentru a te obișnui cu cariera ta pe viitor. Am aflat că nu trebuie să judeci o persoană după aspectul fizic sau în cel mai rău caz la prima vedere. Vei face doar să îți înrăutățești ziua respectivei persoane. Lucrul în echipă este un aspect foarte important spre succesul în anumite domenii. La școală, la sport, sau chiar pe stradă. Să poți să lucrezi în echipă spune foarte multe despre propria persoană: că nu ești egoist, că îți pasă și de alte persoane și că ai respect față de ele.

Joe Vital este președinte al companiei de consultanță în marketing Hypnotic Marketing Inc. A fost supranumit :

"Budha al internetului" pentru felul în care îmbină priceperea în marketing cu cea dovedită în domeniile spirituale.

Recomand cu căldură tuturor colegilor care au timp și răbdare să citească o carte bună, care ajută 100% în dezvoltarea personală.

Recenzia filmului "Inside Out"

Carina Sîrbu

Noua producție *Inside out* este surprinzător de complexă, cu personaje animate plăcute copiilor, dar care preferă mai degrabă să se adreseze persoanelor de toate vârstele. Filmul e o explorare a minții umane, o lume pe care toți o știm, dar nimeni nu a văzut-o.

Un film extraordinar despre vârsta devenirii ca om, care captează în mod surprinzător etapa trecerii prin stadiul complicat al adolescenței. Este un salt glorios, cu adevărat creativ și ușor înfricoșător în mintea unei fete ce trece prin niște schimbări tumultuoase pentru că e nevoită să își facă noi prieteni și să se adapteze la o nouă școală, un nou oraș și practic un nou mod de viață.

Când inocența copilăriei lui Riley se apropie de final, în Centrul de Control din mintea lui Riley apare dezordinea. Cu toate că Bucurie, principala și cea mai importantă emoție a lui Riley încearcă să păstreze o atitudine pozitivă. Filmul ne arată cum apar visele, ce se întâmplă cu prietenii noștri imaginari sau cum funcționează gândirea abstractă.

Repere ....de suflet

Ut pictura poesis

Mesajul din finalul filmului se referă la faptul că Tristețea, indiferent cât de dureroasă este, nu trebuie evitată, căci este necesară și esențială iubirii.

Inside Out se încadrează cu succes în topul celor mai vibrante animații marca Pixar.

Recenzia filmului "Orașe de hârtie"

Teodora Țugurlan

Margo Roth Spiegelman, personajul filmului *Orașe de hârtie*, interpretată de actrița Cara Delevingne este o tânără în ultimul an de liceu care îl include în planurile sale aventuroase pe Quentin Jacobsen interpretat de Nat Wolff, vecinul său ce era îndrăgostit de ea încă din copilărie. Lucrurile iau o întorsătură atunci când Margo dispare și aparent nu lasă vreo urmă. Însă Quentin, cu ajutorul unor indicii lăsate subtil de fată, pornește în căutarea ei, într-o călătorie prin cartiere părăsite și "orașe de hârtie". Scopul călătoriei se dovedește a fi altul decât ne poate părea la prima vedere.

Un film amuzant cu gânduri profunde despre viață, o ecranizare plăcută a cărții lui John Green de către regizorul Jake Schreier pentru adolescenți.

Filmul scoate în evidență diferența dintre tipul de educație din familia lui Margo și cel din familia lui Quentin. La fel, autorul lasă să se înțeleagă importanța

cercului de prieteni asupra comportamentului și a deciziilor luate.

Foarte interesantă este partea cu căutarea și descifrarea indiciilor lăsate de Margo. Simbolurile sunt înlocuite cu citate și însemnări pe harta Statelor Unite.

Personajele realiste și amuzante, călătoria și peripețiile prin care trec aceștia, completează un film care explorează prietenia, dragostea și transformările prin care trece orice tânăr, pe măsură ce se maturizează și se desprinde de visele și pasiunile din adolescență.

Alte personaje care îl ajută pe Quentin să o găsească pe Margo sunt prietenii săi, Ben interpretat de Austin Abrams, Radar interpretat de Justice Smith și prietena cea mai bună a lui Margo, Lacey interpretată de actrița Halston Sage oferă amuzament filmului.

Recomand cu drag acest film și sper să vă placă la fel de mult și vouă.

Recenzia filmului "The Hobbit"

Răzvan Leonte

Personajul meu de film preferat este Bilbo Baggins, din seria de filme de acțiune și aventură „The Hobbit”.

Bilbo era în vârstă de optzeci și nouă de ani, când s-a întâmplat un lucru ciudat pentru el. Gandalf, împreună cu alți treisprezece gnomi, niște oameni mici de statură, cu bărbi de diferite culori, bravi și dispuși întotdeauna să își apere casa și

Ut pictura poesis

familia, l-au invitat pe domnul Baggins, într-o expediție pentru eliberarea regatului gnomilor din Pământul-de-Mijloc .

Bilbo acceptă să își părăsească casa, astfel plecând cu tovarășii lui împotriva amenințării orcilor, care sunt personajele negative din acest film, fiind jumătate oameni, jumătate monștri, urâți, respingători, dar în același timp lași și lingușitori .

În drumul său, Bilbo trebuie să se lupte cu păianjeni gigantici, orci călare pe lupi cu dinți însângerați și ascuțiți, dar și cu alte creaturi înspăimântătoare.

Partea cea mai interesantă din drumetia domnului Baggins este atunci când acesta a căzut într-o prăpastie și l-a întâlnit pe Gollum. Acest omuleț cocoșat și fără păr era disperat pentru că își pierduse „Prețiosul”, care s-a dovedit a fi unul dintre misticele inele elfice care aveau puteri speciale.

În timp ce Gollum căuta inelul magic, Bilbo a zărit în pământ ceva galben și strălucitor ca aurul. Acest obiect era chiar inelul creaturii.

După ce domnul Baggins a scăpat teafăr și nevătămat din ghearele lui Gollum, având și inelul cu el, s-a întors în tabăra lui, continuându-și drumul spre Muntele Erebor, apărut de înfricoșătorul dragon Smaug ...

Bilbo s-a dovedit prietenos, săritor, comic când venea vorba de glumit, curajos să plece într-o aventură în care putea chiar să și moară și dispus să își lase viața liniștită pentru țelul lui măreț .

Acesta este domnul Bilbo Baggins, personajul pe care îl voi ține minte mult

timp .

Recenzia filmului "District 9"

Andrei Bîrsă

Există multe categorii de filme. Fiecăruia îi place alt tip : comedie, dragoste, filme polițist. Una dintre categoriile mele de filme preferate este cea S.F. Într-o vară am văzut un film pe nume „District 9”.

Probabil unii dintre voi l-ați văzut deja fiind unul foarte special. Este vorba despre venirea extraterestrilor pe Terra , dar nu ori ce fel de vizită , ci una de lungă durată . Probabil vă întrebați ce înseamnă „district”? Când au venit creaturile de pe altă planeta, oamenii le-au creiat un loc special unde să stea departe de populație . La început a fost district 1,2,3 .. până la 9 . Probabil sunteți obișnuiți când auziți de filme cu extraterestrii să vă gândiți numai cum aceștia ne invadează și ne distrug, dar de data aceasta este fix invers. Extraterestrii sunt personajele pozitive, aceștia fiind batjocoriți și chinuiți de către oameni.

Ei au niște condiții de viață groaznice: trăiesc în niște garaje din tablă, pot mânca doar mâncare de pisici deoarece este singura pe care o suportă și dacă nu se supun regulilor sunt omorați. Singurii oameni care pot intra în District 9 sunt echipe înarmate și pregătite pentru o luptă cu un extraterestru dacă va fi nevoie.

Repere ....de suflet

Ut pictura poesis

Împreună cu ei, uneori mai vine și un reporter care prezintă cum trăiesc aceștia. De fiecare dată când veneau trebuiau să verifice dacă dețin vreo armă sau ceva cu care pot riposta. Într-una din case au găsit foarte multă aparatură extraterescă ce a fost confiscată. Reporterul umblând printre lucruri a găsit ceva ce părea destul de important. Încercând să-l deschidă a fost stropit cu o soluție, după care a pus obiectul într-o pungă de dovezi. După câteva ore simptomele au început să apară. La început i-au cazut unghiile după care mâna s-a transformat în una de extraterestru. Normal ar fi trebuit să moară repede, dar pentru că celulele lui au făcut un contact bun cu cele ale unei ființe de pe altă planetă va supraviețui.

Savanții la început au făcut teste pe el dar acesta a reușit să evadeze, începuse să țină la extraterestrii. Cu cât mai mult trecea timpul transformarea avansa, iar reporterul devenea din ce în ce mai mult o creatură. Acesta s-a dus în District 9 știind că acolo echipele nu-l vor găsi. A doua zi s-a dus la posesorul obiectului ce l-a împrăștiat cu o toxina, acesta făcând un pact cu extraterestru. Dacă reporterul îl ajută recuperarea obiectului confiscate, el avea să îl ajute pe om să își revină la normal să se poată întoarce la familia lui. După ce au recuperat cea mai importantă piesă, noul său prieten i-a arătat că nava dispărută acum 20 de ani se află sub garajul lui, iar cu aceasta avea să ajungă la nava mamă. Peste câteva ore echipele speciale au găsit locul exact unde se află subiectul. Când au

ajuns au avut de dus o luptă grea versus tehnologia extraterescă. După ce toate echipele au fost doborâte, extraterestru i-a spus că se poate întoarce abia peste trei ani ca să îi aducă antidotul. Acesta într-un final a înțeles că are un drum lung până acasă și va adura, dar se va obișnui. După toate cele întâmplate guvernul a construit District 10 unde toți extraterestrii aveau un trai de viață mult mai bun.

Acesta este unul din filmele mele preferate pe care îl recomand tuturor fanilor de filme S.F.

Desen: Mara Moişanu

Umbra

de Mara Moişanu

Dacă nu avea părul purpuriu, o mantie neagră, sfâșiată, translucidă și ochii roșii, injectați, putea trece drept om... Dar nu era, căci sufletul ei era plin de magie neagră, kalihika, iar ei știau asta. Așa că nu era om...

Stătea întinsă pe o masă lungă cu cătușe puse pe mâini și cu ochii deschiși privind spre lumina albă a becului din sală. Picături de apă se scurgeau din tavanul găurit, subțire, creând o atmosferă morbidă, nemaivăzută în lumea muritorilor. Dar nu putea muri, deja înșelase odată moartea devenind un monstru cu viața veșnică. Colții îi ieșeau de sub buzele palide, crăpate, odată roșii ca flacăra, ca două picături din lună, schițând un rânjel otrăvit.

Un gând trecător îi dezvăluia că cineva va ceda și va putea evada; rânjelul dăvăluia asta.... Însetat, își auzea propria-i inimă pulsând, venele inundate de sângele dulce adunând fiecare gram de putere care-l mai avea. Pe tâmpilele zvâcninde au răsărit vinișoare negre, subțiri, ca o pânză de păianjen. Respirația caldă tramura la gândul libertății.

Cadența picăturilor de apă a fost cea care a ajutat creatura să reziste ... așa că timpul a putut să se risipească. Și-a adunat toate puterile și s-a concentrat la apă...

Când s-a trezit era ziuă. Pași mărunți și grăbiți se auzeau de pe coridorul lung din spatele ușii albe, metalice care-l ținea pe monstru captiv în propriul neant. S-a auzit un scârțâit strident, iar ușa s-a deschis larg. Un om în halat lăptos, scund și cu părul roșcat a apărut ținând în mână o pungă cu un conținut lichid, vișiniu, opac.

Atunci creatura a simțit că poate evada. Bătăile inimii erau de necontrolat, iar respirația i s-a întezit, dar a rămas calmă. Camera în care era ținut arăta ca un laborator părăsit, fiind plină de rafturi cu sticle și substanțe necunoscute captivului.. Când omul s-a întins spre un raft, monstrul a murmurat ceva, ca o vrajă, iar firele de curent ce atârnav deasupra mesei au prins viață parcă, controlate de mintea diabolică a creaturii încolăcindu-se pe gâtul omului în halat alb.

Ființa i-a supt sângele și a simțit cum își recapătă puterile. Disperat, a împins ușa metalică și a alergat pe coridorul kilometric. Se simțea amețit, vedea lumini învârtindu-se în jurul lui și pereții balansându-se dintr-o parte în alta. Cu toate acestea nu s-a oprit.

Alerga, alerga ..... În capătul holului se zărea o strălucire argintie. Creatura știa a are nevoie de mai mult sânge pentru a putea să se răzbune pe cei care au ținut-o prizonieră. Voia să iasă la lumină, să ucidă, să fie sătulă.

Tocmai când să ajungă la sclipire și să ducă evadarea la bun sfârșit, o voce subțire, rezonantă s-a auzit pe coridor: „Brisingr”. Monstru s-a oprit... și-a amintit... era numele lui. Dar nu au durat prea multe clipe revelația, căci a simțit o tăietură arzătoare în spate. Toate clipele din viața sa i s-au derulat ca o poveste în câteva secunde. A căzut. În fața lui a pășit o fetiță firavă, care i-a vorbit cu glasul său subțire: „Nu trebuie să pleci! Nu vei pleca niciodată din cauza a ceea ce ești. Ești doar o umbră, ești blestemată!”.

Evadarea a eșuat. Sunetul picăturilor de apă a fost singurul lucru care a ajutat umbra să reziste... așa că timpul a trecut,

Ut pictura poesis

lăsându-l prizonier pentru eternitate în propriul neant... Umbra... .

Bicicleta misterioasă

de Ramona Hondru

Nu o să pot să uit niciodată acea zi. Eram la bunicii unei prietene de la bloc, Teodora, undeva înafara lașului. Venisem acolo cu 5 zile înainte de întâmplare . Ne-am trezit destul de vreme în ziua cu pricina, așa că ne-am schimbat repede de pijamale și am ieșit afară. Ne jucasem toată ziua și deja se înnoptase. Ca să ajungi în camera unde trebuia să dormim , trebuia să treci pe lângă garaj . Cum treceam noi , s-a auzit un sunet . Ne-am speriat , fiindcă nu știam ce se auzise și era și foarte târziu. Ne continuam drumul și de-odată vedem o bicicletă în fața noastră. Teodora se gândise că e a fratelui ei și s-a dus să o pună la loc, dar nu se apropie bine și bicicleta vine singură spre ea. O dărâmă pe Teodora și apoi face trei cercuri în fața mea și de-odată cade . Speriate am fugit repede înspre cameră și i-am spus bunicului Teodorei cele întâmplare . El a început să râdă și a zis să ne ducem la culcare că e târziu pentru noi

Dimineața , bicicleta nu mai era...

Farmecul lunii

de Cătălina Isache

Un amurg de toamnă târzie s-a transformat într-o noapte întunecată atunci când am urmat o potecă spre

mijlocul pădurii. Deși nu știam unde eram, dar părea că știam încotro mă îndrept, umblam ca o somnambulă, deși eram trează și conștientă de fiecare pas pe care îl făceam, era de parcă altcineva avea control asupra corpului meu. Cu cât mă împotriveam mai mult să mă las condusă de acea dorință decunoscută, cu atât devenea mai puternică și mai greu de învins.

Mă îndreptăm spre mijlocul pădurii, mergeam din ce în ce mai repede și mai hotărâtă, deși eram confuză, dezorientată și speriată de fiecare foșnet al pădurii, de fiecare scrâșnet al unei crenguțe pe care călcam. La fiecare pas inima îmi tresărea, deși eram speriată de moarte și tremurăm din toate încheieturile, îmi plăcea acea senzație, iar o parte din mine voia să nu se termine niciodată, cealaltă fiind speriată că mi-ar putea place o asemenea stare înfricoșătoare. După ce am mers un timp am ajuns la o poienița și m-am oprit în mijlocul ei, uitându-mă în jur. Am realizat că acea poienița era perfect rotundă, iar eu eram exact în mijlocul ei. Mi-am ridicat privirea spre cer și am început să mă uit la luna plină, de parcă mă hipnotiza, iar acum totul era mai frumos, mai strălucitor, de parcă eram sub o vrajă, într-un vis.

Printre ramuri se strecurau aburii pufoși ai nopții care învăluiau copacii ca un vârtej fumuriu alunecând ușor până în dumbrava luminată de stele. Razele lunii sclipeau tremurătoare pe trupurile din ceată care formează niște făpturi minunate, ce se prindeau de mâini într-o horă stranie, unduitoare de sunetele

neomenești care parcă vineau din pământ. Albinele mici din aur pluteau în roiuri pe crengile copacilor transformându-i în copaci de cristal care sunau la cea mai mică atingere. Pânzele de păianjen sclipeau între crengile copacilor. Nu înțelegeam de ce putem observă atât de ușor acele mici detalii, cum privirea mi se focaliză atât de repede de la un aspect la altul și de e nu puteam privi imaginea de ansamblu, de ce eram atât de fermecată de lucruri cărora nu le dădeam deloc importanță înainte. Mi-am ridicat iar privirea către luna și am privit-o, doar am privit-o fără să fac nimic altceva timp de câteva ore până când nu am mai putut să o văd din cauza luminii. Abia atunci mi-am recăpătat controlul asupra corpului meu și m-am putut îndreptă spre casă.

După un timp de gândire mi-am dat seamă de ce am fost atrasă spre acel loc, pentru că eram sub vrajă lunii și încă îmi lipsește acel sentiment pe care l-am simțit atunci, un sentiment imposibil de descris care mă făcea să fiu sigură pe mine deși nu eram, care îmi spuneam că nu voi păți nimic deși eram speriată de moarte care mă făcea să îmi doresc ceva deși nu îmi doream. Toate sentimentele mele de nesiguranță erau înlocuite de cele contradictorii lor, făcându-mă să simt un echilibru interior care îmi va lipsi toată viață de acum înainte.

Întâlnire de gradul 3

de Vlad Ibrian

Era o zi obișnuită de aprilie...Eu mă îndreptam spre casă, ca de obicei, însă acea zi era să fie specială. Pe ultima sută de metri, viața avea să-mi pregătească ceva foarte special.

Deodată cerul a început să se întunece, însă doar deasupra mea, generând o umbră în formă de oval. Forma începea să se contureze, iar în jurul meu au început să se învârtă mici particule galbene, din ce în ce mai multe. Lumina lor mă orbea și imediat mă trezesc într-o încăpădere ce părea a fi făcută din fier. Singurele părți ale încăperii care păreau normale erau podeaua și tavanul, pereții fiind alcătuiți din mici fire. Cele mai multe păreau fire electronice însă erau câteva prin care trecea un lichid verde.

În mijlocul încăperii era un suport în care erau conectate aproape toate firele verzi, iar pe suport se afla un fel de ou. Curiozitatea mă împingea să văd mai de aproape oul, însă simțul rațiunii se trezi...eram pe nava extraterestră, așa că m-am întors pe călcâie și am luat-o la fugă. Însă rațiunea mă lovi din nou: "Dacă erau extraterestrii pe navă!". Așa că mi-am transformat fuga în furișat. După câteva minute de furișat se pare că alesesem varianta corectă, deoarece după o cotitură observ un extraterestru.

Avea o formă aproape identică cu a unei călugărițe, însă prezenta niște aripi uriașe. L-am urmărit, având grijă să fiu mereu în umbră. Extraterestru m-a condus

Ut pictura poesis

mai întâi spre cea ce părea a fi camera motoarelor apoi către puntea de comandă. După ce am intrat acolo, am observat că extraterestrul dispăruse. Fiind singur, am ieșit din umbră și am început să cercetez împrejurimile. Am coborât câteva scări și am ajuns în fața panoului de control și a interfaței. Atunci realizasem că nava extraterestră orbita în jurul Pământului. Nu aveam cum să scap. Însă uitându-mă mai atent am descoperit un panou de control al camerelor de filmat și am descoperit că nava pe care mă aflam era de fapt o navă de invazie și era dotată cu un hangar plin cu cea ce credeam a fi drone de lupta. Atunci am început să mă gândesc cum pot distruge nava și scăpa în același timp. Gata...trebuia să mă întorc în camera motoarelor și să încerc să distrug motoarele. Însă, înainte să-mi pun în aplicare planul am distrus înregistrările camerelor de filmat.

După aproximativ jumătate de oră de furișat am ajuns din nou în camera motoarelor. Am început să mă gândesc cum pot distruge motorul. Motorul semăna foarte mult cu un motor cu reacție pământean, așa ca tot ce trebuia să fac era să introduc ceva explozibil și gata...da unde găseam ceva explozibil...În hangarul dronelor. Așa că după o "scurtă" călătorie până la hangar și înapoi, credeam că găsisem explozibilul, ce era de fapt, o racheta. Caut eu o trapă ca să pot introduce racheta, când, apare un extraterestru.

Cea ce m-a șocat cel mai mult a fost faptul că extraterestrul nu mă putea vedea... Însemna că mă puteam mișca liber

pe navă. Pregătesc "bomba" și o iau la fugă spre hangar. Când ajung acolo, toata nava se zguduie...motorul explodase, iar nava începea să fie atrasă de gravitația Pământului.

Imediat m-am urcat în prima capsulă de salvare ce avea ca destinație locul de unde am fost teleportat. Ultimul lucru pe care mi-l amintesc este nava extraterestră în flăcări făcându-se bucăți la intrarea în atmosfera. A doua zi mă trezesc pe un pat de spital înconjurat de mai mulți oameni în uniformă militară...

Viața unui om mort

de Sabina Haraga

Câteodată, curiozitatea poate schimba lumea, inimi, vieți, ea îți poate fura tot ce ai, dacă nu știi să o controlezi.

Telefonul este baza generației noastre, nu mint, și mie îmi place să pierd timpul pe aplicații și jocuri. Într-o zi, toată lumea vorbea despre noua aplicație „Random Friendship”. Ce era așa fain? Nu știam, dar obligată de prietenii mei, am instalat-o.

Când am ajuns acasă, am intrat pe ea. Am apăsat pe un buton pe care scria „Wheel of friend” și imediat am primit un mesaj:

—Bună!

M-am speriat inițial, dar mi-am dat seama ce trebuie să fac, să vorbesc cu un necunoscut.

—Hei!am scris scurt.

—În seara asta să fi la cimitirul "The heart of a dead human" sau ești moartă!

Telefonul s-a închis imediat. Nu l-aș fi crezut pe tip dacă nu mi s-ar fi închis telefonul. M-am speriat, dar nu am lăsat ca asta să mă afecteze.

Ut pictura poesis

Zilele treceau, groaznice, din ce în ce mai groaznice. În fiecare dimineață mă trezeam cu o foaie pe birou, era scrisul meu pe ea, îl recunoșteam perfect, textura, mărimea, caligrafia, aceeași. În prima seară nu am înțeles ce era scris, dar în a doua am văzut un fel de poezie, dar doar o strofă:

N-am regrete

Nici păcate

Dar te pot învăța să zbori

În curând poți să mori.

Nu am spus nimănui, nu știa nimeni. Din a treia seară, a apărut o lamă de sticlă, cu sânge pe ea, ca aceea ce studiază la biologie, iar încheietura mea era vânătă, iar pe foaie era o nouă strofă. Trecuseră cinci zile mari și late. Măinile și picioarele mele erau chinute și rănite. Mă săturasem să stau departe de ce se întâmplă. Am făcut un duș și am pus toate strofele una lângă alta:

Și jucăria care ai învățat să fii
Va fi doar praf și pulbere să știi

Durerea e nelimitată

Dar într-o zi o să îți treacă.

Nu ai învățat să lubți

Nu vei învăța să cruți

Și te zbați ca să trăiești

Nu vei mai fi jigodia ce ești.

Însă te îndrăgostești

De acea durere în care trăiești

Să omori nu este greu,

E greu să uiți ce ai fost mereu.

Citeam și răsciteam versurile alea de atâtea ori, și de fiecare dată mă speriam și mai tare. Mă cutremuram la auzul lor în capul meu, iar genunchii nu mai rezistau la presiune, dar nu mai era mult, știam asta, voi descoperi cine a fost.

Am fost la o prietenă de-a mamei, ce este medic, și am rugat-o să analizeze mostrele de sânge cu sângele meu. Am așteptat ceva

timp, dar când a venit nu am primit răspunsul pe care l-am așteptat.

—M-am uitat la mostrele voastre de sânge, toate au grupe sanguine diferite.

—Dar sunt numai patru grupe de sânge principale.

—Exact! Asta e curios... De la cine le ai? m-a întrebat.

—Umm... Nu contează! Trebuie să plec-pa! Mă hotărâsem să plec în acea seară la cimitir. Numele era foarte ciudat, nu mai auzisem niciodată de el, dar am găsit câteva indicatoare. Mergeam cu mașina extrem de stresată. Ce aveam să văd acolo? Cine mă vrea acolo? Oare sunt cei trei oameni? În drumul meu mi-am auzit telefonul sunând. Era un mesaj de pe „Random Friendship”, deși nu mai aveam acea aplicație:

—Ești în drum spre mine?

Am citit, imediat ochii mei începând să lăcrimeze și mâinile să îmi tremure, dar am tastat repede:

—Cine ești?

—Sunt un nimeni. imediat după am primit un alt mesaj. „Să omori nu este greu”.

Am recunoscut versul imediat și am vrut să ocolesc, iar când am întors mașina, am călcat o picică albă.

—Dacă nu vii acum, se vor întâmpla mult mai multe decât atât. Iar inimi albe vor fi zdruncinate doar din vina ta.

Am apăsat accelerația, am dat peste mii de mașini, dar parcă nimeni nu mă vedea. Curând am ajuns la cimitir. Pașii mei de catifea încercau să nu atingă pământul morților lăsat cu nepăsare. În orice secundă mă așteptam să iasă o mână din pământ, dar rămâneam doar eu și fantomele tihnite. Am ajuns în centrul locului, un cerc, înconjurat de torțe neaprinse. Cred că stăteam chiar în mijloc, iar deodată am auzit mii de șoapte în creierul meu ce

Ut pictura poesis

ziceau în continu: „N-am regrete/Nici păcate” primele două versuri din poezie. După o piatră de sicriu, a apărut un om, înalt, falnic, cu o piele albă ca spuma laptelui, cu o pălărie de magician pusă pe o laterală a capului ce lăsa un singur ochi la vedere. Când te uitai la el puteai vedea toată răutatea din lume. Avea niște ochi verzi ca de pisică, dar cristalizați de o lacrimă ce stătea tristă la colțul ochiului.

—Păi? Ai venit. vocea îi era la fel tăioasă ca înfățișarea.

—Nu trebuie să mai fie doi tipi cu tine? am zis surprinsă.

—Eu oricum fac cât patru...

—Cine ești?! am urlat, nelăsându-l să își termine propoziția. El a ridicat o mână și din spatele meu, au ieșit dintr-o piatră de mormânt două mâini ce mă țineau strâns de roca rece.

—Având în vedere că mai avem timp, ceasul încă nu îți bate ora morții, cred că putem sta la discuții. aroganța lui mă făcea să simt un dezgust imens, dar tot odată, ceva îl făcea atractiv. A fost odată, odată, nu mai țin minte când. M-am născut, ca orice copil mai puțin normal, o piele prea albă, ochi ieșiți din comun și 5 grupe sanguine ce îmi colindau corpul făcându-mă să trăiesc și să respir. Aruncat în acest cimitir de mic, mi-am tăit viața. Cum? Greu. Nu am simțit sau nu am vrut să simt nimic. Scrijeleam sicriile pe care scriam tot feleul de poezii ca să nu mă simt singur. Nu am fost niciodată singur, am fost rege peste cadavre și peste moarte. Dar, nu am fost fericit, vroiam să fiu un om, dar oamenilor le era frică de mine și am aflat cum pot să fiu un om normal, omorând oameni. Le luam sângele, și îl făceam să intre în mine, astfel, eliminând celulele ca ale lui. Timpul trecea, nu reușeam să găesc două dintre grupele mele sanguine, una era normală și

alta era specială, a mea. Cele trei mostre de sânge pe care le-ai avut erau de la primii trei oameni pe care i-am omorât. Și într-o zi, când tot verificam sicriile, am văzut că cineva seamănă cu mine și numele lui era identic cu al meu. Era fratele meu.

—Mort?

—Nu, doar se odihnea.

—În sicriu?

—Unii mai fac asta. Și i-am luat inima din piept și sângele meu special a dispărut. Tu ești singura care a rămas.

—Dacă iei sângele meu, ce se va întâmpla?

—Voi începe o nouă viață, ca un om normal. Voi renaște. Dar, nu pot să te omor. M-am îndrăgostit de vitejia cu care ai venit aici. Ești extrem de puternică. E un blestem, să mă îndrăgostesc de persoanele pe care trebuie să le omor. Și tu ții la mine, nu?

Avea dreptet, tot ce voiam acum era să plâng, să-l strâng în brațe și să îl fac bine. Să mă sinucid pentru el. Nu vroiam nimic mai mult, decât să îl știu bine. Ochii îmi lăcrimau și fașa lui de zeu reușea să îmi atenuze durerea ce îmi creștea în suflet. Simțeam blestemul cum râdea de mine și își bătea joc de mine, ce mă ține strâns de dragostea ce o simțeam pentru el. Știam cu nu era loc pentru amândoi în această lume haină.

—Da, da, am spus. O simt mai mult decât crezi și vreau să mă omori în această secundă, să fiu utilă pentru tine, ca să știu că te-am salvat.

—Nu. Nu vreau!

—Ori o faci tu, ori mă omor.

Și atunci a murit, scumpa mea dragoste, și încă țin la ea și voi ține mereu, la lumânarea ce a reușit să lumineze ce nu a reușit soarele. Odată cu ea, m-am dus și eu însăși, am început o viață nouă. Dar, nu o voi uita pe frumoasa mea Lucy.

Călătoriile lui Goblin

de Cătălina Isache

Goblin este un extraterestru care face parte din familia Hopkinsville. El locuiește pe o altă planetă numită Orion.

Planeta Orion nu găzduiește numai rasa Hopkinsville, pe ea mai locuiesc încă două popoare: Andromedanii și Sirianii. Familia lui Goblin deține zonele joase, Andromedanii dețin munții, iar Sirianii locuiesc în ape. Planeta Orion se află într-un univers paralel față de al nostru, într-un alt Sistem Solar, dar la ei Soarele se numește Planct și este un cub, de altfel, toate planetele lor sunt cubice.

Rasa Hopkinsville se diferențiază prin dimensiunea redusă de cam 10 cm și culoarea verzui-argintie. Ei au ochii bulbucăți, au antene și sunt foarte inteligenți. Andromedanii sunt ființe energetice: se pot teleporta oriunde pe Orion și comunică prin telepatie. Ei au o culoare aproape transparentă cu tente de verzui și violet, dar deși au multe aptitudini, nu sunt foarte inteligenți și sunt complet dezordonați. Sirianii sunt verzui și au în jur de 17 cm. Ei respiră prin branhii, dar când ies la suprafață respiră

prin piele și au înfățișarea unor sirene, iar în apă înoată cu viteza de 200 de km pe oră.

Între cele două popoare există o vrajbă de mai mult de 4 000 de ani. Se spune că totul ar fi început de la faptul că conducătorul lor, a dat o lege prin care toți supușii trebuiau să dețină o bucată de pământ pe care să o cultive și să dea jumătate din cantitatea produsă împăratului. Una dintre tabere era de acord cu decizia aceasta, o altă parte credeau că nu este corect, iar restul erau indiferenți. Împăratul a murit, iar cei trei fii ai săi au luat fiecare câte una dintre cele trei părți ale poporului, iar de-a lungul anilor au evoluat, dar încă și acum sunt în război.

Dacă vă întrebați de unde știu atât de multe despre extraterestrii, ar trebui să aflați că Goblin mi le-a povestit. El a aterizat în curtea mea împreună cu nava lui. Se pare că extraterestrii știu de noi, dar nu ne consideră o amenințare. Ei pot călători între universes cu navele lor foarte moderne. Nava lui a rămas fără energie și a fost nevoit să aterizeze forțat în curtea mea, iar pentru ca ea să se încarce Goblin trebuie să stea la mine trei zile.

Desen: Mara Moişanu

Goblin trebuie să te atingă pentru a-ți comunica gândurile lui. El comunică în acest mod deoarece bunica lui era o Andromedană. Cât timp a stat la mine mi-a

Ut pictura poesis

povestit multe despre planeta lui: pe Orion nu există animale, iar ei mănâncă numai verdețuri. Când nava lui s-a încărcat mi-a părut rău că trebuie să plece, dar și-a uitat jurnalul de călătorii la mine. Se pare că mai există încă cinci universuri în care există câte o planetă cu viață, iar Goblin le-a vizitat pe toate.

Mi-a făcut plăcere să îl cunosc, iar acum primesc în curte câte un bilet în fiecare lună cu fotografii și cu povestiri din locurile vizitate de el.

Lacul

de Robert Ursache

Scriu acum în calitate de om în vârstă, trecut prin ale vieții încercări. Am 65 de ani, și îmi aduc aminte perfect acea noapte de Halloween din 2020, la majoratul fostului meu coleg de liceu, Răzvan la lacul Ciric. Eram cu toți băieții din clasă la un gratar și o bere. Cum s-a înserat eu, Răzvan și Paul ne-am gândit să ne scaldăm în Ciric. Întâmplător, aveam cu noi și niște plute pentru orice eventualitate. Îmi aduc aminte drumul parcurs până la porțiunea unde pescuiau oamenii. Era foarte înfricoșător, printre clădirile comuniste locuite doar de vegetații era o privescătoare suprarreală, parcă desprinsă dintr-o epocă de mult apusă. Înaintând în buruienile crescute, fiind la miezul nopții, drumul mi se părea din ce în ce mai lung, chiar dacă acea porțiune o puteai observa cu lejeritate și de la locul unde făceam gratarul. Mergând și mergând tot timpul aveam impresia că cineva ne urmărește și că ne vrea răul. Se auzeau

foșnete care îți creau impresia că este o adevărată junglă în fața ta.

L-am întrebat pe Paul, care era mai aproape: "Băi, nu e cineva în clădirea aia dărâmată? Mi s-a părut că e cineva acolo". "Ți se pare" îmi spune Paul neterminând fraza întrerupt de lătratul unui câine, la început, apoi înca unul i s-a alăturat. Speriați, am luat pietre și am început să le dăm în cap câinilor, alergând în disperare în același timp. Am reușit să ieșim din acea porțiune fără să fim mușcați. Nici acum nu îmi pot explica cum, acei câini fioroși nu ne-au mușcat. Cu toate că eram în siguranță, tot aveam senzația că suntem urmăriți. Ajunși la loc, am pus hainele lângă lac, am aruncat plutele în apă și am intrat. Apa era numai bună: nici caldă, nici rece. Am observat cerul care era de o culoare albastru închis, tipic unei zile de vară secetoasă. Ne-am prostit puțin, după care am făcut concurs care înoata cel mai departe. Am acceptat, dar prost am făcut. La jumătatea lacului mă simțeam obosit și fără vlagă, lucru ce nu mi se întâmplase foarte recent.

Atunci a început. Am simțit ceva care mă trage de gleznă înspre fundul lacului. Era o senzație dincolo de orice simițisem până atunci. Era ca o mână ce mă trăgea de gleznă, mult mai rece decât apa. Încercam să mă țin de plută, dar nu ajungeam la ea. Am țipat după ajutor însă colegii credeau că sunt dispus să fac glume. Am țipat de mai multe ori, dar ei considerau că vreau doar să ies în evidență și nu îmi iese. Apoi, acea prezență m-a tras în jos. Mă

Ut pictura poesis

chinuiam să rezist, să stau la suprafața, dar degeaba. La un moment dat, când eram cu capul în apă, am auzit țipete de copii îndurerate și neomenești. Am strâns ultimele puteri și am strigat cât m-au ținut plamanii după ajutor.

Văzându-mă cât mă chinui, Răzvan și Paul au alergat cât au putut de repede spre mine. Răzvan s-a dus spre pluta mea în timp ce Paul încerca să mă țină la suprafață. Ajutat de cei doi, într-un final am reușit să ies din lac și să alerg cât mă țineau picioarele. Îmi amintesc că cerul s-a făcut gri și a început să plouă. După această peripeție, niciunul dintre noi nu s-a mai atins de vreun lac în tinerețe.

*Mic dejun cu un
extrarestru*

de Ioana Vieru

Dimineață.....ora 11:30 (pentru mine e weekend), aud ceva venind din bucătărie ...deși eram singura acasă și deodată:

- Ke fake Ioana?
- A,tu erai Răzdan?
- Da, ek ekam.
- Ce faci aici?
- Sekează ke romană.Fac o omleta. Ai vrea să mananci cu mine?
- Desigur! Faci și o cafea pentru că nu pot sa încep dimineața fără cafea.
- Sigur.Cu lapte și zahăr?

—Ai putea în loc de zahăr să pui lapte te rog?

—Ok. Acum să îți spun de ce am venit. Pe Landovia au venit klercii ca să ne distrugă. Mama a spus să îți cer ajutorul ție pentru că ai mai distrus de doua ori klercii

—Atunci au fost lucruri din noroc. Nu am idee cu sa îi distrug!

—Te voi ajuta! Dar te rog, ajută-ne!

—Bine, ce trebuie sa fac?

—Prima data nu trebuie să ieși din casă. Să nu vorbești cu nimeni la telefon și pe toate rețelele de socializare posibile. Klercii interceptează semnalele unor norme ca tine, mai ales celor care au vorbit cu noi!

—Bine, dar vreau să știu..

Întrebarea a rămas fără răspuns! Răzdan a plecat.Aveam în minte doar pielea roșie ca sangele, cele opt degete gelatinoase și ochiul negru din triunghi .Iar cuvintele „Te rog,ajută-ne!”. Erau din ce în ce mai puternice.

Trenul spre Ghostville

de Ilinca Straton

Nimic nu se compară cu o noapte luminată de lună în vreme de Halloween... În această noapte, cerul văduvit de stele se lamentează întunecat și neclintit. Culorile sumbre ale negrelor clădiri sunt brusc luminate de apariția lunii însângerate.

31 Octombrie. Casele toate sunt decorate cu pânze de păianjeni, schelete false și dovleci sculptați în cele mai hidoase forme. Toți copiii se îmbracă în fantome, vrăjitoare, vampiri și multe altele, pregătindu-se pentru a colindă.

Ut pictura poesis

În ultima casă de pe U.N Owen Street era lumină. Rebecca, o fată de 21 de ani, își pregătește bagajele. Urmează să își viziteze rudele din alt oraș cu ocazia zilei sale de naștere și a împlinirii a trei ani de când s-a mutat de acolo. Lumina se stinge. Este gata de plecare. Cheamă un taxi care o conduce până la gară. Erau puțini oameni pe peron, cam închisă atmosfera. Sosește trenul, pasagerii se urcă, iar locomotiva pornește.

Rebecca își ocupă locul în compartiment. La un moment dat, scoate din poșeta de piele neagră un carnetel frumos ornamentat, cu detalii florale și un stilou și începe să noteze în el:

“Dragă jurnalule,

Sunt în tren, în drum spre rudele mele. Compartimentul este îngrijit: scaune purpurii roșiatice, perdele străvezii, tot tacâmul. Nu sunt singură, ci stau cu o bătrânică cochetă de vreo 60 de ani. Poți să citești oboseala și o oarecare tristețe în ochii ei de un albastru senin. Drumul se anunță a fi scurt și liniștit. Abia aștept să pot râde împreună cu tata, să gust din bucatele alese pregătite de mătușa Anna, să simt din nou îmbrățișările calde ale mamei... Ah, mama... Cât mi-e de dor de ea, nu am mai văzut-o de mult timp. Am atât de multe să le povestesc...”

Biata fată, avusese o zi grea. Își simțea pleoapele din ce în ce mai grele. Nemaiputând să stea trează, căzu într-un somn adânc. Visa la amintirile ei, la cele mai importante momente din viața sa: prima carte citită, prima prietenie, prima zi de școală, prima notă de zece, primul premiu... Spera să poată să retrăiască acele clipe odată ce va ajunge în locul pe care îl poate numi “acasă”.

Peste ceva timp, o voce groasă i se adresă fetei: controlorul.

- Domnișoară, îmi pare rău dacă vă deranjez, însă aceasta este ultima stație: Goldenville. Trebuie să coborâți.

- Am ajuns? Ce bine!

Controlorul răspunse afirmativ. Apoi o ajută pe Rebecca să își ia bagajele și să coboare din tren. Numai bine făcu câțiva pași pe peron că trenul o și luă din loc. Prima impresie a fost una dezastruoasă: gara veselă și grandioasă de odinioară nu mai semăna cu ce era acum. Clădirea somptuoasă era acum degradată, murdară. Observă atunci un indicator: *“Bine ați venit în Goldenville Ghostville.”* Oare era o simplă coincidență faptul că ajunsese în acest orașel tocmai în ziua de Halloween? Posibil... De regulă Rebecca nu era o ființă superstițioasă ca unele dintre prietenele ei, ci era exact invers. Râdea în sinea ei când vedea pe cineva încremenit de spaimă când dă nas în nas cu o pisică neagră sau pe cineva îngrijorat că are un examen într-o zi de vineri pe data de 13. Oare roata avea să se întoarcă? Oare își va schimba percepția?

Oricine a schimbat numele sătucului din Goldenville în Ghostville avea un motiv bine întemeiat. Nimeni nu mai era pe străzile odată pline. Nici măcar un copil la joacă nu era. În schimb toate casele păreau în regulă. *“Cred că - își spunea Rebecca în sinea ei - toată lumea s-a adunat acasă să mă întâmpine... Ce drăguț din partea lor!”*

Merse ea ce merse, până a ajuns la casa unde a copilărit. Când și-a ridicat privirea, a avut un șoc imens. Casa albă, cu ferestre albastre ornamentate cu detalii din natură, gradina cu flori multicolore a căror parfum îmbietor te îndemna odinioară la visare, leagănul pe care se dădea în fiecare zi de vară împreună cu prietenele ei, locul acela minunat de unde nu ar mai fi vrut să plece era acum părăsit,

Ut pictura poesis

murdar, cu alte cuvinte incomparabil cu ce a fost odată. Ferestrele erau sparte, perdelele sfâșiate și ușa întredeschisă. Nu, nu putea fi adevărat. Sau oare putea? Nu putea să creadă, nu dorea să creadă ce s-a întâmplat.

Sfioasă, a atins ușa care a căzut la pământ. A lăsat bagajele la intrare și a dat se aprindă întrerupătorul care era înaintea lângă ușă, doar că a dat de o mână tăiată și însângerată, agățată cu o funie lungă de tavan. Un țipăt de groază a ieșit din interiorul Rebeccăi, la care o stol de ciori și-a luat zborul de pe acoperișul casei. Se folosește de telefon pentru a lumina puțin camera. A fost destul cât să găsească o lumânare pe care a aprins-o cu un chibrit. Cu lumânarea în mână a început să cerceteze casa. Din bucătărie, de unde altă dată venea o mireasmă de mere coapte și tarte rumene, acum venea un miros de stătut. Când și-a întors privirea spre unul dintre pereții încăperii, a zărit un pantof. Marea ei greșală a fost să îndrepte lumina către acel pantof, căci a descoperit trupul mătușii Anna zăcând într-o baltă de sânge cu un cuțit în mâna ei.

A fugit cât au ținut-o picioarele până în sufragerie. Acolo pe canapea a găsit păpușa ei din copilărie, Dolla. Era prietena ei cea mai de încredere, avea ochi verzi ca două smaralde și păr drept, blond asemenea razelor de soare. Obrajii rumeni erau acum mai îmbujorați ca niciodată, privirea gingașă era mai pătrunzătoare decât înaintea, parcă dorea să îi spună ceva.

Urcând pe scări la etaj, scârțâitul neconținut amplifică emoția trăită de Rebecca după toate cele întâmplate. Prima cameră era baia, unde obișnuia să se joace mereu de-a v-ați ascunselea cu tatăl ei care mereu se ascundea în același loc pentru a-i fi ușor fetiței sale să îl găsească. Acum însă

perdeaua de duș era toată roșie, iar dincolo de ea zăcea fără suflare tatăl tinerei cu fața zâmbind ca acum vreo 15 ani.

Rebecca nu își putea controla respirația. Inima îi bătea haotic, pulsul creștea cu fiecare pas ce îl făcea, iar frica îi lua mințile. Nu știa ce avea să găsească în următoarea cameră, adică dormitorul părinților. Totul părea în regulă, până când o dâră de sânge se scurgea de pe perete. Acum îi era frică de ce e mai rău, iar temerea s-a adevărit. Mama ei era decedată, însă trupul ei stătea în așa fel încât parcă dorea să o îmbrățișeze. NU putea să își revină din șoc. Toată familia ei fusese ucisă. Dar când? Cum? De cine? De ce? Toate aceste întrebări o nelinișteau pe biata Rebecca.

Cum stătea ea și se gândea, auzi un zgomot la parter. Cineva urcă pe scări cu pași repezi. Rebecca s-a dus repede în camera ei, ultima cameră din casă. Acolo, spre deosebire de restul încăperilor, găsi lumină: câteva lumânări erau așezate pe jos în jurul oglinzii, în care se privea adesea și realiză cât de repede creștea. Se uita fix la fața sa. Ochii căprui, umbriți de gene lungi, erau umezi. Lacrimi amare se scurgeau pe obrazii albi, pistruiați. Părul roșcat îi cădea peste umeri ca un râu involburat. Tenul palid, mai alb ca marmură vie, o asemena cu o stafie. Deodată, o picătură roșie i-s curs pe față de pe tavan. Ridicând privirea, a observat că pe tavan scria cu roșu: *“La mulți ani, draga mea Rebecca! Acesta este cadoul meu pentru tine!”* Deodată, a început să tremure îngrozitor de tare. Simțise o suflare în ceafă. Coborându-și ușor privirea, privi atent în oglindă și zări o umbră neagră, însă acea umbră avea o formă cunoscută, o formă mult prea cunoscută. O văzuse cu câteva ore înainte, în tren. Vocea groasă

Ut pictura poesis

era identică. Criminalul așadar era..., v-ați dat seama cine.

Nimeni nu știe ce s-a întâmplat cu Rebecca, dacă a scăpat sau dacă și-a găsit sfârșitul într-un mod la fel de cumplit ca și rudele sale. Cert este că dacă vreodată, când veți călători cu trenul și veți ajunge la stația Goldenville, să nu faceți imensă greșală de a coborî aici, pentru că cine știe dacă criminalul se mai află printre noi...

Noaptea de Halloween

de Alexandru Medvichi

Ne aflăm pe 31 octombrie, în orașul stafiilor Specter Town, în cea mai înfricoșătoare zi din an, îngrozitoarea zi de Halloween. Unii oameni se baricadează în case, tremurând din toate măduarele de frica creaturilor nopții și pun usturoi și dovleci sculpați pe pervaz, ca să alunge nemiloasele bestii. Alții se costumează în oribili monștri, misterioase fantome, scheleți albi ca spaima, vampiri însetați de sânge roșu ca focul iadului, zombi putreziți de moarte, mumii vechi din cele mai negre timpuri ale Egiptului antic, vârcolaci mai sălbatici ca lupii cei mai puternici și multe altele, cu care îi sperie pe oamenii care nu se ascund în locuri tainice

În codrul blestemat de la marginea orașului, frunzele verzi și mătăsoase s-au transformat în frunze negre ca tăciunea. Altădată, copacii cu coaja albă ca zăpada ascundeau sufletele delicatelor nimfe ale pădurii ce suspinau printre tinerele ramuri

cu muguri roz ca iubirea. Acum, copacii poartă sub coaja neagră ca abanosul duhurile vrăjitoarelor, străpungând văzduhul cu strigatul morții înălțat printre crengi uscate, cu florile mai veștejite ca niciodată. Turturelele, ce altădată vesteau prin baladele iubirii bucuria dragostei împlinite, s-au transformat în corbi ce cânta tragice cânturi de suferință. În adâncul pădurii se găsește o micuță căsuță, unde un copilaș a rămas singur-singurel cu cățelușul sau, în timp ce părinții săi au plecat la o înmormântare a unei rude dragi. În timp ce se uita la un film de groaza înspăimântător auzi un bocănit amenințător la ușă. Era un bărbat hidos, cu jumătate de față arsă, cu ochii galbeni ca lumina lunii pline, cu părul negru ca smoala, cu nasul coroiat de vrăjitoare.

Desen: Teodora Țugurlan

Avea o ureche proaspăt tăiată, cu gura înecându-se în sângele ce îi curgea pe față. Purta haine fantomatice, albe ca gerul crunt din Siberia.

Frica l-a cuprins pe copil și a devenit așa de puternică încât i-a urcat pe șira spinării, paralizându-l. Dar totuși copilul și-a revenit și i-a trântit ușa în nas monstruoasei creaturi de i-a turtit de tot nasul și i-a zburat câțiva dinți din gură. Monstrul mai morocănos ca niciodată apărui la fereastra dormitorului băiețelului pe care încercă să o spargă. Copilul se îngrozi și fugi cu cățelușul său plâpând în brațe pentru a se ascunde în debara. Deodată simți ca cineva îl apuca pe la spate și-i strânge gâtul firav. Dar cumva, nimeni nu poate să își explice cum, a scăpat din ghearele arătării și fugi cu tot cu cățeluș în sufragerie. Se baricadă repede înclinând ușa și împingând canapeaua în fața ușii. După câteva clipe, vrăjitorul cel groaznic, cu o pălărie ascuțită ca o sabie de samurai trecu prin perete și îl atacă pe copil. Dar cățelușul, cu un extraordinar curaj izvorât din disperare, îl mușcă de beregată pe monstru. Copilul reuși să fugă. Pentru vrăjitor mușcătura a fost fatală, dar pielea lui veninoasă l-a otrăvit pe cățeluș.

Părinții tocmai soseau. Ei au fost atât de fericiți că micuțul lor a scăpat. L-au dus repede la veterinar pe cățeluș, care până la urmă a supraviețuit. Copilul era mai bucuros ca niciodată.

În acea groaznică noapte de Halloween, a cărei amintire îl va bântui mereu pe copilaș, s-a dovedit încă o dată proverbul „Câinele este cel mai bun prieten al omului”.

Mic dejun cu un extraterestru

de Fabian Marcoci

O dimineață liniștită de primăvară. Deși era miercuri și aveam școală, era ora 9:00, iar eu eram în pat. Am plecat să o întreb pe mama ce s-a întâmplat, dar ceva și mai curios... eram singur în casă.

La început m-am panicat atât de tare încât am vrut să sun la poliție, dar după câteva momente m-am gândit că probabil bunica și-a rupt piciorul și părinții mei au trebuit să plece cu ea la spital. Când am plecat în bucătărie să-mi fac micul dejun am observat că geamul era deschis. Atunci mi-am amintit de acele momente când mama îmi spunea să țin fereastra închisă ca să nu răcesc. Afară erau becurile stinse, dar o lumină verde se zărea din direcția lor.

Strada era plină de cirezi de vac, i dar nu aveau niciun vâcar. M-am dus să văd ce se întâmplă. Odată ajuns afară vacile au dispărut ca o hologramă. Deodată câmpul gravitațional a dispărut, iar eu am început să plutesc. De acolo nimic ... Totul negru.

Câteva momente mai târziu eram prins într-o capsulă și aveam un întrerupător legat de cap, iar atunci când am încercat să mă ridic acesta m-a curentat. În acel moment o creatură cu capul mare, verde și foarte denivelat, dar fără păr, cu ochii prin care se putea reflecta întreaga galaxie și cu o buză în loc de două a venit la mine și m-a eliberat. Am vrut să fug dar după șocul provocat de prelungitor abia mai reușeam să număr pe degete. Extraterestru și-a pus un degete înfiorător de lung, subțire și ridat pe fruntea mea și mi-a transmis că nu vrea să-mi facă rău ci doar o copie după mine pentru a o testa.

Ut pictura poesis

După ce m-a reînvățat alfabetul, mi-a adus o felie de pâine și o cană cu apă. După prima înghițitură am simțit că ceva nu e în regulă, dar am continuat și am mușcat din pâine. După două secunde mai târziu a venit la mine și mi-a zis că mi-a dat mâncare stricată din greșeală. Mi s-a făcut rău și am leșinat.

Ceasul a sunat! Dar bine-înțeles că nu a fost ceasul morții ci cel deșteptător. Era ora 7:00, iar azi aveam școală. În acel moment am preferat să fiu pe nava extraterestrului decât să merg la școală.

Legenda păpușii

de Carina Sîrbu

Se spune că în urmă cu trei sute de ani, o familie s-a mutat recent într-o casă de la marginea orașului. Erau trei copii, printre care cea mică Maria avea șapte ani. Avea părul roșcat, creț și mereu se îmbrăca cu rochii. Maria era o fată cuminte, purta mereu cu ea o păpușă. Era păpușa ei preferată. Aspectul nu era foarte plăcut și nu te îmbia să te joci cu ea, dar fetița era îndrăgostită de ea. Avea ceva special, spunea ea.

Mutarea familiei n-a prea încântat-o pe Maria. De supărare, fata se refugia în camera ei, începând să deseneze pe pereți, având păpușa mereu cu ea. După un timp, ea începu să deseneze doar niște semne, parcă într-o limbă necunoscută, iar după alt timp începu să schițeze fața unei persoane.

Nu mai comunica deloc, cu nimeni și începu să refuze mâncarea. Părinții îngrijorați au încercat să vorbească cu ea, să o scoată din cameră, dar ea avea un

comportament sălbatic, ca și cum ar fi fost posedată. Fața ei începuse să se învinețească și să se stafidească, iar hainele îi erau rupte.

Ajungând la disperare, părinții au chemat în ajutor *Căutătorii de Fantome*. Ei știau de păpușă și ziceau că aceasta avea sufletul unei fetițe care fusese ucisă și acum își căuta ucigașul. Experții spuneau că Maria va putea fi eliberată de spirit doar prin ritualuri.

Timp de o noapte, Maria a fost eliberată. Vânătorii au luat păpușa și au închis-o alături de multe alte obiecte posedate, culese din întreaga lume.

Și acum păpușa există, având numele de Anabelle, închisă într-o caseta cu geamuri de sticlă, într-un muzeu din Monroe.

Prietenul meu extraterestru

de Andrei Bîrsă

Acum mulți ani, când o navă mamă a trecut pe lângă planeta noastră, s-a defectat și s-a prabușit. De atunci, toți extratereștrii sunt captivi, departe de oameni.

Din când în când, oamenii specializați merg acolo pentru a le confisca armele. Aceștia sunt tratați mai mult ca niște animale, fără ca cineva să observe toată suferința acestora, care sunt departe de casă. De fiecare dată mă ascund în portbagajul unei mașini și privesc tot ce se întâmplă. Când acestea opresc, câțiva extratereștri se apropie de mașini. Odată,

Ut pictura poesis

un pui de extraterestru a venit și se uita fix la mine. Era atât de trist. Mi s-a făcut milă de el, așa ca l-am luat cu mine. Numele lui era Rawau și singura mâncare pământească pe care o putea mânca era cea de pisici. Când am ajuns la masă l-am întrebat :

-Ce dorești să mănânci în dimineața asta?

-Orice conține mâncare de pisici, așa ca iau multe conserve și fac un cocktail și o omletă.

-Tu de unde vii?

-Din tărâmul îndepărtat, de acolo de unde nici cu gândul nu poți ajunge. Dar am nevoie de ajutor pentru a evada de aici.

Știind ce le fac extraterestrilor, împreună cu Rawau am construit o navă micuță de dimensiunea lui. După ce am terminat, mi-a povestit cât de avansată este tehnologia lor și că peste 50 de ani se va întoarce pentru a îmi da puterea de a fi nemuritor și de a mă lua pe planeta lui pentru tot ce am făcut pentru el.

Ultima mea amintire este nava lui dispărând în zare. Mă gândindesc și aștept ziua în care prietenul meu se va întoarce.

Mic dejun cu un Extraterestru

de Răzvan Leonte

Era o dimineață frumoasă și călduroasă de vară .Eu aveam o întâlnire importantă cu un extraterestru, trebuind să iau micul dejun cu acest specimen. Când am intrat în camera păzită de sute de paznici înarmați până în dinți, ochii mei au

zărit o ființă verde, cu o mantie colorată, înaltă, slabă, cu un cap destul de mare și fără nici măcar un fir de păr pe el, fără urechi, cu un aparat complex la gură, două găuri care țineau pe post de nas și cu doi ochi mari și negri. Acesta mai avea patru mâini cu degete lungi și o pereche de picioare la fel de lungi.

-Bună dimineața!spun eu.

-Salut...

-Ce mai faci?

-Dați-mi drumul sau jur că am să vă distrug specia voastra nedezvoltată și murdară!

-Doar după ce îmi răspunzi la câteva întrebări simple.

-Hai mai repede, umanoid nedezvoltat ... -De pe ce planetă vii ?

-Uranus ...

-Ai o familie?

-Nu îmi trebuie așa ceva ...

-Cați ani ai?

-21 de ani, la voi ar veni aproximativ 21000 de ani ...

-Cât de populată este planeta ta?

-Atât de populată încât planeta voastra este un sat la noi ....dacă nu mă eliberezi declar război și vă jur că vom extermina planeta voastra infima!

-Se pare ca mancarea a ajuns ...Pofta buna!

Deodată, ochii extraterestruului încep să vibreze, după care cad la pământ inconștient. După câteva minute mă trezesc și văd că încăperea era goală. Mă sperii și fug direct la mine în birou. Sediul e în stare de alertă, de fapt toată planeta este! După câteva momente în care mi-am căutat dosarul despre acest extraterestru, un șoricel îmi ieși din pantaloni. Speriat mă uit la el, și mă întreb de unde a aparut. Acesta își schimbă în mod miraculos forma într-una de pasăre. Acesta este sigur

Ut pictura poesis

extraterestrul de la care nu mă așteptam să aibă asemenea abilitați. Specimenul își ia zborul spre cerul însoțit, care deodată este brăzdat de mii de crucișătoare cu arme speciale încărcate și gata să deschidă focul în orice moment. Extraterestrul revine la forma lui normală și strigă cu îngâmfare: "V-am spus eu!", după care tot ce-mi pot vedea ochii sunt numai tunuri care trag spre mine și spre ceilalți oameni.

Acesta, după mine, ar fi sfârșitul omenirii și al speciei noastre. Sunt sigur că mai există ființe în acest univers care așteaptă să fie găsite. Bine ar fi dacă ar fi și pașnice!

O seară puțin neobișnuită

de Fabian Marcoci

Eram singur acasă în seara de 31 Octombrie, o seară mohorâtă și puțin înnoțată cu o ceață groasă de o tăiai cu cuțitul. Mă uitam la un film la televizor când deodată s-a auzit un zgomot care parcă ar fi al unei farfurii sparte. M-am dus în bucătărie unde am găsit paharul de porțelan preferat al mamei pe podea. Animalele mele dormeau, dar geamul din balcon era deschis așa că m-am gândit că un vânt puternic a făcut ca paharul să cadă, ceea ce nu era prea posibil. Nu am mai stat mult pe gânduri și m-am dus înapoi în camera.

În timpul publicității m-am dus să le pun mâncare pisicilor și săscot câinele afară. Când m-am întors televizorul era scos din priză deși încuiasem ușa înainte să ies. Această întâmplare m-a băgat în sperieți. Am închis ușa la cameră și mi-am

continuat vizionarea tremurând sub pătură. M-am uitat la ceas și era ora 8:00 iar părinții mei trebuiau să fie acasă cu o oră în urmă. Nu aveam credit așa că am încercat să sun de pe telefonul fix, dar acesta avea un ton ocupat. Am mers să mă uit pe geam și am observant prin ceața groasă că becurile de la apartamente erau închise. Următoarea secundă un zgomot puternic s-a auzit de pe scara blocului și toate luminile din casă s-au stins. Însăimântat am alergat spre dormitorul meu dar pe drum m-am împiedicat de pisica mea cea neagră ce mi-a tăiat calea, dar înainte să pup podeaua m-am prins de ceva rece, solid și subțire. Pentru o fracțiune de secundă un fulger mi-a luminat casa și am observat că acel ceva era de fapt un schelet ce ținea o secure în mână.

Am deschis ochii și am țipat îngrozitor de tare, dar imaginea scheletului era în continuare acolo. Scheletul chiar vorbea! A spus cu vocea mamei "Happy Halloween!".

Desen: Teodora Țugurlan

Ut pictura poesis

Activități și rezultate

Lansare de carte, autori –
elevii clasei a VII-a E, Colegiul
Național Iași

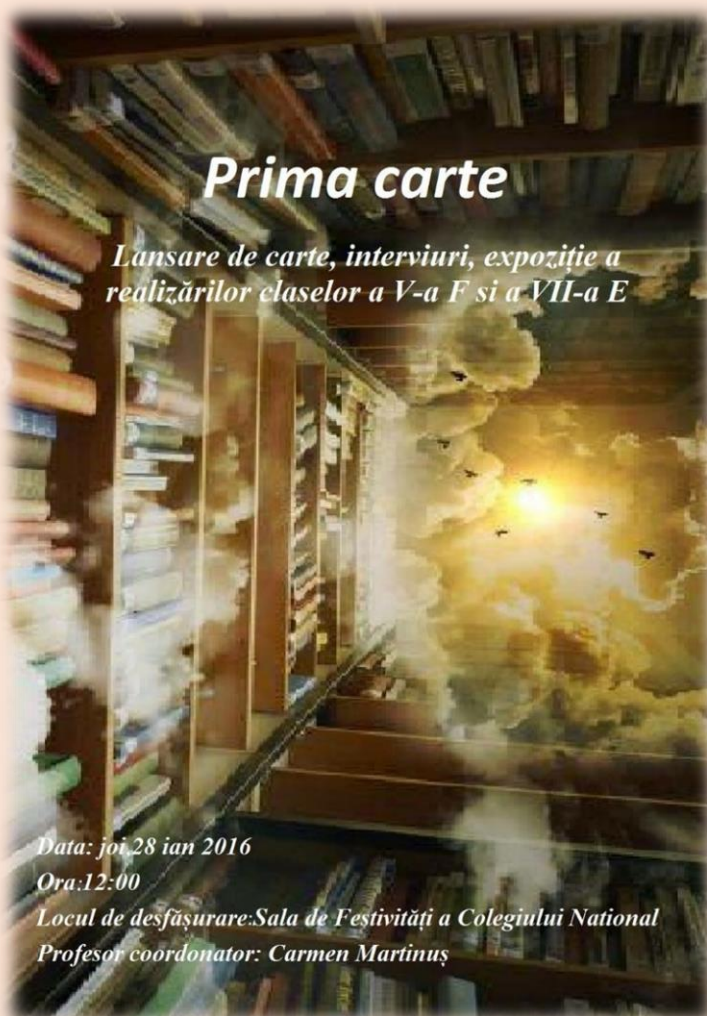
Recenzie

de Raluca Gribincea

Prima carte, un sentiment de mândrie. Desigur, nu tot ceea ce se află sub doua coperti se poate numi o carte. Trebuie multă muncă și stăruință pentru a crea o carte, iar o carte este bună doar atunci când te străduiești și este apreciată și de ceilalți.

Cea dintâi creație a tuturor colegilor conține compuneri, poezii, desene și poze proprii despre o anumită temă fie că au ales să scrie despre vise, pasiuni, vacanța perfectă sau orice altceva. Cu toții am apreciat gestul și îi susținem. Sunt colegi foarte talentați care chiar au pus suflet nu numai pentru a obține o notă bună de la doamna profesoară ci și pentru a crea ceva care să rămână în amintire.

Afiș realizat de Andrei Velicescu pentru promovarea evenimentului

Prima carte
Lansare de carte, interviuri, expoziție a realizărilor claselor a V-a F și a VII-a E

Data: joi 28 ian 2016

Ora: 12:00

Locul de desfășurare: Sala de Festivități a Colegiului Național
Profesor coordonator: Carmen Martinuș

Este mare lucru să scrii o carte. Trebuie să ai răbdare pentru ca lucrurile să iasă așa cum îți dorești.

Activități și rezultate

Ut pictura poesis

Compunerile și poeziile ne reprezintă. Contează cum scrii, despre ce scrii și mai ales de ce scrii!!!

Creațiile noastre sunt oglinda sufletului nostru. Fie că o parte din colegii mei sunt mai realiști, alții mai visători sau unii schimbători, fiecare a vrut să-și deschidă sufletul în fața noastră și să-și exprime cele mai ascunse sentimente

Și eu am realizat o carte, la care am muncit mult, schimbând des ideile și ordinea compunerilor, vrând să fac ceva cât mai frumos.

Pot spune că prin această activitate, nu ne-au descoperit doar ceilalți, ci ne-am descoperit și noi înșine fricile, secretele ascunse în adâncul sufletului nostru și ceea ce ne face cu adevărat fericiți.

Salutăm idea, susținem autorii și cu siguranță următoarea carte va fi mai reușită!

Fotografii din sala de clasă și sala de festivități a Colegiului Național

În așteptarea sfintei sărbători a Crăciunului am împodobit sala de clasă cu obiecte realizate "hand made", iar rezultatul a fost ... oauuuuuu!!!!!!!!!!

Fotografii ale obiectelor realizate și premiate în competiția organizată la nivelul școlii "Cea mai frumoasa clasă"

Activități și rezultate

Ut pictura poesis

<i>Numele și prenumele</i>	<i>Rezultate an școlar 2015/2016</i>
Moișanu Mara Elena	Concurs Național de creație literară “Ion Creangă” – Premiul Bojdeucii Ion Creangă Olimpiada Națională "Lectura ca abilitate de viață", etapa județeană, Premiul I Olimpiada Națională de Engleză – etapa județeană – Premiul I Olimpiada Națională de Germană – etapa județeană - Mențiune Olimpiada Națională de Biologie – etapa județeană – Premiul al III-lea Concursul de creativitate în fizica și tehnologii “Stefan Procopiu” – Distincția Procopiu – grup
Panțiru Maria Pelaghia	Olimpiada Națională de Religie, etapa națională - Premiul al II-lea Concursul de Matematică " Speranțe Olimpice", Premiul al II-lea Olimpiada Națională de Matematică, etapa județeană, Premiul al II-lea Olimpiada Națională de Religie, etapa județeană, Premiul I Olimpiada Națională de Limbă, Comunicare și Literatură Română, etapa județeană, Premiul al III-lea Concursul Național de Interpretare Critică "Garabet Ibrăileanu", Premiul al II-lea Olimpiada Națională "Lectura ca abilitate de viață", etapa județeană, Premiul al II-lea Concursul de <i>Cultură și Spiritualitate Românească</i>, Premiul al II-lea Concursul Ștefan Procopiu – Distincția Procopiu - grup Olimpiada Națională de fizică, etapa județeană, Premiul al III-lea
Straton Maria-Ilinca	Olimpiada Națională de Matematică, etapa județeană – Mențiune Olimpiada Națională de Fizică, etapa județeană – Mențiune Concursul de creativitate în fizica și tehnologii “Stefan Procopiu” – Premiul Edison

Ut pictura poesis

	Concursul Interdisciplinar “Henri Coanda” – Mențiune
Turtureanu Mălina Maria	Concursul național de creație literară „Radu Stanca”, Sibiu, Premiul I Concursul național de creație literară „Eminescu- o stea nemuritoare”, Premiul al III-lea
Manole Maria	Concursul "Speranțe Olimpice" de Matematică - Mențiune Concursul de interpretare critică "Garabet Ibrăileanu"- Mențiune Olimpiada Națională de Limbă, Comunicare și Literatură Română, etapa județeană – Mențiune
Postolache Mălina	Olimpiada Națională de Matematică, etapa județeană - Mențiune Concursul „February's moonstruch”- Lb. Română: Premiul I; Lb. engleză: Mențiune Olimpiada Națională de Muzică pentru pian, etapa județeană - Premiul I
Sandu Smaranda	Olimpiada Națională de biologie, etapa județeană - Mențiune Concursul de creativitate în fizică și tehnologii „Ștefan Procopiu”, etapa județeană - Distincția „Edison” Concursul de interpretare critică „Garabet Ibrăileanu”- Mențiune
Haraga Sabina	Concursul „Spoken English”- premiul I Concursul „February's moonstruch”- Lb. Engleză: Premiul II; Lb. Română: Premiul III
Medvichi Alexandru	Concursul de matematică “Florica T. Câmpan” – Premiul al III-lea Concursul Național de geografie Terra – Mențiune
Nunu Carolina	Concursul de chimie “ Magda Petrovanu”- Mențiune
Țiganaș Eduard Ionuț	Concursul de creativitate în fizica și tehnologii “Ștefan Procopiu”, Distincția Procopiu (grup)

